Rivali în croazieră

ANGIE HOCKMAN

LEDA BAZAAR

ROMANCE

Desemnată cea mai bună poveste de dragoste a anului 2021
de *Entertainment Weekly*, *Goodreads*, *PopSugar*, *Marie Claire*,
Real Simple, *Insider*, *Vulture*, CNN, *Bookreporter*, *BookBub*

O poveste de dragoste modernă și captivantă
care celebrează puterea celei de-a doua șanse și magia
noilor începuturi. Perfectă pentru fanii romanelor
Paradis de împrumut și *Te urăsc, te iubesc.*

Jonglând în permanență cu obositoarele cursuri de la masterat și solicitanta sa slujbă la o agenție de turism, Henley Evans abia are timp pentru ea, darămite pentru familie, prieteni sau întâlniri. Însă când ajunge pe lista scurtă pentru promovarea la care visează, pare că toate sacrificiile pe care le-a făcut au meritat.

Dar există o problemă! Graeme Crawford-Collins, colegul care se ocupă de rețelele de socializare, candidează pentru același post. Deși nu s-au întâlnit niciodată în persoană, bătăliile lor prin e-mailuri și mesaje telefonice sunt la ordinea zilei.

Când șeful le încredințează sarcina de a elabora câte o propunere pentru a crește numărul de rezervări în Galápagos, miza e uriașă: autorul celui mai bun proiect va câștiga promovarea. Există însă un șiretlic: cei doi rivali trebuie să plece într-o croazieră în insulele Galápagos... împreună. Când în sfârșit se întâlnesc pe navă, Henley este șocată să descopere că adevăratul Graeme nu este deloc așa cum și l-a imaginat ea. Pe măsură ce explorează insulele în tandem, tânăra descoperă curând că limita dintre ură și iubire e mai subțire decât o carte poștală.

Țintind în continuare să avanseze în carieră, în timp ce e tot mai atrasă de rivalul ei, Henley începe să-și pună la îndoială alegerile pe care le-a făcut în viață. Pentru că ce rost are să lucrezi tot timpul dacă nu trăiești niciodată?

„Ceva spații înguste, vastitatea oceanului și destinațiile de vis
oferă fundalul unei veritabile bătălii a sexelor. [...]
Alunecă ușor, asemenea unui cocktail tropical."
Kirkus Reviews

ISBN: 978-606-088-068-4
9 786060 880684
www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR

Rivali în croazieră

ANGIE HOCKMAN

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRU MACOVESCU

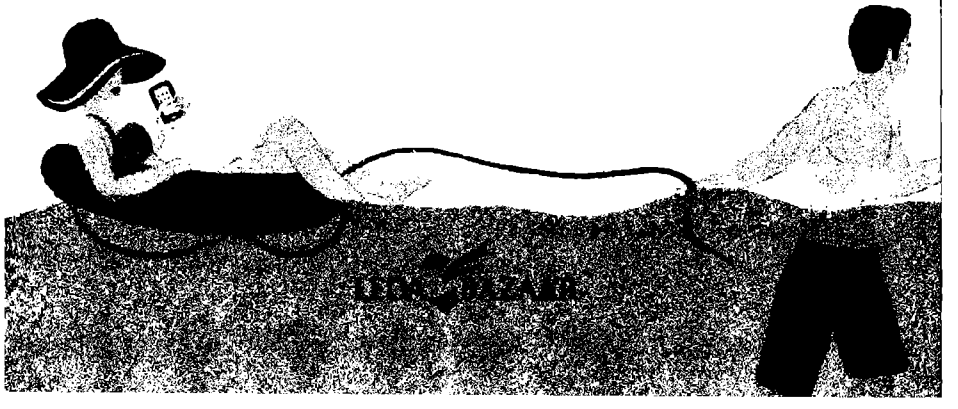

1

DE FIECARE DATĂ CÂND ÎMI RIDIC CORESPONDENȚA DE la cutia poștală mânjită cu vopsea din hol și îmi văd numele scris cu cerneală neagră și îndrăzneață, îmi aduc aminte că am fost botezată după o vedetă rock.

Dar nu una supermișto ca Stevie Nicks, Joan Jett sau Madonna. Nu, mă cheamă Henley Rose Evans, iar părinții mi-au dat intenționat numele solistului și toboșarului trupei Eagles, preferată de cei din generația *baby boomer*.

Din fericire, sunt exact opusul unei vedete rock. Administratorul abia dacă își aduce aminte cum mă cheamă, nu am mulțimi de fani care să mă aclame și am devastat fix zero camere de hotel. Însă am visuri. Visez la o carieră strălucitoare și de succes. Însă nu una care să necesite să cânt în public.

Îmi vâr în geantă teancul de scrisori, dintre care multe sunt nesolicitate, și, gâfâind, urc treptele mochetate ale blocului în care locuiesc în centrul orașului Seattle. Când ajung la etajul meu, simt cum îmi ard coapsele. Aș fi putut lua liftul antic și de mărimea unei cutii de chibrituri, dar trebuie să-mi fac pașii pe ziua de azi.

Podeaua de lemn scârțâie pe când înaintez cu greu pe hol, copleșită de mirosul înțepător de lămâie al detergentului care plutește în aer. Telefonul îmi bâzâie, așa că îl scot din buzunar. E un mesaj de la Walsh, sora mea:

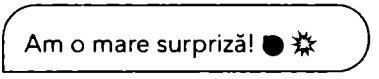

Mă simt de parcă mi-a tras cineva un pumn în burtă. „Surprizele" lui Walsh sunt la fel de amuzante ca un accident de autobuz. Mă opresc să-i răspund pe când picăturile de apă se preling de pe haină și se îmbibă în covorul verde cu model.

— Băga-mi-aș...

Lângă mine se deschide o ușă din spatele căreia se aud muzică și râsete. Tresar, iar geanta îmi alunecă pe materialul lucios al pelerinei de ploaie până la scobitura

cotului, strângându-mi brațul după ea, și aproape scap telefonul. Bâjbâi și îl bag în geantă.

— Ah! face Sophie, vecina mea.

Sau o cheamă Sophia? Sophie și Sophia s-au mutat la 4E luna trecută și amândouă sunt cam la fel de înalte, au păr blond cu șuvițe și aceleași trăsături plăcute. Îmi amintesc de Walsh.

— Bună, Hannah!

— Henley! îi zic răspicat.

Unul dintre dezavantaje când nu ai un nume comun? Nimeni nu-l nimerește.

— Vii de la muncă? mă întreabă Sophie/Sophia, uitându-se la fereastra de la capătul holului.

E trecut de opt seara, iar afară e întuneric beznă.

— Am avut ore la seral.

— Mișto! zice ea și își trece o poșetă subțire peste cap, apoi închide ușa după ea, iar muzica și vorbăria care umpleau holul se aud dintr-odată foarte slab. Ne-am strâns și noi. Mă duc să mai iau niște bere, dar ești binevenită să ni te alături.

Îi zâmbesc sincer.

— Mersi! Poate chiar o să vin!

Nu am de gând!

Geanta atârnă greu din pricina laptopului și a manualului de management strategic, și mai sunt și prost dispusă. Tâmplele îmi zvâcnesc de oboseală după o zi lungă, care nici măcar nu s-a terminat. Trebuie să mă mai ocup și de lista cu sarcini.

Pe când iau colțul, simt cum mă strânge un sentiment de vinovăție, dar fac abstracție. Îmi plac noile vecine, deși sunt mai tinere decât mine; eu am 28 de ani, iar ele

abia au terminat facultatea. Va trebui să socializăm în altă seară. Într-una în care nu am de muncă sau cursuri care să mă preocupe. Așa că poate cândva în următorul secol?

Ajung la apartament, bag cheia în ușă, pe care o deschid împingând cu umărul. Aud un mieunat răgușit. Pun geanta jos și aprind lumina.

— Bună, Noodles!

Agăț cheile într-un cârlig de lângă ușă și îmi vâr haina într-un dulap îngust din față. Noodles vine în pas vioi în hol. E o pisică tigrată, cu blană lungă, gri și sârmoasă, care se ridică în toate părțile indiferent cât o perii. Are ochii galben-verzui care privesc în două direcții diferite.

La un moment dat am căutat pe Google „care e opusul lui sașiu" și am găsit „strabism divergent", care sună mai degrabă a roman SF decât a afecțiune medicală, dar veterinarul a zis că e ereditar în cazul lui, așa că nu am de ce să-mi fac griji.

Oricum s-ar numi, Noodles arată ca o pisică afurisită. De unde și statutul de veteran al adăpostului de animale înainte să îl adopt vara trecută. Mă aplec să-l scarpin pe Noodles sub bărbie. Miaună răgușit, de zici că a fumat două pachete de țigări pe zi, timp de zece ani.

— Ți-a fost dor de mine?

Tăcere absolută.

— Înțeleg cum stă treabă!

Mă îndrept spre bucătărie, iar Noodles vine grăbit după mine. Îmi hrănesc pisica înfumurată înainte să-mi pun colanți pentru yoga și un tricou pe care scrie

Boise State[1]. Iau o caserolă cu un rest de salată cu quinoa din frigider și o pornesc lipăind pe podeaua de lemn, cu un pahar de pinot grigio în mână, spre livingul meu comod.

Oricine vine în apartamentul meu cu două camere din Belltown ar putea crede că sunt o turistă experimentată – mă rog, dacă nu mă cunoaște. Deasupra canapelei rubinii e un colaj format din hărți supradimensionate și colorate, peisaje subacvatice înrămate și tablouri cu animale sălbatice. Pe peretele opus, pe care l-am zugrăvit în aceleași nuanțe de roz cu roșu, teancuri de ghiduri de călătorie și manuale de marketing se clatină pe un cufăr, iar sub fereastră am pus un fotoliu luat de pe Craigslist. E ca și cum cei de la revistele *National Geographic* și *Porthole Cruise* au avut un copil care a împrăștiat totul prin apartament.

Dar adevărul e că nu am ieșit din zona Pacificului de nord-vest cu excepția câtorva excursii în Colorado când eram mică și a unei vacanțe normale de primăvară în Cancún la 19 ani. Nu, nu sunt o mincinoasă. Sunt manager în Departamentul de marketing al unei agenții internaționale de turism specializate în croaziere.

Toate posterele și imaginile? De la birou. Mersi pentru decorul ieftin, Seaquest Adventures!

Nu e ca și cum *nu vreau* să călătoresc. Când am preluat funcția acum trei ani, speram tare mult să văd lumea. Apoi a intervenit viața. Ambițiile legate de carieră. Școala. Împrumuturile studențești. Durerea de cap

[1] Boise State University (BSU), Universitatea din Boise, Idaho (n. red.).

surdă și stăruitoare pe care o reprezintă faptul de a fi adult. Dar, în mare parte, cariera. E greu să-ți iei liber de la birou când vrei să avansezi în carieră și să ajungi director până la 30 de ani.

Îmi pun cina și băutura pe măsuța de cafea de la Ikea, mă trântesc pe canapea și îmi scot elasticul din coc. Părul îmi cade pe umeri și îl ciufulesc, masându-mi rădăcinile, că poate așa mai scap de durerea de cap. Aș vrea să mă culc, să mă bag în pat și să cad lată, dar lista cu sarcini din aplicația cu lucruri de făcut nu-mi dă pace. N-o să pot dormi până când nu am rezolvatul totul, așa că mai bine să termin odată.

Iau o gură de vin, scot lista și citesc prima sarcină.

Sarcina #1: De confirmat că Graeme a postat conținut din Columbia Britanică pe rețelele de socializare.

Pescuiesc laptopul din geantă și îl deschid. Noodles se așază lângă mine, își face culcuș lângă coapsa mea și se pune pe tors. Treizeci de secunde mai târziu mă uit pe contul de Twitter al Seaquest Adventures. Mănânc puțin din salata cu quinoa și mestec. Nici nu-i simt gustul bine pe când derulez pagina. Scanez tweet după tweet, pun jos furculița și mă încrunt.

Când ajung la tweeturile de ieri, simt cum mă cuprinde un val de furie. Intru pe Facebook. La fel. Instagram. La fel. Închid ochii și îmi ciupesc șaua nasului. *Graeme!*

Nu și-a făcut treaba. A zis că o va face, dar nu s-a ținut de cuvânt. E fix stilul domnului Guru Atotputernic de Social Media. Am avut dreptate când am pus

pe primul loc pe listă „confirmarea postărilor pe rețelele de socializare".

Mă uit cu ciudă la poza mică de lângă numele lui Graeme, la bărbia lui puternică și netedă și la părul șaten, tuns scurt. Detest să recunosc, dar prima dată când i-am văzut poza am crezut că ticălosul ăsta arogant e arătos. Și când am vorbit în prima zi la telefon, cu peste un an în urmă, *mamă*! Aproape m-am topit! Vocea lui e profundă, catifelată și răgușită, ca un tăietor de lemne înmuiat într-o fântână de ciocolată.

Apoi am început să lucrăm împreună și, după doar două săptămâni, Graeme Trolul Meschin și-a dat arama pe față.

Totul a început când am primit pe mail o înregistrare video de milioane de la una dintre croazierele noastre din Costa Rica. În mare parte era ceva obișnuit – turiștii se distrau într-o drumeție, zâmbeau larg, erau plini de energie –, dar, spre sfârșit, videograful a introdus niște cadre secundare cu două maimuțe capucin care se spală una pe cealaltă. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă: o maimuță părea că îi miroase fundul celeilalte, s-a strâmbat, și-a pierdut echilibrul și a căzut din copac. Amuzant, nu?

M-am gândit că oamenilor le plac clipurile video cu animale, așa că am zis să găsim și altele cu animale din croaziere, punem o muzică, adăugăm niște comentarii șmechere și postăm pe social media cu hashtaguri ca să creștem implicarea utilizatorilor. Mi-am pus la bătaie abilitățile decente de editare video și, când am avut o versiune de care am fost mulțumită, i-am trimis-o

lui Graeme, noul nostru manager pe social media, ca să o posteze.

Și, ce să vezi, prostioara aia a devenit virală!

Nu știam că ajunsese virală până a doua zi dimineață, când James, șeful nostru, a lăudat-o la ședința săptămânală de departament. Peste 50 000 de vizualizări, și tot creșteau. Implicarea pe postare crescuse cu 67%, iar traficul pe site explodase.

După ce s-au estompat aplauzele și râsetele, James și-a îndreptat laudele furtunoase către telefonul pus pe difuzor, de unde asculta Graeme.

„Fantastic, minunat! Vedeți? Așa arată ingeniozitatea. Bravo ție, Graeme!"

„Bravo *ție*, Graeme!" Nu „bravo *ție*, Henley!"

Și cum a răspuns Graeme când șeful lui l-a lăudat doar pe el? După câteva secunde de tăcere la celălalt capăt al telefonului, pur și simplu a zis: „Mulțumesc!"

Ca și cum nu ar fi fost suficient, James a decis să pună sare pe rană.

„Aș vrea ca toți să fiți proactivi ca Graeme", a zis el grupului, apoi s-a uitat fix în ochii mei. „Mai ales tu, Henley. Până la urmă, Costa Rica e regiunea *ta*."

Știu, știu! Ar fi trebuit să zic ceva chiar atunci, să-l corectez imediat pe James și să-i spun cine crease, de fapt, clipul viral. Dar am fost prea șocată să mai fac ceva în afară de a sta cu gura căscată ca peștele. Și apoi, lui James nu-i place să i se spună că se înșală, mai ales în fața altora. Însă, odată ce ședința s-a terminat, a fost prea târziu. Dacă mă duceam la James atunci, aș fi părut o bârfitoare și cine ar vrea să pară meschin în fața propriului șef?

Așa că Graeme a scăpat basma curată. A reușit să-mi sufle inițiativa și laudele de sub nas.

Boul ăla!

De atunci s-a folosit de incident ca să se considere prieten la cataramă cu șeful nostru. Începutul și sfârșitul fiecărei ședințe duduie de gargară d-aia plină de testosteron.

„Ce mai face fiul tău?" „Cum a fost cu barca weekendul trecut?" „Ai văzut cel mai recent meci al echipei Mariners?" Pe bune, atâta lingușeală deghizată în prietenie, că îmi vine să fac praf telefonul sub cele mai ascuțite tocuri!

Uite care e faza: am mai lucrat cu d-ăștia de teapa lui Graeme. Poate că îi păcălește pe toți cu mutra asta de tip de treabă, dar eu știu adevărul. E un profitor alunecos și arogant, dispus să facă orice ca să avanseze.

Cred că, la un moment dat, Graeme s-a prins că l-am dibuit pentru că, în ultimul an, a devenit o pacoste pe capul meu la muncă. Ori de câte ori vreau să facă ceva repede, are mereu o scuză pregătită. Dacă am o idee, o pune la îndoială. Dacă îi trimit un e-mail, primesc un răspuns tăios – nu tu un „te rog" sau un „mersi"

În afară de conferințele video ocazionale, nu l-am văzut niciodată pe Graeme în carne și oase, din moment ce lucrează cu normă întreagă de acasă. Îmi place să cred că, în ciuda maxilarului său ascuțit și a ochilor săi adânci, are brațe și picioare filiforme, iar respirația îi miroase a brânză de burduf, potrivită cu personalitatea lui. Îmi imaginez un Graeme scund și burtos, hohotind de râs și dansând în jurul unui foc, ținând o furcă în mână.

Intru pe Outlook și îi scriu un e-mail, pocnind tastele de parcă introduc codurile nucleare:

Către: GraemeC@sqadventures.com
Cc: JamesW@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: postări RESTANTE - rețele socializare

Graeme,

Am observat că nu ai publicat azi pe rețelele de socializare postările în care se promovează oferta specială la biletele de avion pentru pachetul „Columbia Britanică - interior și coastă". Cum oferta expiră într-o săptămână și niciuna dintre croazierele din septembrie nu este ocupată la capacitate maximă, mă aștept la o promovare asiduă pe platformele noastre de socializare. Caută conținut în documentul de pe Google pe care ți l-am trimis săptămâna trecută. Te rog, ocupă-te cât poți de repede!

Mersi!
Henley

Henley R. Evans
Manager Marketing, America Centrală și de Nord
Seaquest Adventures | www.seaquestadventures.com

Imediat ce apăs pe „Trimite", iau telefonul și apăs pe căsuța de lângă Sarcina #1. Apare o linie mare, neagră, care o șterge. Inspir profund pe nas și simt cum mă cuprinde calmul.

Măcar am terminat cu sarcina asta. Pentru moment. Graeme ar face bine să se pună pe treabă și să posteze ce i-am dat ieri.

Mușchii mi se relaxează pe când mă sprijin de pernele moi și îmi întind picioarele. Îmi încrucișez picioarele în dreptul gleznelor pe măsuța de cafea și citesc sarcinile #2 și #3 de pe listă:

Sarcina #2: Fă o plată pentru împrumutul studențesc.

Simt o senzație de vomă în gât, iar umerii mi se încordează imediat. Trebuie să verific ce am în contul de economii și să fac bugetul pe o lună înainte să transfer suma aia sinistră. Mut sarcina asta pe mâine fără tragere de inimă. Nu am energia emoțională să mă apuc de așa ceva acum.

Sarcina #3: Schițează punctele principale ale lucrării despre managementul strategic pentru examen până luni.

Asta pot să fac! Dar, pe când mă pregătesc să pun laptopul deoparte ca să iau fără chef manualul din geantă, căsuța cu mesaje primite scoate un sunet.

Mi-a răspuns Graeme. Deschid e-mailul și scot foc pe nări.

Către: HenleyE@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

curând-G

Graeme Crawford-Collins
Manager Social Media
Seaquest Adventure | www.seaquestadventures.com

Clipesc.

Clipesc din nou.

Curând? Asta înseamnă curând *chiar acum* sau curând *marțea viitoare*? Îmi încleștez pumnul deasupra lui Noodles. El toarce mai tare. E atât de... inacceptabil! Și nu numai pentru că nu l-a pus pe șeful nostru în CC. Scrâșnesc din dinți până mă doare falca.

Graeme Crawford-Collins. *Biscuit Graham-Collins.* Nu pot să-l las să-mi tragă clapa din nou. Chiar nu!

De când m-am angajat aici, au crescut în fiecare trimestru rezervările pentru croazierele din Pacific, din Alaska până în Panama – datorită, în mare parte, efortului depus de mine –, așa că *nu* o să-l las să-mi distrugă performanța. Mai ales acum, când se aude că Seaquest Adventures va crea un nou post de director pe marketing digital – unul pe care aș face orice să-l obțin.

Aș lucra peste program. M-aș ocupa noaptea de masteratul în administrarea afacerilor. Aș face voluntariat pentru proiecte suplimentare. Stai așa, deja fac *toate* astea, așa că numele meu ar trebui să fie lipit pe promovarea în discuție! Însă numai dacă nu o sfeclesc acum, spre sfârșitul celui de-al patrulea semestru. Îmi trosnesc degetele de maxilar și îmi termin vinul, bombănind, pun paharul pe măsuța de cafea și fac click pe „Răspunde"

Graeme Crawford-Collins, ai grijă la bijuterii! Pentru că o să te trezești cu *uraganul Henley*.

2

Către: GraemeC@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

Graeme,

„Curând" e un termen relativ. Te rog, fii mai clar!

Mersi,
Henley

Bam, joac-o pe asta, Graeme!

Bine, nu e chiar uragan, dar e destul de caustic într-un fel subtil! Zâmbesc superior când apăs pe „Trimite". Bat darabana pe laptop. Îmi mușc unghia de la degetul mare. Fac clic pe „Refresh". Nimic. Fix când mă gândesc că Graeme s-a deconectat, îmi apare un e-mail însoțit de un semnal sonor.

Către: HenleyE@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

Curând, *adverb*
1. Îndată sau peste puțin timp
2. Fără să treacă prea mult timp
3. Când apuc

G

Tușesc, nevenindu-mi a crede, înainte ca furia să-mi facă sângele să-mi clocotească în vene. Îmi strâng laptopul cu putere și îmi schimb poziția, ajungând să stau turcește pe canapea. Noodles se dă jos, mieunând nemulțumit pentru că a fost înghiontit.

Nu se poate deranja să-mi trimită decât e-mailuri cu un cuvânt 97% din timp și, când în sfârșit binevoiește să comunice ca un om normal, e un dicționar plin de sarcasm. Simt cum mi se ridică un urlet în gât.

Către: GraemeC@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE – rețele socializare

Graeme,

Apucă-te acum, te rog!

Mersi,
Henley

Nici zece secunde mai târziu...

Către: HenleyE@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com

Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

O fi 20.40 în Seattle, dar în Michigan e aproape miezul nopții. Postările tale pot aștepta.

Pe naiba pot!

Către: GraemeC@sqadventures.com
De la: HenleyE@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

Dacă îți faci timp să răspunzi la e-mailurile mele, ai timp și să postezi conținutul trimis pe rețelele de socializare măcar pe Facebook și Instagram. Lasă tweeturile pe mâine!

Tweeturile rămân relevante cam 18 minute, așa că e prea târziu ca să mai ajungă acum la publicul-țintă.

Într-o parte a ecranului apare un mesaj pe chat:

N-ai altceva mai bun de făcut decât să-mi trimiți e-mailuri de muncă?

Colțurile gurii mi se lasă în jos.

Râde ciob de oală spartă. N-ai altceva mai bun de făcut decât să răspunzi?

Nu mi-ai răspuns la întrebare. Henley Rose nu are planuri interesante în seara asta?

Mijesc ochii la ecran. *Urăsc* când îmi spune Henley Rose. În acele două săptămâni minunate de la angajare mă întrebase de la ce vine „R" din semnătura mea de la e-mail și am făcut greșeala să-i spun. Îmi amintesc cum îmi tărăgăna numele la telefon, *Henley Rose,* de parcă avea să-mi spună un secret... Unul pe care voiam să-l aud...

Acum folosește porecla la ocazii speciale – adică atunci când știe că o să mă scoată din minți.

N-ai și tu un prieten mișto
să te țină ocupată?

Arunc automat o privire prin apartament, de parcă un prieten imaginar o să iasă din dormitor cu 12 tacos și un tort de ciocolată. Noodles se uită la mine de pe podea – sau mai degrabă cu un ochi la canapea, pe când cu celălalt fixează măsuța de cafea. Nu e impresionat.

N-am nevoie de un prieten.
Sunt prea ocupată să-mi lustruiesc
colecția de cuțite. D-alea mari.
Cu vârfuri ascuțite.

Deci nu... Și-ți plac alea mari?

Cu cât mai mari, cu atât mai bune!

Așa zici?

Mamă, mamă, mamă! *Flirtăm* cumva? Nu cred. Simt cum mi se încolăcesc măruntaiele, sunt cam nedumerită și mă înroșesc în dreptul claviculei. Fac clic pe poza de contact a lui Graeme. Buzele lui pline par să-mi zâmbească superior, și simt brusc dorința de a-mi lipi gura de a lui doar ca să văd cum e. Fie asta, fie să-i ard una!

Îmi mușc buza de jos și mă duc pe Instagram, unde scriu „Graeme Crawford-Collins" în bara de căutare. Poate în altă poză o să reiasă partea lui nasoală... care merită pocnită...

Nu apare nimic. Hmm! Încerc Facebook – nu e nici acolo. Și nici pe Twitter. E manager pe social media și nu e pe nicio rețea de socializare? *Ciudat!*

Clatin o dată din cap. *Ce fac?* Închid cele trei file incriminatoare din panoul tactil. Doamne sfinte, trebuie să mai ies și eu! Să ies naibii la o întâlnire din când în când, și nu cu prietenul meu mov, cu baterii, care stă în sertarul noptierei. Dacă sunt atrasă, dar îl și detest pe Biscuit Graham-Collins? Viața mea sexuală e într-un punct de-a dreptul mooort.

E timpul să mă întorc la subiect.

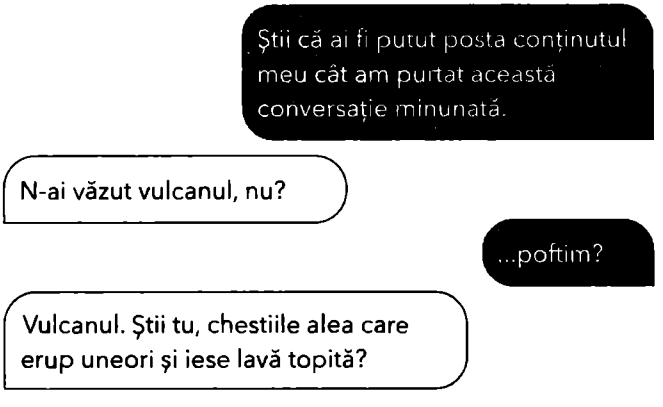
Știi că ai fi putut posta conținutul meu cât am purtat această conversație minunată.
N-ai văzut vulcanul, nu?
...poftim?
Vulcanul. Știi tu, chestiile alea care erup uneori și iese lavă topită?

Da! Știu ce e un vulcan. Iisuse!

Ce fumezi? Ce vulcan?

Se pare că nu ai citit tweeturile mele. HR, mă dezamăgești! A erupt un vulcan în Galápagos în seara asta. Nava noastră era la fața locului, iar videograful de la bord a surprins niște imagini fierbinți (joc de cuvinte intenționat).

Încerc să nu râd și fac efort să fiu din nou încruntată.

Nu, n-am auzit de niciun vulcan. Când am navigat mai devreme pe pagina principală de pe Twitter, m-am uitat dacă era menționată oferta specială pentru Columbia Britanică și nu am prea băgat nimic altceva în seamă. Apăs pe altă filă și recitesc pagina principală. Da, aici e! Tweet după tweet despre erupția vulcanică într-o parte nelocuită a insulei Isabela și cum nava noastră de croazieră a fost martoră la tot – de la o distanță sigură. Ce oportunitate fantastică de marketing! Și, fir-ar să fie, Graeme a reușit să facă publicitate destul de bine!

Am stabilit prioritățile.

Practic, îl văd cum ridică din umeri.

Acum prioritatea e conținutul.

Încep să-i scriu cum oferta expiră săptămâna viitoare și trebuie să o promovăm mai mult pe rețelele

de socializare, dar, înainte să apăs pe butonul de întoarcere, apare alt mesaj de la Graeme:

O să postez conținutul tău despre Columbia Britanică mâine-dimineață la prima oră. Nu că o să fie semnificativ mai multe rezervări în septembrie.

Distracție plăcută cu lustruitul cuțitelor!

Bula de mesaj se face roșie, indicând că nu mai e online.

Îmi scrâșnesc molarii până îmi pocnește maxilarul. Sunt sigură că dentistul o să-mi țină morală că scrâșnesc iar din dinți.

Graeme! îmi spun, scrâșnind din dinți.

Cine e el să insinueze că planul meu de marketing pentru rețelele de socializare nu o să atragă mai multe rezervări săptămâna următoare? E așa de... încrezut! Și *nesimțit*! Și se înșală amarnic!

Iau o înghițitură din salata cu quinoa de pe măsuța de cafea. Are gust de rumeguș. Dau laptopul în lături, mă îndrept cu pași apăsați spre bucătărie, arunc quinoa la gunoi și scotocesc prin frigider. Nu prea am după ce: trei recipiente cu iaurt de vanilie, condimente diferite și o rolă mică de brânză Babybel. De notat: adaugă cumpărături pe lista de weekend.

Iau un borcan cu dulceață de struguri și ultimele două felii de pâine de pe un raft de sus și îmi fac un sandvici cu unt de arahide și dulceață. Trântesc dulceața cu prea mult avânt și se împrăștie pe blatul meu laminat gri.

Mă obsedează cuvintele lui Graeme. „Nu că o să fie semnificativ." Pufnesc, mă sprijin cu șoldurile de blat și mă năpustesc asupra sandviciului de parcă sunt un urs cu un somon.

Ar trebui să încep lucrarea, dar ultimele cuvinte ale lui Graeme îmi fac stomacul să se crispeze, iar pielea să mă mănânce. Trebuie să fac ceva. Îmi termin sandviciul după patru îmbucături, mă întorc la laptop și scot cifrele de anul trecut pentru Columbia Britanică și le compar cu activitatea de pe rețelele de socializare.

Rezervările crescuseră foarte puțin. Marketingul pe rețelele de socializare pentru aceste excursii nu mersese așa de bine cum credeam anul trecut în septembrie. Chiar și cu promoția pentru biletele de avion, care fusese ideea mea, trebuia să fi făcut ceva diferit ca să se ducă vestea. Ceva inventiv.

Deschid un document Google. După un minut, ideile se țin lanț. Încep să tastez. Termin după zece și nici nu am început să-mi schițez lucrarea. Însă dacă vreau să mă încadrez în termenul limită de luni, trebuie să rezolv în seara asta. Îl înjur în gând pe Graeme pe când deschid manualul de pe măsuța de cafea și încep să-mi storc creierii.

— Ai avut o noapte grea?

Christina scoate capul peste paravanul gri dintre birourile noastre, văzând că mă frec la ochi. E vineri, ora 09.15, și, de un ceas, de când sunt aici, se tot discută în șoaptă ceva ce acoperă tăcerea de dimineață devreme.

Avem un birou destul de îngrămădit. Ocupă întregul etaj superior al unei clădiri istorice din centrul orașului, are tavane înalte, cărămidă expusă și lumină care se revarsă din ferestre mari și arcuite. Fiind aproape de Puget Sound, mirosul oceanului e omniprezent în clădire, aducând la viață pozele înrămate cu croaziere expuse cu generozitate pe pereți.

Nu mă mai uit la e-mailul pe care îl scriu asistentului lui James ca să discutăm ideea mea de campanie *last-minute* pentru Columbia Britanică.

— Sunt doar ocupată. Și ruptă de somn. Tu?

Christina vine să se așeze picior peste picior pe marginea biroului meu, iar pantalonii verzi i se ridică mai sus pe gambele slabe.

— Groaznic! îmi spune cu aerul ei obișnuit.

Își dă părul lung, brunet și drept peste umăr. E un contrast izbitor față de cămașa ei albă, cu broderie spartă.

Recitesc e-mailul încă odată și îl trimit înainte să mă pregătesc să ascult ceea ce va fi cu siguranță o poveste foarte întortocheată și dramatică.

— Îți amintești că mă duceam la o întâlnire cu un tip de pe Bumble noaptea trecută? începe ea.

Vag, dar oricum dau din cap că da.

— Totul mergea strună până când am plecat de la restaurant. Și eram acolo, pe trotuar, și vorbeam ce să facem, când vine un polițist. Și știi ce face tipul ăsta? Se ascunde după tomberonul cel mai apropiat de parcă e Batman sau ceva de genul. Se pare că avea un mandat de arestare pe numele lui.

Mă îndrept de spate.

— Ce-ai făcut?

Ridică din umeri.

— M-am dus acasă cu el. Era destul de atrăgător.

Rămân cu gura căscată.

Ea râde.

— Glumesc, Henley, ce naiba? I-am zis că am o migrenă și i-am dat cu flit, bineînțeles. Dar apoi am întâlnit *alt* tip atrăgător...

— Bun, o să am nevoie de toate detaliile!

Îmi sprijin cotul de birou cu bărbia în mână. Neavând o viață romantică, trăiesc prin aventurile Christinei pe tărâmul întâlnirilor.

Se dă jos de pe biroul meu.

— Ce zici de prânz? Parcul Waterfront?

Îmi mușc buza de jos. Am multe de făcut azi.

— Știu că ești mereu „atât de ocupată"! îmi zice ea, punând și ghilimelele. Dar hai cu mine, n-am mai luat prânzul de săptămâni întregi.

— Știu! oftez eu. Sunt groaznică! Mergem în schimb la happy hour?

Nici nu îmi mai aduc aminte când am fost ultima oară să beau ceva după muncă și să nu fie un eveniment de networking al unei școli de administrare a afacerilor.

— N-ai ore?

— Vinerea nu. Oricum, ieri s-a terminat semestrul de vară, iar luna următoare sunt liberă până începe semestrul de toamnă.

— Bine, atunci ne vedem la happy hour, îmi spune ea, zâmbind larg. La Miller Room?

— Da, te rog!

Se întoarce, văzând pe cineva peste umăr.

— Tory! strigă ea, fluturând din mână.

Se aud pași care se apropie, iar, o clipă mai târziu, își face apariția colega noastră, Tory Hageman. Părul blond platinat tuns scurt reflectă lumina, așa că mijesc ochii, atât de strălucitoare e.

Christina e cu un an mai mică decât mine, iar Tory e cu patru ani mai mare. Totuși, spre deosebire de Christina și de mine, Tory chiar și-a pus ordine în viață, ceea ce face ca lucrurile pe care le trăim noi să fie imposibil de copilăroase. În primul rând, e căsătorită. În al doilea rând, are o casă. Nu apartament sau duplex, ci o casă cu iarbă, gard și prosoape speciale pentru musafiri.

— Bună, fetelor! ne salută Tony, zâmbind larg, deși are o stivă de dosare strânse la piept. Ce puneți la cale voi două?

— Happy hour la Miller Room după muncă. Vii și tu? o întreabă Christina.

— Da, perfect! Contați pe mine! Am și eu vești. Mari!

Zâmbetul i se lățește așa de mult pe față, încât am impresia că o să-i pocnească obrajii rotunzi.

— Bagă! îi zic.

Se uită la ceas.

— Nu pot! Am întârziat la o ședință, trebuie să fug. A, Henley, se pare că o să fii director de digital marketing până la urmă. Îți dau mai multe detalii mai târziu.

Își încrucișează degetele, apoi se întoarce și se îndreaptă ca o furtună spre sala de ședințe.

Simt că nu mai pot respira și încerc să mă stăpânesc să zâmbesc cu puterea a o mie de wați. Tory e directoare de planificare financiară și analiză, așa că departamentul ei trebuie să aprobe bugetul pentru orice poziție nouă. Cu siguranță e la curent cu toate noutățile.

Christina dă din cap afirmativ în urma lui Tory.

— Era și vremea să avem un director pe digital!

Mă uit la Christina. Nu e niciun secret că încerc să obțin noua poziție, dar e la Seaquest de mai multă vreme decât mine... Dacă se așteaptă să fie *ea* promovată? Chiar nu am discutat despre asta.

Christina lasă bărbia să-i cadă și își ține buzele.

— Hai, fii serioasă, dragă! Chiar crezi că-s tipa aia din sitcomurile anilor '90 care e invidioasă pe succesul celei mai bune prietene? Amândouă știm că meriți promovarea. Muncești mai mult decât oricine altcineva din toată compania. E cam penibil, ca să fiu sinceră.

Apoi îmi face cu ochiul, se dă jos de pe birou și evită separatorul ca să se ducă la locul ei.

Simt o căldură în piept. Christina nu mai e doar o prietenă de la serviciu, e o prietenă adevărată! Și nu e ca și cum am o resursă inepuizabilă de prietenii. Îmi zâmbesc pe când scot telefonul din geantă. „Marile vești" ale lui Tory mi-au amintit de ceva. Deschid mesajele de la Walsh de noaptea trecută și îi scriu:

Și care-i surpriza?

Bat darabana cu degetele pe obraz. Niciun răspuns. E clar că Walsh mă pregătește pentru ce vești nebune are să-mi împărtășească. Fie asta, fie nu s-a trezit. E pe fusul orar din Colorado, deci ar trebui să fie trează, dar timpul e un concept vag pentru ea.

Telefonul îmi bâzâie în mână și mă face să tresar.

Când termini munca? Îți zic atunci.

Uite cine s-a trezit!

Rahat, am uitat de happy hour! Încep să scriu un răspuns, dar îmi intră două e-mailuri noi. Închid telefonul și îl deschid pe primul. E de la Graeme, un răspuns la mesajul inițial de noaptea trecută:

Către: HenleyE@sqadventures.com
Cc: JamesW@sqadventures.com
De la: GraemeC@sqadventures.com
Subiect: Re: postări RESTANTE - rețele socializare

Rezolvat -G

James e iar la curent, în vreme ce Graeme e iar omul preistoric monosilabic. Tipic!

Intru pe paginile noastre de pe rețelele de socializare. Acum sunt pline cu tweeturi și postări despre promoția la biletele de avion pentru Columbia Britanică. Inspir adânc pe nas. Noaptea trecută Graeme și cu mine glumeam despre mărimea colecției mele ipotetice de cuțite? Aș vrea să cred că nu s-a întâmplat niciodată pentru că e prea ciudat! Totuși, stomacul meu face tumbe, amintindu-mi că am făcut-o.

Îmi atrage atenția al doilea e-mail necitit. E o invitație în calendar să mă văd cu James la 16.00. Pe când fac click să accept invitația, sună telefonul de pe birou. Răspund.

— Evans, zic automat.

— Bună, Henley, Barbara la telefon! îmi spune secretara lui James cu vocea ei gingașă și plăcută.

Oare e despre postul de director digital? Fiecare fărâmă de speranță din mine se transformă în ceva mai mare, care-mi pulsează în inimă. Vreau să par calmă, așa că mă sprijin în scaun și îmi netezesc fusta de un roșu corai pe genunchi.

— Bună, Barb, ce mai faci? Tocmai am primit invitația pentru ședință.

— De asta te sun! Știu că probabil nu ar trebui să-ți spun nimic...

Vocea îi e înăbușită, de parcă șoptește în palmă.

— L-am auzit pe James cum vorbea cu Marlen în dimineața asta.

Marlen e directorul nostru executiv. Sângele îmi îngheață în vene și nu îndrăznesc să respir.

— Ședința de la patru nu e numai despre ideea ta cu Columbia Britanică. L-am auzit pe Marlen spunându-i lui James că vrea să te ia în considerare pentru postul de director pe marketing digital... Henley, ești pe lista scurtă.

3

PRIMUL GÂND: SUNT PE LISTA SCURTĂ! *LISTA SCURTĂ!* Postul de director e ca și al meu. *Da!* Bate cuba, bate palma!

Al doilea gând: lista scurtă... Ce *listă scurtă*? Eu ar trebui să *fiu* lista. Un nume. Eu. Nimeni altcineva. *Lovitură de Hulk!*

Clipesc de câteva ori și îmi dau seama că Barbara încă vorbește...

— ...nu pot să-ți zic mai mult.

— Cine mai e pe listă? o întreb în șoaptă și insistent.

Plasticul telefonului urlă de la cât de strâns îl țin.

— Barbara, vino! răsună în fundal vocea lui James.

— Sunt sigură că James o să te pună la curent. Te las!

— Bine! zic, în timp ce încuviințez din cap. Scuze! Mersi mult că m-ai avertizat! Apreciez!

— Cu plăcere, draga mea. Țin pumnii!

Clic.

Îmi dau seama că nu am închis când aud un țiuit insistent în ureche. Mă clatin, pun receptorul în furcă și îmi trec degetele prin păr, trăgând ușor.

În regulă! Se întâmplă!

Și nu sunt singura vizată pentru post. Oare la cine s-au mai gândit? Îmi trec repede în revistă colegii, uitându-mă la cei aflați vizavi de mine – nu, nu, clar nu, improbabil, Doamne ferește! Nu că vreau să mă umflu în pene, dar Christina avea dreptate. Chiar nu mai e nimeni în echipa de marketing care să fie la același nivel cu mine.

Dacă iau în considerare un candidat din afara companiei, cineva care nu lucrează pentru Seaquest Adventures, atunci nu am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi. Dau din umeri. *Acum mă pot concentra doar asupra mea.* Odată ce aflu cine sunt ceilalți de pe lista scurtă, *atunci* pot să-mi fac o strategie.

După ce răspund dimineața la niște e-mailuri urgente și discut cu Departamentul artistic despre expedierea de materiale publicitare pentru America Centrală din trimestrul următor, îmi petrec după-amiaza pregătindu-mă pentru ședința cu James.

Îmi îmbunătățesc propunerea legată de Columbia Britanică, trimit CV-ul actualizat la Resurse umane și scriu câteva motive pentru care sunt cea mai bună alegere pentru poziția de director. Sunt așa de absorbită de ceea ce fac, că abia îmi dau seama când computerul meu scoate un sunet. Mă uit la ecran și îmi rămâne ceaiul cu gheață în gât. Mi se prelinge pe cămașă.

— Rahat, rahat, de două ori rahat! zic eu, scrâșnind din dinți.

E ora patru. Înșfac un carnețel, CV-ul, telefonul, o copie printată a propunerii mele și mă ridic de pe scaun. James ține foarte mult la punctualitate. Dacă ești punctual, ai întârziat. Christina ridică din sprâncene când

trec ca o furtună pe lângă biroul ei, dar nu mă opresc. O iau repede pe hol, tușesc ca să scap de usturimea din gât și încerc să nu scap nimic pe jos.

Barbara stă la masa din fața biroului lui James. Îi aud vocea cum trâmbițează din spatele ușii închise. Când mă vede că vin, își atinge umerii ca și cum și-ar face cruce.

Mă opresc lângă biroul ei.

— Așa de rău e?

— Tocmai ce a terminat de vorbit cu fosta soție la telefon.

Tresar.

— Și tot azi i-a scris un cec lui Toby pentru taxa de școlarizare de la UCLA.

Oftez. O discuție cu fosta soție, pe care o detestă, și o plată consistentă pentru școlarizarea fiului său? O să fie într-o Dispoziție De Zile Mari. Super!

— Mersi că m-ai avertizat!

Îmi netezesc cămașa, urc cele trei trepte care duc spre ușa lui și bat.

Stai! Fir-ar, am uitat să iau ceva de scris! Mă întind spre biroul Barbarei.

— Pix? o întreb, mijind privirea.

Părul i se mișcă pe când pescuiește unul dintr-o cană de cafea și mi-l dă.

— Poftim. A, ai o mică...

Face semn spre pieptul ei. Rahat, pata de ceai! Îmi dau peste umeri părul de un castaniu-deschis, care contrastează cu mătasea albă a cămășii, și mi-l aranjez ca să acopăr pata.

Barbara ridică degetul mare și i se vede oja turcoaz.

— Intră! îmi spune James pe un ton răstit.

— Ești cea mai tare, îi spun peste umăr Barbarei pe când împing ușa grea din lemn, trec peste prag și intru în biroul lui din colț.

— Ai întârziat! îmi spune fără nicio introducere, dând din cap în dreptul ușii.

O închid ușor în urma mea, iar stomacul mi se preface într-un ghem încâlcit. Mirosul persistent de ton, probabil de la ce a rămas din prânzul lui James, nu reușește să-mi potolească emoțiile.

Încerc să stau perfect dreaptă și traversez camera ca să mă afund într-unul dintre scaunele pătrate portocalii din fața biroului său masiv.

— Scuze!

Inima îmi bate ca un ciocan în piept pe când James își lasă bărbia în jos ca să se uite la mine peste ochelarii cu rame subțiri și metalice.

James Wilcox, directorul de marketing, are părul șaten, rar și cărunt tuns cu mașina, pielea ridată și subțire ca hârtia în care se împachetează produsele de patiserie, deși se apropie doar de 60 de ani, și suficiente aere cât să umple un stadion de fotbal.

— Mersi că ți-ai făcut timp ca să te vezi cu..., încep eu, dar mă întrerupe.

— Henley, am niște vești interesante pentru tine.

Își împreunează mâinile peste teancul de acte de pe birou și observ că are colțurile gurii lăsate. Stau acolo, cu mâinile împreunate în poală, cu picioarele încrucișate la gleznă, sperând să par plăcut surprinsă, și nu entuziasmată ca un câine care gâfâie.

— Eu și Marlen am avut o ședință de dimineață și amândoi suntem de acord că a venit vremea să-i dăm bice

și să angajăm un director de marketing digital. Tu ești vizată pentru post.

Îi zâmbesc larg în vreme ce fiecare celulă a corpului meu se relaxează când aude confirmarea.

— O, Doamne, James, ce veşti minunate! Mersi, eu...

— Draga mea, nu-mi mulțumi încă! Nu ești singura vizată pentru promovare, adaugă James și se lasă în scaun cu zgomot. Ne gândim și la Graeme.

Lumea aproape că se oprește în loc. O muscă sare pe geam în spatele lui James și îmi imaginez că văd fiecare porțiune din aripile ei micuțe și transparente.

— Graeme..., reușesc să îngaim.

Îmi aud propria voce, care sună îndepărtat. Biscuit Graham-Collins – Carcalete. Mă bâlbâi. O, Doamne, Dumnezeule! Îmi pierd mințile. Înghit în sec. *Henley, vino-ți în fire!* Îmi trag două palme în minte, iar lumea își revine.

— Graeme Crawford-Collins? reușesc să bâigui în cele din urmă.

— Bun, știi cum îl cheamă!

James își ridică bărbia și se uită de-a lungul nasului său îndesat la mine.

— Graeme are experiență în marketing digital și s-a descurcat de minune pe rețelele de socializare în ultimul an. E un candidat promițător.

— Dar locuiește în... Michigan. N-ar fi mai bine să fie cineva din Seattle?

Detest ce voce ezitantă și nesigură am acum.

James flutură nepăsător din mână.

— Îl mutăm!

Tot ce pot face e să mă uit la modelul cravatei sale în nuanțe de galben cu auriu. Lucrez aici de trei ani,

iar Graeme, de un an. Și m-am descurcat mai mult decât de minune în mai multe domenii, nu doar pe rețelele de socializare, inclusiv în marketing digital.

Și „îl mutăm". *Noi* îl mutăm. Mutăm. Prezent cu valoare de viitor. Sigur. Simt cum nu mai am aer în plămâni. O să primească postul. O simt până în vârful degetelor mele de la picioare date cu ojă strălucitoare. E bărbat, poate să discute cu James despre sport, iar reputația lui strălucitoare a început de când și-a asumat laudele pentru clipul viral cu maimuța – *desigur* că James o să-l aleagă. Toate subiectele de discuție pe care le concepusem despre candidatura mea mi se transformă în praf pe limbă.

James se ridică de pe scaun, privind superior în jur de la înălțimea celor 1,67 metri pe care îi are. Dacă aș sta dreaptă, l-aș depăși cu cinci centimetri, căci sunt pe tocuri. Își aranjează pantalonii, se plimbă pe lângă birou și se suie pe margine, cu un mocasin maro și strălucitor atârnând.

— Henley, ești o tipă foarte muncitoare! îmi spune, aplecându-se să mă bată pe genunchiul gol.

Mă dau automat din calea lui, așezându-mă picior peste picior. Își trage mâna, iar buzele i se subțiază.

— Ai fost de încredere de-a lungul anilor și ți-ai făcut treaba cu brio. Toată lumea recunoaște acest lucru. Așa că vrem să-ți dăm o șansă la postul ăsta.

— Ce *drăguț* din partea ta! îi spun, zâmbind crispată și încercând să nu mă înec din pricina aerului de îngâmfat pe care îl afișează.

De la birou se aude un sunet înfundat. Mă încrunt. A fost cumva...? Mă uit la telefon. Nu, nu ar putea fi.

Ar fi josnic să fi permis cuiva să asculte discuția de pe difuzor, chiar și pentru James.

Se dă jos de pe birou și se așază din nou în spate, pe scaun.

— Vă trimitem pe tine și pe Graeme luna viitoare la bordul navei *Discovery* într-o croazieră, ca parte a procesului de recrutare. *Discovery* este nava care traversează tot anul insulele Galápagos. Am fost surprins să aflu că niciunul din voi nu a fost la bordul unei nave de-ale noastre.

— Am fost la bordul *Golden Dawn* când era în port primăvara trecută..., încep eu.

— Dar nu ai fost vreodată într-o croazieră, nu?

— Păi, cu cât am de muncă...

— Nu ai nicio scuză. E ca și cum ai lucra la restaurant și nu ai gustat niciodată mâncarea. Cum ai putea recomanda clienților ceva? zice James și dă dezaprobator din bărbie. Graeme! ridică el apoi tonul. Mai ești acolo?

După o pauză scurtă, se aude vocea răgușită și familiară de la celălalt capăt al telefonului de pe biroul lui James.

— Sunt aici!

Simt cum mă lasă picioarele. Aveam dreptate. Cineva era – nu, este – pe difuzor. Graeme! Și ne-a ascultat discuția de la început, fir-ar să fie! A tras cu urechea. Ca un șobolan. Zgomotul pe care l-am auzit. Era Graeme. Râdea batjocoritor.

Mă uit la monstruozitatea neagră de telefon de parcă aș putea să-i văd fața arogantă a lui Graeme prin fibra de sticlă de dedesubt. Încerc să derulez mental conversația.

Fiecare „tipă", „de încredere" și „scumpo" mă izbește ca un pumn în burtă.

— Avem două excursii în septembrie și sunt cabine suficiente, spune James.

Tipul vorbește la telefon, dar îmi aruncă și mie o privire pe când turuie niște date.

Deschid telefonul complet amorțită și intru în calendar. Cursurile încep pe 16 septembrie, așa că următorul set de date iese din calcul.

— Sunt disponibilă pentru prima croazieră.

Simt cum mi se contractă mușchii când îmi dau seama că e peste două săptămâni.

— Și eu! spune Graeme.

Nuuuuu! Nu, nu, nu! Simt cum mă strânge pieptul și cum mi se înroșește gâtul. Nu pot să-mi petrec o săptămână pe un vas de croazieră cu Graeme Crawford-Collins.

— Super! spune James și notează ceva, apoi se gândește să ne întrebe: Pașapoartele sunt valabile?

Dau din cap aprobator.

— Da!

— Da, domnule! spune Graeme.

Și am pooornit! „Domnule!" Deja a început. Cu pupatul în fund. Cu călcatul peste cadavre. Scrâșnesc din dinți așa de tare, că pot crăpa o nucă.

— Bun, spune James pe un ton hotărât. Acum, că sunteți aici, vreau să vă bucurați de experiență din perspectiva turistului. Momentan nu avem multe solicitări pentru Galápagos, mai ales față de concurență. Dați-vă seama cum am putea folosi marketingul digital ca să schimbăm situația. Când vă întoarceți, îmi veți trimite o propunere

pe care mă voi baza în mare măsură când voi decide cine va fi noul director pe marketing digital. Ați înțeles?

Dau din cap ca fraiera, căci am rămas fără cuvinte.

— Da, am înțeles! repetă Graeme.

— Competiția naște inovație, ne spune James cu autosuficiență, dând din cap de parcă e Dalai Lama, care ne-a aruncat o fărâmă din înțelepciunea lui nemărginită. Și voi doi, începe el, plesnind biroul și hohotind de râs, mă aștept să veniți cu cele mai inovatoare idei.

— Apreciez oportunitatea, îi spune Graeme.

— Și eu la fel! Mulțumesc că ai încredere în mine, James! îi zic, ducându-mi mâna la piept într-un gest recunoscător (ne)sincer ca să plusez.

James se apleacă să vorbească direct în telefon.

— Graeme, mersi pentru timpul acordat! Să suni azi dacă poți la Departamentul rezervări ca să stabilești detaliile croazierei. Vorbim curând!

Înainte ca Graeme să-și ia rămas-bun, James ridică și coboară receptorul, terminând convorbirea. Se așază, își sprijină coatele pe birou și își atinge bărbia cu degetele.

— Acum să vorbim de ideea ta cu Columbia Britanică...

Mă întorc la birou nesigură pe picioare la ora cinci, arunc mormanul de hârtii lângă tastatură și mă trântesc în scaunul care scârțâie. E liniște la birou, iar Christina lipsește.

Marea mea șansă, momentul de a străluci s-a dovedit a fi Momentul de Umire al lui Henley, urmat de jumătate de oră de critici aduse ideii de a-i suna direct pe clienții

pentru Columbia Britanică. Și, ca și cum umilința nu fusese suficientă, pe când ieșeam din biroul lui, James s-a holbat la pieptul meu pătat de ceai și mi-a sugerat să folosesc un pai data viitoare.

Măcar a dat undă verde ideii mele cu Columbia Britanică – desigur că a făcut-o pentru că e al naibii de genială!

Mă șterg la ochi cu ambele palme și mă trântesc cu capul de partea de sus a scaunului pe când mă uit lung la conductele expuse de pe tavan. Desigur, sunt pe lista scurtă, dar James ar putea deja să mă mângâie pe cap și să-mi dea o medalie de participare chiar acum. E evident că Graeme e preferatul lui.

Graeme! Șarpele ăla! A ascultat întreaga noastră conversație și nu a avut decența să spună că ascultă. Cum de e calificat pentru promovarea asta? Un manager pe rețele de socializare ajunge imediat director de marketing digital? Ce ridicol!

Îmi încleștez pumnii pe cotiere și mă ridic în picioare.

Îi arăt eu! O să le arăt tuturor Va trebui să fac o propunere atât de bună, încât să leșine cu toții. Și Graeme? Să stea în Michigan și să putrezească.

Pe telefonul de pe birou pâlpâie o lumină, iar furia mi se mai domolește. Am un mesaj vocal. Tastez codul și îmi lipesc telefonul de ureche.

„Henley, sunt Graeme!"

Plămânii mi se umflă ca un balon de la parada de Ziua Recunoștinței din fața magazinului Macy's.

„Voiam doar să te felicit."

Îl aud cum expiră și mormăie ceva neinteligibil.

„Știu că e ciudat să fim amândoi vizați pentru același loc de muncă. Și sper să putem lucra împreună fără probleme. În dimineața asta am postat conținutul tău legat de Columbia Britanică. Spune-mi dacă mai pot face ceva pentru tine. Abia – își drege glasul – aștept să ne cunoaștem în persoană! Și... atât."

Când cred că mesajul s-a terminat, continuă:

„Știi ce, nu doar atât! E ceva ce tot am vrut să-ți spun..." Inspiră adânc, apoi continuă: „Nu ar trebui să-l lași pe James să-ți vorbească așa! E neprofesionist. Ai grijă de tine!"

Neprofesionist. *Neprofesionist?*

Apoi se aude vocea sintetizată a unei femei care întrerupe:

„Pentru a șterge acest mesaj..."

Trântesc receptorul. Îl ridic. Îl trântesc din nou.

De parcă am ceva de spus legat de cum îmi vorbește James. E șeful nostru. Ce naiba ar trebui să fac? Mă strânge pieptul și încep să respir mai lent. Știu ce se petrece. Graeme încearcă să-mi submineze încrederea în mine. Ei bine, știi ce, Graeme? Nu funcționează!

De fapt, am învățat ceva. Dacă vreau slujba asta, trebuie să fiu cu un pas înaintea competiției. Trebuie să fiu neobosită. Trebuie să-l fac *praf* pe Biscuit Graham. Strâng din maxilar, iau telefonul mobil și adaug o altă sarcină în lista de priorități. De departe, cea mai importantă dintre toate:

Sarcina #1: Înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Dau nas în nas cu Tory şi Christina la lift.

— Cine e gata să bea?

Tory ne ia pe după umeri. Abia are 1,50 metri în zilele ei bune, aşa că trebuie să stea pe vârfuri ca să fie la nivelul nostru.

— Eu, îi zic pe când apăs butonul de coborâre.

După aşa o zi cu suişuri şi coborâşuri, am nevoie de o băutură. Sau de zece. Telefonul îmi bâzâie în geantă şi îl pescuiesc. E Walsh. Am uitat că urma să sune.

— Scuze! Trebuie să răspund.

Uşile de deschid şi intru după Tory şi Christina. Apăs pe iconiţa verde şi duc telefonul la ureche.

— Alo?

— Henley? face Walsh cu vocea aia alto catifelată.

— Bună, surioară, ce mai faci?

— Nu mare lucru. Pleci de la muncă?

Vorbeşte pe un ton relaxat, dar simt o tensiune care mă pune în gardă imediat.

— Aproape, sunt în lift. Care e marea surpriză?

Walsh ezită.

— Ştii tu, ca de obicei.

E mult prea relaxată. Simt cum mă strânge pieptul.

— Walsh, îi zic, scrâşnind din dinţi.

— Mă mut.

Parcă îi şi văd zâmbetul prea strălucitor şi forţat pe care sigur îl are acum pe faţă.

— Surpriză!

Oftez.

— Iar?

— Boulder era prea... scump.

Îmi dau ochii peste cap și mă uit la tavanul în bronz așa de mult, că aproape mă doare gâtul. Dacă ar avea o slujbă cu normă întreagă, n-ar mai fi așa de scump totul.

— Unde te duci acum? o întreb.

Încerc să-mi păstrez un ton nonșalant, dar nu știu dacă-mi iese. Sângele îmi pompează în urechi. Dat fiind tot ce mi se întâmplă, Walsh și-a ales cel mai prost moment să fie Walsh.

Are 24 de ani. Te-ai înșela dacă ai crede că și-a pus deja ordine în viață.

— Despre asta voiam să vorbim...

Ușile liftului se deschid cu zgomot. Ridic privirea. Și mă trezesc față în față cu sora mea.

— Walsh? bolborosesc, nevenindu-mi a crede, și iau telefonul de la ureche.

Un motor imaginar începe să tureze pe când autobuzul-surpriză Walsh mă izbește în plin, călcându-mă de două ori peste corpul mirat.

Ridic brațele mai degrabă într-un fel de „ce pana mea", dar simt și bucuria cum îmi intră în suflet. Oricât m-ar scoate din sărite, Walsh e totuși sora mea.

Și e aici, la nici trei metri distanță, cu blugi scurți tăiați pe ea, cu sandale romane și o bluză roșie care îi atârnă de un umăr. Părul ei blond-auriu e mai scurt ca la Crăciun, atingându-i umerii – trebuie să fie o tunsoare nouă, din moment ce nu a apărut încă pe Instagram. Și picioarele ei lungi și slabe sunt acum mai ferme. Dar fața în formă de inimă și nasul perfect plat pe care e un cercel din cristal sunt la fel ca întotdeauna.

Liftul scoate un țârâit. Christina își drege glasul. Da, ușile se închid, iar noi tot înăuntru suntem. Întind pumnul în neant și fac senzorul să se deschidă, apoi pășesc în hol.

— Ce faci aici? o întreb, plutind spre Walsh de parcă sunt pe o bandă rulantă.

Tocurile scot un sunet pe podeaua placată cu gresie.

Sora mea își pune telefonul în buzunarul de la spate, și nu-mi scapă micul moment de tensiune înainte să zâmbească strălucitor. Vine grăbită și mă ia cu brațele pe după gât. O strâng automat în brațe, încă prea uimită să înțeleg pe deplin ce se întâmplă.

— Ce e, am nevoie de un pretext să-mi vizitez sora mai mare? îmi șoptește în păr și nu-mi dă drumul.

E încordată și simt un tremur pe când inspiră. Ce e cu ea? Mă trag din îmbrățișare și mă uit la fața ei cu atenție. Acum are o expresie normală și o văd doar pe vechea Walsh. Ochii ei albaștri se uită la mine și la ceva din spatele meu. A, da!

— Să vă fac cunoștință, spun eu și mă dau în lături. Walsh, ele sunt Tory și Christina! Lucrăm împreună. Fetelor, ea e Walsh, sora mea!

Christina întinde mâna, dar, înainte să poată face ceva, Walsh o ia în brațe. Christina nu e genul. Se încordează, se încruntă și o bate jenată pe Walsh pe spate. Râd amuzată. Nu mă pot abține.

— Mă bucur să vă cunosc! le spune Walsh.

— Aha! mormăie Christina.

Walsh o ia și pe Tory în brațe, care o acceptă cu dragă inimă.

— Nu știam că Henley are o soră. Ai venit din alt oraș? întreabă ea și face semn spre șirul de scaune aflate de-a

lungul peretelui îndepărtat, și, pentru prima oară, observ cele două valize mov, uriașe, rezemate inocent de fereastră cu o geantă de umăr doldora de chestii deasupra.

Astea *nu* sunt bagaje de weekend. Astea-s valize „am împachetat tot ce am în ele". Walsh a zis că se mută. O, nu! Nu... n-ar putea...

Stomacul meu face salturi ca niște haine într-un uscător fierbinte.

— Nu sunt chiar în vizită, le spune Walsh, mutându-și greutatea pe celălalt picior.

Furia îmi mocnește în vene. Walsh trebuie să-mi dea niște explicații. Acum. Îmi încleștez degetele în jurul curelei de la geantă și mă uit la colegele mele.

— Fetelor, scuze că nu pot să ajung la băut, dar...

— La băut? intervine Walsh, cu o scânteie plină de speranță în ochi.

— Da, de ce nu ni te alături? o întreabă Tory. Vine și soția mea, așa că n-o să fii singura care nu lucrează la Seaquest Adventures.

— Super! Dar valizele mele...

Se uită în jur de parcă se va materializa un spațiu de depozitare.

Strâng din buze.

— Hai! Barul e la doar un cvartal distanță. Lăsăm bagajele la mine la birou și ne întoarcem mai târziu după ele. Apoi discutăm. Mă întorc spre Christina și Tory și le zâmbesc crispată când spun: Scuze! Ne vedem acolo?

— Sigur! face Christina. Ne vedem mai târziu!

Mă duc cu pași hotărâți spre prima valiză și o înșfac.

Walsh vine grăbită după mine, târând-o pe cealaltă.

— Henley, îmi pare rău...

— De ce nu mi-ai spus că vii? Sau de ce nu m-ai întrebat dacă e un moment bun să-mi faci o vizită prelungită?

— Trebuia să plec din Boulder. M-am gândit că pot sta cu tine...

— Evident! Pur și simplu ai presupus că voi întinde covorul roșu pentru că prințesa Walsh a sosit. Știi ce? Am și eu o viață. Și probleme de rezolvat. Nu am timp pentru prostiile tale acum.

Bărbia îi tremură. La naiba! Apăs butonul, iar ușile liftului se deschid.

Intrăm grăbite, iar eu iau din geantă cartela, pe care o flutur în fața senzorului de securitate înainte de a apăsa butonul pentru etajul al șaptelea. Expir adânc. Nu mă uit la Walsh.

— De ce nu te-ai dus acasă la mama și la tata?

— Știi de ce, îmi spune ea încetișor.

Unii oameni ar spune că e idilică zona rurală din Idaho unde am copilărit. Există cu siguranță multă vegetație. Dar nu multe altele, printre care se numără oameni, locuri de muncă sau orice fel de considerație pentru lumea largă. Cu excepția părinților noștri, cărora le place traiul tihnit al vieții de la țară, nu există nimic pentru noi acolo – pentru niciuna dintre noi.

— Henley, eu... am nevoie de tine! Am nevoie de sora mea. Îmi pare rău că nu ți-am zis că vin, dar știam că o să te superi, iar eu...

Se oprește și simt pauza ca pe un ciob de sticlă. Întorc capul ca să mă uit la ea. În ciuda frustrării, îmi simt inima în gât. Pe fața roșie a lui Walsh se preling lacrimi mari și grele. Fața i se boțește ca un șervețel mototolit când începe să suspine.

Furia mă părăsește. O iau cu un braț protector pe după umeri în timp ce ea se chinuie să nu mai plângă cât timp ne ia să ajungem sus.

Când suntem la etajul meu, îi sprijin bagajele de perete de la biroul gol și o conduc în cea mai apropiată sală de conferințe, care, din fericire, este neocupată. Plafonierele automate se aprind. De îndată ce ușa din sticlă opacă se închide în urma noastră, o prind ușor de umeri.

Ce se întâmplă?

Ochii ei roșii îmi cercetează fața.

Ai... ai avut dreptate. M-au dat afară.

Din nou?

Doamne, de ce trebuie să spui așa? Știu că sunt o ratată, bine? Nu toată lumea e perfectă ca tine.

Se întoarce cu spatele și se trântește pe cel mai apropiat scaun de birou, cu brațele întinse pe cotiere.

Dintre toate zilele în care să-și facă apariția la mine în toiul unei crize nervoase, de ce a ales tocmai ziua de azi? Mă așez lângă ea și fac un efort să-mi descleștez maxilarul.

Nu sunt perfectă. Și tu nu ești o ratată. Ce s-a întâmplat?

Se ridică și își lasă un umăr să cadă.

Am ratat o întâlnire cu un client săptămâna trecută. Era deja a treia oară, așa că ăia de la Massage Spot m-au dat afară.

Nu ai aplicația aia ca un calendar? Ți-am arătat cum să-ți pui notiție ca să primești notificări. De ce nu o folosești?

Știu, știu. Uit. Nu știu ce e în neregulă cu mine.

— De ce vrei să te muți? Puteai să-ți găsești alt loc de muncă. Nu erai cu tipul ăla... Kevin?

— Keith!

Îi scuipă numele ca și cum ai spune „vomă".

— S-a dovedit a fi un cretin. Nu mai am nimic în Boulder. Absolut nimic.

Expir adânc.

— Bine că am o canapea extensibilă. Poți să stai cu mine și cu Noodles până îți dai seama ce să faci în continuare. Și măcar acum o să stea cineva cu pisica.

Se îndreaptă.

— De ce ai nevoie să stea cineva cu pisica? Te gândești să pleci undeva?

— Într-o deplasare în interes de serviciu peste câteva săptămâni.

— O croazieră?

— Da, în Galápagos.

Își dă capul într-o parte.

— Acolo are populația în ADN urmele unei specii dispărute de oameni? Lângă Australia?

— Te gândești la Papua Noua Guinee. Nu, insulele Galápagos sunt pe coasta Ecuadorului în America de Sud. Știi tu... Darwin? Cintezoi? Țestoase uriașe?

— Aaa, da! Gata, m-am prins!

Se joacă distrată cu lănțișorul subțire din aur de sub cămașă, dar apoi ridică privirea.

— Pot să vin și eu?

Mi-era frică.

— Nu, e o călătorie în interes de afaceri. Și dacă vrei să stai în Seattle ceva vreme, trebuie să-ți cauți de muncă.

Poate chiar două joburi dacă vrei să te descurci înainte să găsești ceva permanent.

— Vedem! Tot trebuie să-mi termin antrenamentul de yoga.

Deschid gura să vorbesc. O închid la loc. Vreau cu disperare să-i țin o predică despre, nu știu, cum să fie un adult credibil măcar pe jumătate? Apoi urmele de lacrimi de pe obrajii ei mă opresc și îmi aduc aminte de ce e aici. Are nevoie de mine!

Zâmbesc și sper să nu par prea crispată.

— De mâine căutăm locuri de muncă.

— Sună bine! acceptă ea, apoi se ridică în picioare.

Deși îi tremură picioarele, deja pare să revină la atitudinea ei arogantă.

— Acum mi-ar prinde bine ceva de băut.

Îmi netezesc fusta și mă ridic în picioare, dând aprobator din cap.

— Și mie!

4

— MICHELLE E GRAVIDĂ!

Vestea importantă a lui Tory. Toată lumea începe să exclame exaltată odată ce aude noutățile, iar discuțiile zgomotoase acoperă rapid tumultul.

— O, Doamne, Dumnezeule, o să fiți mame? O să fiți mame! Felicitări!

Sar din scaun și ocolesc masa rotundă ca să le iau în brațe întâi pe Tory, apoi pe Michelle.

Mă întorc la scaunul meu și învârt cuburile din paharul gol. Am ajuns aici acum o oră, dar sunt la a doua băutură și deja am nevoie de alta. Christina le felicită și ea.

— Nu știam că ați continuat cu fertilizarea în vitro.

— Voiam să așteptăm până mă făceau partener la firmă, spune Michelle pe când își trece o șuviță de păr negru în spatele urechii înainte de a o lua de mână pe Tory. Dar am găsit un donator de care ne place. Am continuat și totul a mers strună.

Walsh se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să bem niște shoturi ca să sărbătorim!

Nu am mai auzit să bei shoturi când cineva spune că va deveni mama, dar e în regulă.

Se întoarce spre mine.

— Henley, mă ajuți?

Oftez. Walsh vrea să pară amatoare de distracție și dezinhibată în seara asta.

Ne strecurăm printre oameni ca să ajungem la bar și ne așezăm la coadă lângă un grup de tineri gălăgioși veniți de la serviciu și două femei mai în vârstă. Toate scaunele de la bar sunt ocupate, așa că stăm în picioare.

— Ce te macină? mă întreabă Walsh pe când ne sprijinim coatele de suprafața netedă din lemn, așteptând ca unul dintre barmani să ne observe.

— Ce vrei să spui?

Încerc să îi atrag atenția barmanului, dar nu reușesc. Amestecă o băutură tiki, specialitatea barului.

Walsh se uită la mine.

— Fii serioasă! Te apasă ceva ce nu are legătură cu mine.

— Nu totul are legătură cu tine?

— De obicei, da! Dar te cunosc. Hai, scuipă tot!

Vine unul din barmani, un tip pe la 20 de ani și cu o mustață pretențioasă de secol XIX. Are două pahare pline cu martini pe care le pune pe bar, în fața noastră, iar mușchii i se încordează pe sub tatuajul care i se întinde pe tot brațul. Băuturile sunt de un galben-rozaliu și cu spumă, iar niște afine plutesc la suprafață.

— Nu le-am comandat, îi zic.

— Pentru două fete drăguțe ca voi sunt din partea casei.

Se uită doar la Walsh când vorbește și îi întinde o bucată de hârtie pe bar. Văd scris cu albastru Miles și un număr de telefon.

Fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap.

— Uau, mersi! îi spune ea cântat, zâmbindu-i larg, ca pisica de Cheshire.

Cercelul de cristal din nas îi strălucește în lumina difuză pe când studiază numărul. Apoi bagă hârtia în buzunar, ridicând din umeri, și soarbe din băutură.

Barmanul are o privire pasională pe când se întoarce cu spatele.

— Hei! strig după el. Ne dai și o bere cu ghimbir, niște sandviciuri cu friptură la cuptor și patru shoturi de... Ce să luăm? o întreb pe Walsh.

— Ceva delicios. Surprinde-ne! îi spune barmanului.

Împing cardul de credit pe bar. Degetele mi se încordează automat când mă gândesc la ce o să văd pe următoarea factură. Măcar am o mărire de salariu la orizont... Sper. Și oricum știu că Tory și Christina o să-mi dea niște bani să-și acopere partea.

Barmanul îmi ia cardul, dând din cap.

— S-a făcut!

Îi face cu ochiul lui Walsh, care se uită languros la el pe când tipul plasează comanda de mâncare. Nu că mi-ar păsa că îi sfârâie călcâiele după tipul ăsta, dar sentimentul de familiaritate al situației îmi trimite junghiuri în piept.

Sora mea mai mică este clar atrăgătoare! Eu sunt simpatică. Nu chiar drăguță, dar simpatică. Am ochi căprui-deschis și sprâncene frumos definite – mama spune că au personalitate –, dar linia maxilarului e prea rigidă și am oricum nasul prea ascuțit, conform standardelor convenționale de frumusețe.

Walsh are rotunjimi delicate și pante blânde, iar eu sunt formată din unghiuri ascuțite.

Valuri care se sparg versus un mal stâncos. Farmec senin versus față sfidătoare.

Nu mă înțelege greșit! Acum, că sunt mai matură, m-am împăcat cu aspectul meu fizic, dar nu a fost mereu așa. Pentru că, de când eram adolescente, tipii o preferau pe Walsh, dacă era să aleagă între mine și ea. Fără îndoială, de fiecare dată. Și să fiu a naibii dacă nu o percep ca pe un șut în coaie. Ovare? Mă rog!

La naiba! Trag cocktailul mai aproape și iau o gură mare, în timp ce îmi bag toată nesiguranța în seiful mental. Pe limbă simt afine și vodcă, dar și un gust puternic de lămâie.

— A cam fost stresant la muncă în ultima vreme, îi spun.

— Ce șocant!

— Sunt pe punctul de a fi promovată. De asta mă trimit în croaziera aia în insulele Galápagos și...

— Poftim?

Se îneacă și își ia ochii de la barman.

— O, Doamne, Henley, astea sunt vești grozave!

— Dar mai e un tip cu care lucrez și care e și el pe lista scurtă.

Dă din cap, mijind ochii.

— Aha, înțeleg! Competiție!

— Exact. Și e... e... Scot un sunet gâtuit: E manager pe rețelele de socializare. Locuiește în Michigan. Și e *un coșmar*. Îl mai ții minte pe Sean, tipul cu care am lucrat la Prima Health?

— Ăla căruia i-ai tras-o și apoi a...

— Șșșt! N-are rost să resuscităm morții. Dar da, tipul ăsta – Graeme – e practic Sean 2.0. Dar fără sex.

Clatin din cap ca să șterg imaginea grețoasă.

— Chiar am avut o ședință azi cu șeful nostru, iar el a ascultat toată discuția de la celălalt capăt al telefonului fără să zică nimic. Apoi primesc un mesaj vocal de la el după aia, ceea ce e război psihologic pe față.

— N-ar trebui să accepți așa ceva.

— Nu!

— Trebuie să-i arăți ce dată dracului ești.

Lovesc tejgheaua.

— Da!

— Ar trebui să-l suni.

— Da... Poftim?

Walsh mă îndeamnă.

— Sună-l! Spune-i că te-ai prins de jocul lui. Spune-i că nu te poate intimida!

Ideea că aș putea să-l pun la punct pe Graeme mă face să tremur de parcă am dat gata un ibric plin cu cafea.

— Mulți bărbați au impresia că li se cuvine totul...

Vocea îi rămâne suspendată, și se întunecă la față. Nu cred că mai vorbește de Graeme. Se întoarce spre mine.

— Și ce îl recomandă pe el?

— Nu știu, are penis și la fel și șeful nostru?

— Nu putem să-i lăsăm pe labagiii ăștia să câștige.

— Jos cu labagiii!

— Hai noroc!

Ciocnim și bem amândouă. După câteva guri, îmi ling zahărul de pe buze. Încep să simt o amețeală plăcută și catifelată. Ca un pulover de angora. Sau ca unul dintre poneii ăia mătăsoși... Sheepland? Shetland?

— Ce mai aștepți? mă ia tare Walsh. Hai! Confruntă-l! Acum!

Barmanul își face apariția și pune patru pahărele în fața noastră pe care le umple cu un lichid verde-deschis dintr-un mixer. Deschid telefonul și apare o notificare de la aplicația cu lucrurile de făcut.

Sarcina #1: Înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Îmi simt pieptul cuprins de o siguranță justificată. Mă îndepărtez de bar, mă întorc o secundă mai târziu, înșfac shotul aflat cel mai aproape și îl dau pe gât. Simt flăcări în gât.

— Mă întorc! îi zic, gâfâind.

Poate că un bar zgomotos nu e cel mai nimerit loc să dai un telefon, mai ales când tragi prima salvă de tun împotriva dușmanului tău de moarte, dar, când mă uit pe fereastră, pe geam sunt stropi de ploaie. Mișto vremea asta din Seattle! Mă strecor prin mulțime ca să stau la marginea îndepărtată a barului. Aproape de, dar nu în baie – e prea mult ecou. Mai bine de atât nu se poate.

Poți s-o faci! îmi șoptesc pe când mă sprijin cu un șold de un perete gol și parcurg lista de contacte. Apare numele lui Graeme și mă uit urât la el. Pieptul mi se ridică, iar căldura îmi pârjolește ceafa. E timpul să sugrum *asta* – orice ar fi, jocul ăsta pe care îl joacă – din față.

Apăs pe numărul lui. Țârâitul îmi umple urechile. Observ că pielea de la pantoful stâng îmi strânge degetul mic. Îmi mișc degetele, dar e și mai nasol. Pufnesc, mă pun pe vine și îmi bag un deget în pantof ca să trag.

— Alo? răspunde Graeme.

Mă îndrept imediat și aproape îmi pierd echilibru. Telefonul îmi scapă printre degetele stângace, dar reușesc să-l prind cu ambele mâini înainte să ajungă pe podea. Îl ridic ca să-l duc la ureche și înghețț.

Pe ecran e fața lui Graeme. Are sprâncenele ridicate și așteaptă.

O, Doamne, Dumnezeule, ce coșmar! Suntem pe FaceTime. *Suntem pe FaceTime.*

Cred că am apăsat din greșeală pe iconița cu FaceTime, iar el... a acceptat.

Rahat!

Graeme e afară și, dată fiind diferența de fus orar, pe cerul din spatele lui sunt ultimele rămășițe ale unui amurg purpuriu. Fața ascunsă de o barbă crescută de două săptămâni îi e scăldată într-o lumină aurie, ușor difuză. Are flăcări în privire, iar linia maxilarului e colțuroasă ca un munte.

Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi în carne și... ăăă... pixeli, de când a ales recent să nu-și dea drumul la cameră în timpul conferințelor video. Și e cea mai bună imagine de până acum. E clară și nu are fața prea aproape de cameră. Are părul mai lung decât îmi amintesc și pare mai consumat – cu siguranță mai în vârstă decât în poza din Outlook cu pielea netedă –, dar tot nu-i dai mai mult de 30 de ani.

Simt o căldură în stomac. Nu are rost să neg: Graeme e *bun.* Barba deasă nu-i poate ascunde osatura magnifică – pomeții ridicați și întinși, nasul definit și ochii profunzi.

Nu, nu, nu! Nu te lăsa distrasă de cât de ridicol de atrăgător e colegul tău viclean!

Se întoarce ca să se aşeze pe o bancă din parc. Scotocesc prin poşetă şi îmi scot căştile cu microfon încorporat pe care mi le bag în urechi.

— Bună, Graeme, sunt Henley!

Zâmbeşte larg.

— Ştiu, te văd!

I se simte amuzamentul în vocea catifelată şi moale, asemenea caramelului.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Poţi înceta să te mai joci cu mine! răbufnesc, arătând cu un deget spre telefon ca să accentuez.

În faţa mea, un puşti mirat şi care are probabil 18 ani arată spre pieptul lui îngust, în timp ce face ochii mari.

— Eu? zice el.

— Nu, nu tu! îi răspund.

Îmi dau ochii peste cap şi îi fac semn spre telefon. *Nu vezi că vorbesc aici?* Mă întorc cu spatele la el.

Graeme îşi încordează maxilarul.

— Nu ştiam că jucăm un joc.

— Hai, scuteşte-mă! Faci pe nevinovatul, dar eşti un ticălos cu două feţe!

Tăcere. Eu tot turui, bucurându-mă de valul reînnoit de furie din mine.

— Am primit mesajul tău vocal. Cea mai mare vrăjeală pe care am auzit-o după ce mi-ai copt azi.

Graeme se apleacă în faţă, încruntat.

— Stai un pic! Ce vrăjeală? Despre ce vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

— Va trebui să mă luminezi.

— Ai tras cu urechea la ședința mea cu James? scrâșnesc printre dinții încleștați.

— Crezi... crezi că trăgeam cu urechea?

Pe undeva, pe lângă el, un câine latră tare și răgușit. Dacă e al lui, e vreun nesuferit pur-sânge.

— Da! Ca la fiecare ședință, stai la pândă la telefon și uită lumea că ești pe fir. Doar că de data asta nu mă așteptam să fii deloc, așa că a fost mega de căcat.

Între sprâncene i se formează o cută.

— Chiar crezi că fac asta?

— Dacă-ți iese...

Graeme își apropie și mai mult telefonul de față și are o lumină în ochi. Sunt oare albaștri? Verzi? E prea greu să disting în întunericul care crește.

— Cât de mult ai băut?

M-a prins. Am fiori reci pe brațe.

— Poftim? *Pfff.* Nimic! Zero! *Nada!*

— Se aude de parcă ai fi într-un bar. Un tip tocmai a comandat un Naughty Nellie. Unde ești?

— De ce-ți pasă?

Ridică și lasă jos un umăr.

— Nu-mi pasă, dar cu cine m-aș mai ciondăni legat de muncă dacă ajungi plutind cu fața în jos în golf?

Pufnesc.

— Cu mă-ta!

O trăsătură foarte neatrăgătoare a personalității mele: devin teribil de imatură când sunt beată.

Căcaaat! Sunt beată!

Stomacul meu gol bolborosește, deodată tânjind după mâncare ca să absoarbă băutura ce plutește acolo, și am amețit. Graeme se ridică în picioare și scoate un sunet

frustrat, ceva între pufnit și mârâit, și în cele din urmă văd ce se găsește în spatele lui – pietre de mormânt.

— Ești într-un cimitir? îl întreb.

— E un loc bun unde să-mi plimb câinele.

Își trece o mână peste maxilar și se uită în altă parte. Ciudat!

— Bine, Buffy!

— Bea niște apă, nu face prostii. Adică o prostie mai mare decât să-ți suni un coleg când ești beată. Pe bune, nu e un gest înțelept. Știi, face el și își atinge bărbia cu o strălucire răutăcioasă în privire, aș putea să te reclam la Resurse umane.

Departamentul de resurse umane din compania noastră e la fel de folositor ca roțile pătrate la o bicicletă, dar tot simt gheață în vene și aproape văd dublu.

— N-ai face-o.

— De ce nu? Zâmbește reținut și indescifrabil, apoi adaugă: Ne vedem în Galápagos!

— Ne vedem în iad!

Își dă capul pe spate și râde. După puțină mișcare pe ecran, apelul ia sfârșit. Clipesc. Mi-a închis. *El mi*-a închis?

Ce nesimțit! mormăi în sinea mea.

Îmi scot căștile din urechi și le bag în poșetă.

Inima îmi bate tare, iar pieptul mi se ridică și coboară ca o navă în mijlocul unei furtuni. Nu a mers deloc cum am plănuit.

După o scurtă oprire la baie, mă întorc la masa noastră. M-am dat cu apă rece pe față, dar nu mi-a stins focul care îmi mocnește în vene și roșeața din obraji.

— Tocmai ți-am trimis 20 de dolari, dar spune-mi dacă ai nevoie de mai mult pentru mâncare! Hei, ești bine?

Christina își lasă telefonul jos ca să se uite la mine pe când mă trântesc pe scaun.

— Sunt bine!

— E supărată pe Graeme, spune Walsh pe când înfulecă nachos. L-ai pus la punct?

— Stai așa, ce se întâmplă cu Graeme? vrea Christina să știe. Adică în afară de ciondăneala obișnuită...

A venit vremea să dau cărțile pe față.

— Am avut o ședință azi cu James și se pare că suntem amândoi vizați pentru poziția de director de marketing.

— Da? face Tory.

— Henley! De ce nu ne-ai zis? țipă Christina.

— Am aflat acum două ore. Urma să vă spun, dar nu voiam să vă fur momentul de glorie. Fac semn spre Tory și Michelle și adaug: Bebelușii sunt mai importanți decât promovările.

Tory râde.

— Ce a zis James? Care sunt pașii următori?

Trag adânc aer în piept.

— Ne trimite pe mine și pe Graeme într-o croazieră în insulele Galápagos în două săptămâni ca parte a procesului de selecție. Vrea să venim cu un plan de creștere a vânzărilor în regiune și, *fetelor*, trebuie să-l dau pe spate! Trebuie să vin cu cea mai tare idee de marketing din istoria Seaquest Adventures. Nu vreau să existe nici cea mai mică șansă ca Graeme să obțină promovarea! Și știți cât de mult îl place James, adaug eu cu pesimism.

Tory șuieră printre dinți.

— Chiar așa e! îi spune lui Michelle, care își înclină bărbia înțelegător.

— Știu ce te-ar ajuta, intervine Walsh. Susținere morală. De la mine în croazieră. Practic, este de datoria mea ca soră.

Are un ton relaxat, dar e o tensiune care nu-mi scapă.

Tory și Michelle chicotesc, dar Christina face ochii mari și ridică ambele mâini spre noi.

— Stați așa! Idee! Ce-*ar fi* dacă Walsh chiar s-ar duce în croazieră cu tine?

Îmi dau ochii peste cap.

— Fii serioasă!

— Nu, ascultă! Știi cum James tot spune că vrea să atragă și segmentul de adulți tineri. Ce-ar fi dacă ai aduce pe cineva din Generația Z? Pe cineva din afară, căruia poți să-i ceri o părere sinceră și care să te ajute să-ți vină mai multe idei. Ar putea fi arma ta secretă.

Walsh vine mai în față cu scaunul. Ochii îi scânteiază.

— Croaziera e prea scumpă, încep eu, dar Christina intervine încruntată.

— Chiar și cu reducerea de care beneficiază membrii familiei angajatului?

Mă rușinez de-a dreptul când văd că Walsh mă săgetează cu privirea.

— Reducerea de care beneficiază membrii familiei? Cum de nu ai adus vorba?

— Chiar și dacă împărțim o cabină, tot ar trebui să plătești pentru mâncare și zboruri. Ar costa probabil peste 1 500 de dolari, poate 2 000.

Cu maxilarul încordat, Walsh scoate un lanț lung de aur din decolteul cămășii. La capăt strălucește o perlă mare.

— Aș putea să-l vând.

— De unde îl ai? o întreb.

— Mi l-a dat Keith și nu-l vreau. Însă e pe bune. Sunt sigură că aș putea să iau 500 de dolari pe el.

— OK, îți acoperă mâncarea, dar zborurile?

Walsh își desface larg brațele.

— Kilometri de zbor acumulați în cont, draga mea.

Deschid gura să protestez, dar se întinde peste masă și îmi ia ambele mâini în ale ei.

— Te rog, scumpo! Am nevoie de așa ceva. Nu simți niciodată că trebuie să te detașezi de ce ți se întâmplă ca să vezi lucrurile mai clar? Am nevoie de timp de gândire, să mă detașez. Și o să-ți dau multe idei despre croazieră, îți promit!

Tot mă gândesc la chestia asta și o frământ ca pe un aluat.

Nu prea te poți baza pe Walsh când vine vorba de promisiuni, e mai superficială decât un rulou cu brânză. Cauți sufletul petrecerii, o persoană care vrea să se distreze la Vegas un weekend? Walsh e ce-ți trebuie! Ai nevoie să te ducă cineva cu mașina la contabil ca să completezi declarația de venit? O să vină cu jumătate de oră întârziere și fără benzină.

Simt cum mă pișcă spinarea din pricina resentimentelor. Evident că Walsh o întoarce în favoarea ei. E șansa mea, oportunitatea mea. Îmi mușc buzele.

Dar... dacă are dreptate Christina? Dacă e fix genul de abordare care l-ar impresiona pe James? Vreau

promovarea asta așa de mult, că mi se încolăcesc degetele. Trebuie să dau tot ce am mai bun din mine ca să fiu cu un pas înaintea lui Graeme. Poate că o să am un avantaj dacă o aduc pe Walsh cu mine. Așa James va vedea că sunt proactivă, creativă când vine vorba de soluții și dispusă să gândesc neconvențional...

Walsh se uită la mine cu o expresie nevinovată.

Răsuflu.

— Bine!

— Bine? Pot veni?

— Da!

Cuvântul își face loc între noi ca o ancoră care cade.

Walsh practic vibrează pe când dă din picioare sub masă și scoate un țipăt asurzitor de fericire.

— Dar nu e nimic stabilit, o lămuresc. Tot trebuie să discut cu șeful meu. Ar putea să mă refuze, așa că nu te entuziasma prea tare. Dar, dacă acceptă, trebuie să-mi promiți că o să stăm de vorbă în fiecare noapte. Vreau părerea ta sinceră, ideile tale. Nu poți doar să te preumbli și să bei mai tai toată ziua. O să am nevoie de ajutorul tău.

— Pe onoarea mea de cercetaș.

Sorb ce a mai rămas din băutura mea apoasă.

— Atunci se pare că surorile Evans ar putea merge într-o croazieră.

5

PRIMUL LUCRU PE CARE TREBUIE SĂ-L ȘTIȚI DESPRE O croazieră Seaquest Adventures este că nu e o croazieră. Cel puțin nu e ceva la ce se așteaptă oamenii – vase uriașe, mii de pasageri, divertisment la bord și excursii de o zi pe repede înainte în porturi aglomerate.

Seaquest Adventures oferă altceva. Navele noastre sunt mai mici. Mult mai mici. Cea mai mare ambarcațiune din flotă – *Intrepid* – are enorma capacitate de 158 de persoane. *Discovery* are 91. Datorită faptului că sunt mai mici, navele noastre pot merge în locuri unde celelalte vase de croazieră mai mari pot doar să viseze – adânc în sălbăticie, unde nu sunt pontoane.

Nu avem nevoie de porturi acolo unde mergem.

D-asta stau într-o parte, de-a lungul părții gonflabile a ambarcațiunii menite să transporte pasagerii între navă și mal. Sunt cu picioarele bine înfipte în podeaua din cauciuc tare pe când plecăm din San Cristóbal, cea mai estică insulă din arhipelagul Galápagos, pe când *Discovery*, nava noastră, strălucește ca un diamant roșu cu alb la orizont.

— Ești prima oară cu Seaquest Adventures? mă întreabă bărbatul de lângă mine cu un accent rusesc inconfundabil.

Pare să aibă pe la 35 de ani. Are păr șaten și un început de chelie, un nas lung și poartă ochelari de soare Oakley. Piciorul lui bronzat e la câțiva centimetri de al meu, căci suntem șapte într-un șir de-a lungul bărcii, dar vine mai aproape. Simt cum iradiază căldură.

— Da, prima dată! îi spun, zâmbind forțat și apropiindu-mă de Walsh, care stă în partea cealaltă.

Tot nu-mi vine să cred că James a fost de acord să vină și ea cu mine. Însă, când i-am dat două pagini de argumente scrise cu liniuțe de la capăt, în care am zis cât de utilă mi-ar fi o perspectivă din afară în timp real ca să estimez punctele forte și slabe ale itinerariului în Galápagos, nu prea a mai avut cum să mă refuze.

S-a uitat lung la mine peste ochelarii cu rame de metal, cu pielea încrețindu-se în jurul ochilor apoși, și mi-a zâmbit enigmatic, făcându-mi pielea să se înfioare. Dar apoi a dat din cap că da și a zis:

— Henley, sper să nu regret!

Apoi mi-a zis că pot să plec din birou și să mă întorc la treburile mele.

Însă ceea ce mă neliniștește acum, pe lângă sandviciul dubios îngurgitat în avion? Graeme. E de negăsit!

Nu a fost noaptea trecută la hotel, în Guayaquil, cu restul turiștilor.

Nu a fost în avion spre San Cristóbal în dimineața asta.

Și cu siguranță nu e la bordul bărcii cu mine, Walsh și ceilalți doisprezece turiști care se pregătesc să se îmbarce la bordul navei.

Poate că a ratat unul dintre zborurile de legătură și e prin vreun aeroport, pe undeva? Dorința fierbinte îmi provoacă nervi, așa că mă apuc de vesta de salvare de un portocaliu țipător pe care o am atârnată în jurul gâtului.

— E și prima mea croazieră, spune bărbatul de lângă mine. De unde ești?

— Din Seattle. Tu? îl întreb automat.

— Din Rusia. Saransk. Dar de 14 ani locuiesc în Austin, Texas. Sunt doctorul Kozlov, dar poți să-mi spui Nikolai, se prezintă el și îmi întinde mâna.

I-o strâng cu cotul lipit de coaste. E mai mult decât jenant să strângi mâna cuiva care stă lângă tine. Și cu ambarcațiunea care o ia cu viteză prin golf și cu apa mării care îmi stropește rucsacul, îmi dau seama că nu există centuri sau scaune pe barca asta și m-aș putea folosi de mâini.

— Henley Evans, încântată!

Are palma transpirată și nu-mi dă drumul. Îmi trag mâna și mi-o șterg pe pantaloni fără ca el să vadă.

— Henley... La fel ca în cazul cămășilor?

Trebuia să aducă el vorba! După ce că părinții mei mi-au dat numele unui toboșar, mai port și numele unei firme de haine din bumbac. Aleluia!

— Mda!

— Sunt cămășile mele preferate, să știi, zice și își lasă ochelarii de soare să-i cadă pe șaua nasului, în timp ce își apropie sprâncenele.

Walsh chicotește lângă mine.

— Nik, ești mârlan!

Bărbatul în vârstă de lângă el își lungește gâtul. Are probabil 60 de ani, o față rotundă și prietenoasă, păr alb tuns și un accent profund din sudul Texasului.

— Sunt Dwight Johnson. Încântat de cunoștință!

Mă prezint și eu.

— Ce fel de doctor ești? îl întreabă Walsh pe Nikolai, aplecându-se peste mine ca să acopere cât poate zgomotul motorului.

Îmi bag cotul în coastele ei ca *să nu-l mai încurajeze.* Îmi trage și ea una cu cotul.

— Fizioterapeut.

Rostit de el, cuvântul sună „Fi-zio-tie-ra-pi-ut"

— Și unul al naibii de bun. Credeți-mă! Sunt pacientul lui de cinci ani, spune Dwight.

Nikolai zâmbește superior.

— Și sciatica nu ți-a mai dat de furcă.

— Sunteți împreună? întreabă Walsh, arătând spre ei.

Bărbatul mai în vârstă râde din tot sufletul.

— Doamne, nu! Nu e genul meu. E prea tânăr.

— Dwight mi-a fost mai întâi pacient. Acum amic. Doar un amic, punctează Nikolai.

Nu-mi dau seama dacă vrea să spună că relația lor e strict platonică sau dacă Dwight e singurul lui amic.

— Deci... o vacanță între prieteni? întreabă Walsh.

Nikolai ridică din umeri.

— Trebuia să fie luna mea de miere. Dar nunta nu a mai avut loc. În schimb, adus pe Dwight.

— Îmi pare rău! îi spun. Adică de nuntă. E drăguț că ai adus un prieten!

Sărmanul! Să pui capăt unei logodne și apoi să te duci în luna de miere cu un tip în loc de soția ta? Groaznic!

— E-n regulă! Cum se spune, am scăpat ca prin urechile acului? Iubita mea era prea pretenţioasă. Anulat nunta înainte să fac greşeală mare. Acum sunt aici, liber ca pasărea cerului.

Dwight deschide gura, dar înghite în sec ce avea de gând să spună şi clatină exasperat din cap.

Nikolai îşi pune ochelarii de soare pe frunte şi se întoarce să se uite mai cu atenţie la mine. Intensitatea cu care îmi studiază faţa mă face să mă agit pe scaun.

— Ai prieten? mă întreabă în cele din urmă.

— Nu momentan.

— Ia cina cu mine în seara asta!

Îmi reprim un geamăt. Tipul ăsta pare de treabă, dar ultimul lucru de care am nevoie este ca un turist amorezat să-mi acorde atenţie nedorită.

— Cina e pe vas. Aşa că luăm cina împreună...

— Adică să stai cu mine şi cu Dwight, adaugă el, fluturând din mână. Aş vrea să cunosc mai bine pe tine, domnişoară Cămaşă! Poate veni şi prietena ta.

— Soră. Sunt sora ei, îl corectează Walsh, abţinându-se să nu pufnească în râs.

Îi trag un cot în coaste pe ascuns.

Nikolai se uită la mine, aşteptând un răspuns.

— Ah...

Scap să-i dau un răspuns când pilotul opreşte motorul şi începe să ne explice imediat cum să coborâm din ambarcaţiune cu ajutorul membrilor echipajului – ne ţinem cu ambele mâini de încheieturile celorlalţi. Simt o briză puternică pe picioarele goale şi tremur.

Deasupra noastră sunt cele cinci punți ale navei *Discovery*. Este o ambarcațiune mai mică, pentru expediții, dar, din punctul ăsta, pare enormă, ca un monolit impozant din metal vopsit în roșu și alb, cu hublouri și o punte expusă. Nava are o schelă din metal de-a lungul ei și o scară. Jos, doi membri ai echipajului care poartă uniforme albe apretate ancorează ambarcațiunea.

Ne legănăm ca un dop pe valurile stârnite de vânt pe când pasagerii încep să coboare din barcă, dându-ne înspre mijloc ca să punem piciorul pe un taburet și apoi pe o platformă metalică cu ajutorul echipajului. Nikolai și amicul lui se dau jos înaintea mea, slavă cerului, urmați de un cuplu mai în vârstă, așa că e ceva distanță între noi.

Desigur că singura dată când un tip e interesat de mine, nu de Walsh, se dovedește a fi un pasager care vrea să și-o tragă după o relație eșuată. Croaziera asta o să fie tare *distractivă*!

— Ai un admirator, îmi spune Walsh, pufnind în râs.

— Am observat.

N-am idee de ce nu s-a uitat la Walsh. Poate nu-i plac blondele.

E rândul meu să cobor. Un val izbește barca exact când pun piciorul jos și sunt azvârlită în sus ca un uriaș, în vreme ce o mână invizibilă mă apucă. Încerc să fac abstracție de greața care m-a cuprins și mă împleticesc pe când picioarele ating platforma de metal. Membrul echipajului din dreapta mea mă conduce spre balustradă, de a cărei suprafață lucioasă mă apuc cu disperare.

— Mersi! zic cu o voce sugrumată.

Walsh mă urmează pe când urcăm treptele ca să ne îmbarcăm.

Cu fiecare pas, simt că mi se mai pune un nod în stomac. Mă uit la şirul de pasageri care aşteaptă să intre prin uşa de sus. Niciunul nu e Graeme. După ce nu mai rămâne nimeni în barca noastră, mai apare una plină cu pasageri. Cercetez fiecare chip. Nu îl văd pe Graeme.

Unde e?

Când ne vine rândul să intrăm şi trecem pragul, imediat simt tangajul navei. Încerc să depărtez picioarele ca să-mi păstrez echilibrul pe când vedem mulţi oameni care ne întâmpină. Un grup de ecuadorieni zâmbitori, membri ai echipajului, sunt înşiruiţi de-a lungul unui hol şi ne direcţionează spre o recepţie centrală, semicirculară.

Ne înregistrăm, ne lăsăm vestele de salvare şi rucsacurile în cabină – o încăpere confortabilă şi bine mobilată în nuanţe de crem şi albastru-verzui, cu o fereastră mare – şi ne ducem sus, la bar, pentru instructajul de siguranţă obligatoriu care va începe în 20 de minute.

Modelul de culoarea safirului de pe podeaua din lemn şi scaunele în nuanţe de albastru şi verde mă fac să mă simt de parcă sunt într-o grotă subterană. Aşa ar fi dacă nu ar exista doi pereţi cu ferestre. Lumina se reflectă în apa strălucitoare şi scaldă camera.

Turiştii se plimbă, fie uitându-se pe ferestre şi comandând băuturi de la bar, fie strângându-se în grupuri şi pălăvrăgind. Am palmele transpirate, iar respiraţia mi se accelerează pe când cercetez fiecare faţă, fiecare siluetă.

Nu e nimeni cu păr șaten-închis, un maxilar puternic sau ochi adânciți în orbite.

— Avem acces nelimitat la bar, nu? mă întreabă Walsh.

Poți bea oricât în această croazieră, ca o ofertă specială pentru a convinge oamenii să rezerve, dar nu ar trebui să se facă mangă imediat.

— Cu moderație, îi reamintesc.

— Da, da! zice ea și își dă ochii peste cap. Vrei ceva?

— Nu, mersi, mi-e cam greață!

— Ți-am zis că sandviciul ăla cu friptură de vită din avion n-a fost o idee bună. Maioneza aia era dubioasă.

Stomacul îmi bolborosește drept răspuns, așa că mă grăbesc să mi-l palpez.

Când aveam 11 ani, Daisy, una dintre cățelele noastre, un labrador corcit cu un Golden retriever, a dat iama într-o cutie cu gogoși și a mâncat 12 înainte ca tata să coboare și să vadă totul acoperit de zahăr pudră și rămășițele cutiei de carton împrăștiate prin bucătărie. Daisy și-a petrecut toată dimineața afară. Mi-a părut rău pentru ea și i-am ținut de urât pe când mergea clătinându-se prin curtea noastră întinsă și înfuleca tristă iarbă, nesigură pe ea și cu ochii sticloși.

Daisy, știu prin ce-ai trecut, draga mea! Pentru că acum mă simt fix ca tine după gogoși. Și *nu* mă ajută faptul că podeaua nu vrea să rămână într-un loc.

— E bine, e bine, o să găsesc un scaun.

Ar fi trebuit să iau preventiv niște dramamină și poate niște furazolidon, dar e prea târziu acum. Am pastilele în bagaj, dar valizele noastre nu au ajuns încă la navă.

Walsh se îndreaptă spre bar, unde vreo șase turiști stau pe scaune și sorb din cocktailuri proaspăt preparate. Picioarele încă îmi tremură, așa că merg împleticit printre canapelele curbate de un albastru marin și scaunele pivotante. Fiecare piesă de mobilier e prinsă în podea și formează un cerc în jurul unei mici platforme centrale, înălțate. Mă afund pe o canapea neocupată din spate și scot un carnețel și un pix din buzunar. E timpul să muncesc ca să-mi distrag atenția.

Ce observ la turiști? La navă până acum? Îmi lovesc buzele cu pixul.

Majoritatea celor din cameră sunt probabil de vârsta părinților mei sau un pic mai tineri. Sunt câțiva pe la 20-30 de ani și un număr mare de pensionari. Nu sunt copii. M-am uitat pe registrul de rezervări și știu că nava e plină pe trei sferturi, așadar cam 60 de pasageri la bord. Toți par să aștepte ceva cu nerăbdare, iar eu simt că o iau razna. Încep să notez.

Mă opresc când aud un hohot de râs și rămân cu pixul strâns în mână Aud o voce masculină cunoscută. Mă întorc încet, dar deja știu cine e. Simt fiori pe șira spinării.

Graeme este în hol.

— Gustavo, mersi pentru timpul acordat! A fost o reală plăcere, spune el.

Îi văd doar creștetul capului. Alt bărbat îmi blochează câmpul vizual.

Celălalt bărbat îl bate pe Graeme pe umăr.

— Plăcerea a fost de partea mea!

Îl recunosc vag din descrierea personalului din documentele de dinainte de călătorie; e Gustavo Santos, șeful

de croazieră, adică cel care se ocupă de planificarea activităților zilnice și care se asigură că toată excursia merge strună. El e la conducere, alături de căpitan.

— Și îți mulțumesc că ai răspuns solicitării mele. Apreciez! adaugă Graeme pe un ton conspirativ.

Mi se ridică părul pe ceafă; sunt alarmată. Nu-mi place deloc tonul ăla. De parcă Graeme împărtășește un secret cu șeful de croazieră. Oare niște secrete care să-i dea un avantaj competitiv pentru a obține postul? Mă întind peste brațul canapelei, chinuindu-mă să aud mai mult...

— Desigur, desigur! face Gustavo și îi întinde mâna, pe care Graeme i-o strânge. Ne auzim după instructajul de siguranță, înainte de excursia de pe țărm din seara asta!

Pe când mă căznesc să-l văd pe Graeme bine, îmi răsare în fața ochilor un bust multicolor.

— Iar dăm unul de altul, domnișoară Cămașă!

Tresar și îmi cade pixul.

— Ăăă, bună!

Încerc să mă uit pe lângă Nikolai. Se apropie până când nu-l mai am decât pe el în raza vizuală. Aproape mârâi de frustrare. Dintr-o mișcare bine gândită, se așază pe canapea, cu corpul îndreptat spre mine, practic înghesuindu-mă. Mirosul de colonie mă izbește ca un ciocan. Poate că în altă zi aș fi zis că e minunat, deși cam puternic, dar azi îmi intră în nas și parcă îmi trage pumni în burtă. Gâtul mi se încordează.

Sub pretextul că-mi ridic pixul, ies din raza lui vizuală lui și mă ridic repede.

— Nu răspuns la întrebarea de dinainte, îmi zice, punându-se picior peste picior, aparent nederanjat de evadarea mea rapidă.

Cu buzele strânse într-un zâmbet jovial, își netezește cutele imaginare de pe tricoul cu Ed Hardy.

— Tu, eu, cină?

Deschid gura să-l refuz, dar...

— Aici erai! se aude o voce profundă lângă mine.

Mă întorc brusc și mă trezesc uitându-mă la o față pe care am văzut-o doar pe ecran... A lui Graeme.

Razele soarelui îl încadrează, accentuând gropița subtilă din bărbie. Inima parcă îmi bate mai încet. S-a ras cândva în ultimele două săptămâni. Are barba mai scurtă ca înainte, poate a crescut doar de o săptămână. Și observ pentru prima dată că nu are nasul perfect drept, șaua e puțin strâmbă, dar nu îi știrbește deloc aspectul fizic.

E oficial: Graeme de pe FaceTime nu are *nimic* în comun cu Graeme în carne și oase. În primul rând e înalt – cred că are un pic peste un 1,80 metri, dat fiind că are bărbia în dreptul ochilor mei. Și e izbitor cu maxilarul puternic, nasul patrician și părul des de un șaten-închis mai lung la vârfuri. Degeaba mi-am imaginat un demon-trol burtos și îndesat. Graeme este al naibii de... maiestuos. Maiestuos, dar și cu un farmec familiar și adorabil din Midwest – un șarpe, ce să mai!

Transpirația mi se scurge printre omoplați. A dat cineva drumul la căldură aici? Mă îndrept și îi zâmbesc rigid lui Graeme.

— Iată-mă!

— Cine e cu tine? mă întreabă.

Nikolai se ridică încurcat în picioare.

— Doctor Nikolai Kozlov.

Întinde mâna și, când Graeme se pregătește să i-o strângă, simt ceva delicios: un miros ușor și ispititor de cedru, piele și ceva proaspăt – cred că o notă de citrice. Rezist tentației copleșitoare de a-l înșfăca de guler și de a-mi băga nasul în scobitura gâtului ca să trag mirosul în plămâni așa cum ar face un politician cu o linie de cocaină din decolteul unei prostituate.

Înghit excesul brusc de salivă care mi-a inundat gura, dar și o urmă de furie. E o *competiție*. Nu suntem pe nava iubirii, ci avem o însărcinare de serviciu. Și câștigă cel care își folosește experiența ca să facă cea mai bună propunere.

Și eu o să câștig. O voi face. O să mă asigur de asta!

Cei doi dau mâna.

— Încântat! Graeme Crawford-Collins.

Graeme are o expresie rigidă și impenetrabilă.

— Îmi pare rău, voi doi sunteți...

Nikolai tace și mă arată pe mine, apoi pe Graeme cu degetul.

— Împreună, spune Graeme.

Aproape îmi ies ochii din orbite și îmi scarpin nasul ca să-mi maschez reacția. Graeme se preface că e... iubitul meu? De ce, ca să nu-l mai lase pe Nikolai să amușineze? Sigur trebuie să fie și alt motiv. Numai că nu știu **încă**.

Graeme se uită la mine, își vâră mâinile în **buzunarele** pantalonilor scurți kaki, iar bicepșii îi **pulsează** sub mâneca tricoului polo alb.

— Credeam că faci o invitație la cină.

— Da! Ei. Și ție. Amândurora! spune Nikolai încurcat.

— Am fi încântați...

O rafală de vânt zgâlțâie deodată geamurile, iar nava se înclină foarte mult. Câțiva turiști icnesc și se țin de mobilă ca să-și păstreze echilibrul. Obrajii îmi iau foc. Bila mi se ridică în gât. Mă ia ameteala.

Nu! Nu aici! Nu acum!

Mă aplec, cu pumnul dus la buze pe când stomacul îmi tresaltă. Graeme e acolo și mă ia de umăr. Îmi spune pe nume.

Trebuie să plec de aici.

Dau să plec, fac doi pași și vomit. Peste tricoul viu colorat cu Ed Hardy.

6

CLIPESC ÎNGROZITĂ. NIKOLAI FACE OCHII MARI, IAR BUzele i se răsfrâng într-o expresie de dezgust.

— Mă duc să-mi schimb cămașa, spune el bățos și pornește grăbit spre scări.

Doar Dwight, amicul lui Nikolai, se uită de două ori la voma care i se prelinge pe piept ca niște gălbenușuri pulverizate de ou. Ceilalți par să fie absorbiți de conversație sau prea vrăjiți de priveliște ca să observe.

Mă întorc ușor spre Graeme cu degetele strânse în jurul gurii închise. Are sprâncenele așa de sus pe frunte, încât sunt cât pe ce să dispară în linia părului.

Am vomitat. În public. Pe un turist. *În fața lui Graeme.*

Vreau să mă fac covrig și să mor.

Care sunt șansele să-i spună lui James? Aproape mă sufoc. Care sunt șansele să nu-i spună? Nici măcar nu am ajuns în prima oprire din croazieră și deja i-am servit lui Graeme băutura perfectă pe care să mi-o arunce în față.

Se holbează oamenii? Poate nu a mai văzut nimeni...

— Draga mea, ești bine? mă întreabă o femeie între două vârste care vine agitată.

Graeme se pune între noi.

— Se simte bine. Are un pic de rău de mare.

O fixează cu privirea până când pleacă. Mă ia de cot pe când mă conduce la capătul îndepărtat al canapelei. Îmi tremură genunchii și mă prăbușesc.

— Vrei să te întinzi? mă întreabă încetișor.

Mă gândesc. Dar acum stomacul mi s-a potolit ca un bebeluș care a adormit după o doză prea mare de zahăr. De fapt, mă simt mult mai bine. Clatin din cap.

Fără să mai spună ceva, Graeme se întoarce și pleacă.

Super, e așa de scârbit, că nici nu se poate uita la mine! Sentimentul de umilință îmi curge prin vene. Măcar nu trebuie să-mi fac griji că îmi va sta în cale săptămâna asta. Probabil se va ține foarte, foarte departe, de teamă ca Henley Vărsătoarea să nu vomite pe el.

Îmi umezesc buzele. Am nevoie de apă. Și de o periuță de dinți. Și să mă bag într-o scorbură, și să nu mai ies de acolo.

Mă ridic cu destulă greutate, îmi iau carnețelul și pixul de unde le-am scăpat și străbat încăperea, clătinându-mă pe picioare. Un membru al echipajului cu dezinfectant și o cârpă în mână se duce grăbit acolo unde am vomat, probabil ca să șteargă stropii. *Of, ce jenant!* Cobor treptele împleticindu-mă, dar îmi țin bărbia în piept în caz că se uită cineva și mă baricadez în cabină.

Au ajuns și valizele noastre în sfârșit, așa că o răstorn pe a mea pe mochetă și o desfac. Scotocesc prin buzunarul interior și pescuiesc niște dramamină, o periuță de dinți și o pastă. În baie mă spăl temeinic pe dinți și pe limbă, aproape vomitând în tot acel timp, și iau niște apă ca să înghit pastila albă.

Mă sprijin cu ambele palme de chiuveta îngustă și mă uit în oglindă. Am obrajii trandafirii și ochii sticloși. Ud un prosop cu care îmi tamponez fața ca să mă răcoresc. Am vomitat pe cineva, chiar și pe cineva enervant de insistent ca Nikolai, și tot e cel mai negru coșmar din viața mea. Iar Graeme a fost în primul rând.

Se aude o voce de la un difuzor amplasat pe perete, între cele două paturi duble:

„Bună ziua, bună ziua! Curând va începe un instructaj obligatoriu de siguranță. Vă rugăm să veniți la bar!"

— Rahat! mormăi printre dinți.

Trebuie să particip la instructajul obligatoriu, indiferent cât vreau să dispar în eter.

Îmi dau părul de pe față, mă îndrept și ridic bărbia. În regulă. Am vomitat pe cineva. Așa, și? Cea mai rapidă cale de a atrage atenția asupra mea va fi dacă mă plimb ca un cățeluș, însă refuz să-l las pe Graeme să preia controlul. Dacă mă prefac că incidentul ăsta nu a avut loc, atunci toată lumea o va face, inclusiv Graeme!

Ar face bine!

Trag aer adânc în piept, ies cu pași mari din cabină și mă întorc la bar. Aproape toată lumea stă jos. *Nu* îl caut intenționat pe Graeme. Dacă are de gând să mă ignore restul sejurului, o să-l las.

Îl zăresc pe Nikolai, care portă o cămașă diferită și la fel de urâtă, cum stă cu Dwight lângă scena centrală. Nu mă vede – *slavă cerului!* Walsh e tot cocoțată pe un scaun de bar, flecărind fericită și neavând habar de isprava mea. Aș putea să mă duc la ea, dar ideea de a face conversație cu străini îmi provoacă din nou greață.

Ocolesc canapelele ca să găsesc un loc liber în colțul opus față de unde am stat înainte.

— Te-ai întors! spune Graeme la nivelul cotului meu.

Mușchii mi se contractă. Nu era aici în urmă cu o secundă. Se apleacă peste umărul meu și pune pe masă un pahar cu apă și cuburi de gheață, o cutie cu dramamină și o bomboană învelită în hârtie albastră, înainte să se așeze pe scaunul albastru-verzui, desfăcându-și brațele ca un rege care își ocupă tronul.

Graeme... nu mă evită?

Mă uit la apă, apoi la el. Își înclină capul, de parcă vrea să-mi spună „Iată-te!"

E așa de neașteptat! Și de drăguț! Și de *ciudat*!

Ridic paharul la lumină și îl rotesc, căutând orice urmă de otravă. Apoi îl duc la nas și miros.

— E apă, nu cianură.

— Știu.

Îmi umezesc buzele și iau temătoare o gură.

— Adică am scuipat în el, dar...

Primul instinct e să deschid gura și să scuip apa la loc în pahar. Însă ridic bărbia, mă uit în ochii lui și înghit intenționat. O picătură de apă îmi atârnă de colțul buzelor și o șterg cu pumnul.

Îl pufnește râsul, în timp ce mă uit urât la el.

Se sprijină cu cotul de brațul scaunului și intră în vorbă cu mine.

— Știi, nu mi-am imaginat vreodată că, atunci când o să te văd în carne și oase prima dată, o să vomiți cu jet pe cineva.

Nu-l băga în seamă!

— Dar ce ți-ai imaginat?

— Henley, prințesa războinică. Înarmată cu cea mai ascuțită colecție de cuțite din lume ca să străpungă inimile dușmanilor.

— Cuțitele sunt în cabină. A fost al naibii de greu să le transport prin aeroport, mai ales satârul, dar pot să mă duc să le iau dacă vrei. Nu se știe niciodată cine ar putea avea nevoie să pună ceva la frigare.

Îi zâmbesc larg și radios.

Graeme dă capul pe spate și râde. Sună catifelat și cald ca o prăjitură din ciocolată topită. Clatină ușor din cap, tot râzând.

— Henley Rose, ești ceva...

Îmi schimb poziția, mă așez picior peste picior și mă sprijin cu cotul de spătarul canapelei.

— Și pe unde ai fost azi? Nu te-am văzut în avion în dimineața asta.

— De ce, ți-a fost dor de mine?

— Ca de herpes.

Îi flutură nările.

— Am zburat miercuri spre San Cristóbal ca să explorez mai mult și am ajuns la bordul navei cu câteva ore înaintea ta.

Zâmbetul fals mi se șterge de pe față. Graeme e în Galápagos deja de trei zile? Fir-ar, ar fi trebuit să-mi dea prin cap să fi zburat și eu mai devreme!

Mda! Sunt prea ocupată ca să-mi iau concediu în plus. Și așa o să fie greu să fiu plecată zece zile, darămite aproape două săptămâni. Oricum o să tot dau raportul în fiecare zi. Ce bine de Graeme că are un volum de muncă pe care îl poate gestiona ca să-și ia mai multe zile libere!

Iar mă apucă nervii la gândul că James crede că suntem pe picior de egalitate, deși e *clar că lucrez mai din greu ca el.*

Vocea lui Gustavo îmi străpunge mânia.

— Bună ziua, bună ziua! se aude vocea lui prin difuzoare. Vă rog să luați loc ca să începem instructajul!

Restul turiștilor intră în cameră, vorbind și râzând. Spre surprinderea mea, Graeme se ridică în picioare și vine ca să stea lângă mine, pe canapea. Piciorul lui e la jumătate de metru distanță, dar tot suficient de aproape ca să mă bage în sperieți. Nu e niciun ecran de telefon, nicio voce imaterială care plutește de-a lungul unei linii telefonice. E aici și e *real.*

Se apleacă până când suntem practic umăr la umăr. Mă izbește iar mirosul lui amețitor și inspir profund înainte să intervină rațiunea.

— Știu că suntem amândoi aici pentru că luptăm pentru aceeași slujbă, îmi spune. Dar vreau să...

— Bună! o aud pe Walsh zicând.

Stă în picioare, în fața noastră, cu două beri in mână. Aruncă o privire între mine și Graeme și își ridică buzele încet și calculat. Am mai văzut expresia asta. Mă încrunt. Ce crede că face?

Îmi dă una dintre beri și se trântește pe scaunul lăsat liber de Graeme. Pune sticla pe masă, se așază picior peste picior – i se leagănă espadrila din pânză – și se apleacă în față până când i se vede decolteul de sub bluza în dungi.

— Trebuie să fii Graeme, toarce ea.

Da, e pusă pe fapte mari: flirtează. Îmi simt palmele reci. Îmi pun berea lângă a ei, fără să iau vreo gură.

— Iar tu trebuie să fii sora lui Henley.

— Walsh Evans, se prezintă ea și întinde mâna cu palma în jos.

El i-o strânge timid. Deși e foarte manierat, nu e impresionat de abordarea ei foarte directă. Simt că tensiunea dintre omoplați se mai lasă până când mă izbește alt gând. Mă încrunt.

— Stai, de unde știai că e sora mea?

— James mi-a zis că o iei și pe ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Evident că ți-a zis.

— Și ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ești prieten la cataramă cu șeful nostru. E clubul bărbaților, iar voi doi sunteți singurii membri.

— Nu e niciun club al bărbaților.

— Pe bune, cu câte femei l-ai văzut să facă conversație?

— Ar trebui să fii mai prietenoasă.

Râd amar.

— Sigur!

De parcă James face femeile să se simtă în largul lor, de parcă aș putea să mă așez și să stau de vorbă cu el oricând am chef. De parcă aș putea controla felul în care îmi vorbește. Graeme se încruntă și deschide gura să spună ceva, dar eu turui în continuare:

— Ce ți-a mai zis? Ideea mea inițială despre piața croazierelor din Galápagos?

— Nu, doar că va călători și sora ta cu tine și m-a întrebat dacă vreau să vin și eu cu cineva. Ca să fie corect. L-am refuzat. I-am zis că vreau să călătoresc singur ca să mă pot concentra.

Scrâșnesc din dinți până când îmi pocnește maxilarul. A reușit să transforme în ceva negativ ideea mea genială cu Walsh pe post de cumpărător obiectiv secret.

Cineva pornește un microfon, difuzoarele hârâie, iar Gustavo vine cu pași mari pe platforma din mijlocul camerei. Se lasă tăcerea, iar eu încerc să mă concentrez.

— Bine ați venit cu toții la bordul vasului *Discovery*! Eu sunt Gustavo, șeful de croazieră, și ne vom bucura împreună de o aventură fantastică în insulele Galápagos!

Turiștii aplaudă.

Vocea lui Gustavo îmbrățișează publicul, iar firea sa caldă și energică trezește entuziasm și garantează implicarea tuturor celor de la bord. E un amestec potrivit între un Enrique Iglesias cărunt și Richard Simmons. În primele câteva minute vorbește despre atracțiile principale – o nouă insulă în fiecare zi, scufundări, drumeții, mers cu caiacul, dar și o faună și o floră bogate, cărora nu le e frică de oameni, specificul insulelor Galápagos.

Apoi începe să prezinte personalul de la bord: specialiștii în științele naturii, care ne vor însoți în cadrul excursiilor de pe mal ca să ne spună cât mai multe despre fauna și flora întâlnite, ofițerii și echipajul, cei responsabili de conducerea navei.

Mă uit la Graeme. Încerc să fiu atentă, dar prezența lui mă distrage. Își întoarce bărbia, îmi aruncă o privire, iar eu mă uit imediat în altă parte. Mi se înroșesc obrajii când se uită la mine. Îmi încordez maxilarul și mă îndrept.

Graeme se apropie.

— E ciudat să te întâlnesc în carne și oase! îmi șoptește.

Mă întorc ca să mă uit la el și îi văd fața foarte aproape de a mea. De la distanța asta îi disting culoarea ochilor.

Sunt albaştri. Nu de culoarea albăstrelelor, ca ai lui Walsh, sau de un albastru-deschis, ca un cer de primăvară. Sunt de un albastru-închis, profund. Ca marea.

Îmi umezesc buzele, chiar când se uită la gura mea. Mă strâmb. El zâmbeşte superior.

Vocea lui Gustavo îmi întrerupe reveria şi îmi simt ceafa caldă.

— Şi mai vreau să vă prezint pe cineva. E manager de marketing de la sediul central...

Nuuu! Te rog, nu-mi rosti numele... Te rog, nu-mi rosti numele...

O să-l rostească.

— Henley Evans. Unde eşti, Henley?

Stomacul îmi tresaltă. Nu voiam ca turiştii ceilalţi să ştie că lucrez pentru agenţia de turism – prea multe întrebări, prea multe dureri de cap. S-a zis cu excursia incognito.

Zâmbesc, mă ridic în picioare şi, cam fără tragere de inimă, le fac cu mâna turiştilor. Walsh punctează aplauzele cu un chiuit energic. Mă aşez la loc pe scaun.

— La bordul vasului siguranţa e cea mai importantă...

Staţi aşa! Pe Graeme nu-l prezintă?

— Pe tine de ce nu te prezintă? şuier eu.

— Pentru că l-am rugat să nu o facă.

Zâmbetul lui superior mă face să-mi doresc să-i vărs berea în cap.

Asta complota cu Gustavo când au intrat în bar. Îşi oferă un alt avantaj... Dacă turiştii nu ştiu că lucrează pentru agenţie, poate trece neobservat. Nu trebuie să fie în gardă tot timpul. Dar eu, da!

Pe naiba! Dacă ştiu de mine, atunci o să afle şi de el.

Mă ridic brusc în picioare ca un hopa mitică scos din cutie.

— Stai puțin, Gustavo! Ai uitat pe cineva!

Gustavo îngheață în mijlocul propoziției cu gura deschisă.

Graeme se încruntă. Îl trag de biceps ca să-l conving să se ridice și mamă, mamă, ce *puternic* îi e brațul! Parcă apuc granit. Se ridică în picioare, oftând adânc.

Gustavo clipește de două ori.

— A, da, cum să uit? Henley nu e singura angajată de la bord. Vă rog urați-i bun venit lui Graeme Crawford-Collins, cel care se ocupă de toate rețelele noastre de socializare!

Graeme ridică mâna să salute. Una dintre doamnele mai în vârstă din apropiere îi trage un ghiont femeii de lângă ea și ambele se întorc să se uite lung la el. Femeia din dreapta se preface că își linge un deget și, când își atinge șoldurile late, scoate un sunet de parcă ar ieși aburii. O, Doamne!

— Și încă ceva, intervin eu, luându-mi privirea de la noile admiratoare ale lui Graeme. Nu uitați că, dacă postați poze din excursiile noastre în această săptămână – și vă promit că o să aveți parte de niște poze absolut fantastice –, dați-ne tag pe rețelele de socializare @S-Q-Adventures, un cuvânt, iar Graeme vă va am...

— Aminti să vă înscrieți la concursul de fotografie al faunei și florei, continuă el.

La naiba, a ghicit ce voiam să spun – că va reposta pe Twitter și le va aprecia postările! Un punct pentru Graeme că a scăpat de munca în plus pe care voiam să i-o pun în brațe.

— Câștigătorul concursului va primi o croazieră plătită integral din partea Seaquest Adventures în Antarctica, continuă Graeme. Puteți să vă înscrieți până pe 1 noiembrie. Vorbiți cu *Henley* pentru mai multe detalii!

Îmi aruncă un zâmbet care, din exterior, pare nimic mai mult decât curtoazie profesională. Numai că eu văd prin fațada asta subțire precum celofanul. Mă provoacă. E un zâmbet de rechin.

În sală se aud ropote de aplauze. Îmi flutură nările pe când ne așezăm. Îmi dau seama prea târziu că suntem și mai aproape ca înainte, la doar câțiva centimetri distanță. Energia dintre noi e așa de incandescentă, că ar putea topi diamante.

— Da, concursul! Mersi, Graeme! Ne bucurăm să vă avem pe amândoi la bord, spune Gustavo. Iar acum vă rog să fiți atenți la ecrane pentru un scurt clip video care vă va explica măsurile de siguranță. După aceea ne vom strânge în zona de adunare pentru o simulare cu bărcile de salvare.

Îmi încrucișez brațele peste piept și mă aplec până când am gura la câțiva centimetri de urechea lui Graeme.

— Te-ai gândit bine să mă faci persoana de contact pentru concursul de fotografie. Acum fiecare turist cu un aparat profesionist o să mă asalteze cu întrebări.

Graeme își mișcă buzele.

— Credeam că-ți place să fii la conducere.

Mijesc ochii. Are o expresie calmă, dar îi observ roșeața din obraji și broboanele de sudoare de lângă guler. E oare emoționat?

Clatin din cap. Nu contează!

— Ca să fim înțeleși, voi face orice ca să obțin promovarea. Chiar dacă trebuie să discut cu fiecare turist de pe navă, tot o să vin cu o idee genială de marketing și o să dovedesc că sunt alegerea inspirată. Aruncă-mi câte obstacole vrei în cale și voi ieși la suprafață!

Se îndreaptă și se apropie așa de mult. că mă atinge cu umărul, iar respirația lui caldă îmi mângâie urechea când îmi spune, râzând:

— Să înceapă jocurile!

7

— ÎNCĂ NU POT SĂ CRED CĂ AI VOMITAT PE FIZIOTERAPEUTUL ăla rus și am pierdut faza, îmi spune Walsh, care are o pereche de ochelari de soare în stil aviator cu lentile reflectorizante.

Instructajul de siguranță s-a terminat, așa că suntem din nou pe mal, în San Cristóbal, pentru o scurtă excursie de seară ca să explorăm Puerto Baquerizo Moreno înainte ca vasul să o pornească spre insula Español, prima oprire din cadrul călătoriei. Umbrela roșie a cafenelei aflate deasupra noastră aruncă o umbră mică, iar lumina puternică a soarelui îmi încălzește picioarele goale. Peste drum, apa se izbește de un ponton din ciment care se duce până în golf.

— E oare un record al companiei să borăști în primul sfert de oră al unei croaziere? mă întreabă Walsh.

Îi iau șervețelul de hârtie de pe masă, pe care îl fac bucățele, și strâng din buze.

— Ți-am zis să nu mănânci sandviciul ăla.

— Încetează, am înțeles!

Walsh își pune picioarele pe scaunul gol din fața mesei și soarbe cu paiul un milkshake cu ciocolată.

Îmi ridic ochelarii de soare pe nas și iau o gură de apă din propria mea sticlă. După „incidentul" de mai devreme nu mă mai ating de lactate, mersi! Mă uit la ceasul telefonului și apare o notificare: am mesaje noi de la Tory și Christina în grupul nostru.

Tory

Aloha, străino! Ai ajuns cu bine pe vas?

Christina

Sunt sigură că da, calmează-te, mamă!

Tory

Trebuie să mă asigur că fata noastră a ajuns în siguranță

Zâmbesc larg.

Bună! Sunt în viață, am reușit!

Christina

Ți-am zis eu!

Cum e în Galápagos până acum?

E bine, foarte cald. Încă n-am văzut mare lucru pentru că încă suntem în San Cristobal.

Tory

Să te dai cu loțiune de protecție și să faci multe poze!

Christina

1. Loțiunea e mereu o idee bună.

2. L-ai cunoscut pe Graeme? Cum e în carne și oase?

Da, și e la fel cum am crezut. GROAZNIC

Simt furnicături pe gât și mă uit automat peste umăr, dar nici urmă de Graeme. N-am văzut mulți turiști de pe vas în partea asta a orașului. Am ales cafeneaua unde stăm în mod special pentru că are Wi-Fi gratis (super), plus că e pitită la capătul unei străzi lăturalnice, departe de atracțiile principale, unde nu prea sunt ceilalți turiști. Dacă am noroc, Graeme n-o să se abată pe aici.

De fapt, nu l-am mai văzut de la instructajul de siguranță. Foarte bine! Nu vreau să-l văd. Azi sau toată excursia. Închid ecranul telefonului și mă mai uit în susul și în josul străzii încă o dată. Nici urmă de Graeme. Ceea ce-mi amintește...

O împing pe Walsh cu piciorul.

— Auzi, de ce flirtai cu Graeme mai devreme?

Walsh abia ridică privirea din telefon.

— Poftim?

Mă întind și îi acopăr ecranul cu mâna.

— Hei!

Se uită urât la mine, dar îl dă la o parte.

Îi văd buzele rigide și mă încrunt.

— Ce e?

Walsh are acum umerii lăsați.

— Îți mai amintești interviul la care am fost la salonul de masaj de pe stradă?

— Așa...

— Tocmai am primit un e-mail de la persoana cu care am discutat. Mersi pentru nimic! E a treia respingere pe săptămâna asta.

Mă crispez.

— Sunt sigură că o să apară ceva curând.

— Sper. Nu pot să mai trăiesc pe spinarea ta, adaugă ea, mormăind.

Își ţuguie buzele și tastează violent pe ecran. După o vreme, mă întreabă.

— Ce ziceai de Graeme?

Ar trebui să-i zic ceva, ca să-i ridic moralul, să-i dau speranță. Dar trebuie să fiu de acord cu ea – *nu poate* să mai trăiască pe spinarea mea. În cele din urmă va trebui să-și închirieze ceva al ei, și are clar nevoie de un venit stabil. Apoi mai e prezența ei în această croazieră și motivul pentru care e aici...

— Te rog, nu mai flirta cu el, da? Nu e profesionist. Ai uitat că trebuie să fii ochii și urechile mele?

Pufnește.

— Da, da! Sună splendid. Și în legătură cu ce ai vrea să-mi exprim părerea prima dată?

— Păi cum ți se pare experiența până acum?

Își pune telefonul pe masă, își dă ochelarii mai jos pe nas și se uită la mine peste rame.

— Cred că nu mi-ai spus totul, iar colegul tău e o bunăciune absolută.

— Walsh, nu! Sub nicio formă! E exact ca Sean, și mai ții minte ce groaznic a fost? Cum m-a tratat...

— Știu, știu. Graeme egal ticălos. Dar am voie să apreciez frumusețea fizică masculină, da? Se întoarce. Uite-l!

Mă întorc și-l văd pe Graeme cum se plimbă agale pe stradă cu un rucsac negru compact pe umeri. Intestinele mi se agită. Are un selfie stick de care are atașat telefonul în vârf – fie face un video, fie un apel video pe FaceTime cu cineva, pentru că i se mișcă gura.

— Graeme! Bună, Graeme! îi strigă Walsh.

Întoarce capul ca să încerce să-și dea seama cine l-a strigat pe nume. Când ne vede, Walsh îi face semn să vină la noi. O salută înainte să coboare suportul pentru telefon și să-l pună în rucsac.

— Ce faci? îi șuier lui Walsh.

— Ce vrei să spui?

I se citește răutatea jucăușă în ochii rotunzi. Îl cheamă nici ca să mă enerveze înadins, o știu. Ca atunci când era în gimnaziu și punea Miley Cyrus la maximum direct înspre peretele care despărțea dormitoarele noastre ori de câte ori încercam să învăț. Îmi sărea țandăra în cele din urmă, mă duceam valvârtej în camera ei, iar ea chicotea și urla, pe când încercam să-i iau din mână boxa cu conexiune la Bluetooth.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Picioarele lungi ale lui Graeme ocupă trotuarul și, câteva secunde mai târziu, e lângă masa noastră. Face semn spre scaunul din stânga mea.

— Stă cineva aici?

— Da! spun eu în același timp în care Walsh zice că nu.

— Super!

Îmi zâmbește cu toți dinții, își lasă rucsacul pe jos și se așază pe scaunul gol.

Graeme trebuie să știe după răceala din privirea mea că vreau să plece, așa că de ce stă cu noi? A, da, pentru că una dintre pasiunile lui este să mă scoată din minți! Se pare că doi oameni au decis să urce la bordul navei „Hai să o enervăm pe Henley!"

Walsh se întinde pe când amestecă tacticos cu paiul în milkshake.

— Și ce ai făcut prin oraș?

Graeme își întinde picioarele pe sub masă și își încrucișează mâinile pe abdomen, de parcă nu are nicio grijă pe lume. Mă uit urât la el în semn de dezaprobare tacită.

— Hai să vedem, am cumpărat niște suveniruri! Am făcut poze. I-am luat interviu proprietarului galeriei de artă pe care am descoperit-o ieri. Familia lui locuiește în Galápagos de patru generații. Are niște povești fascinante. Material bun pentru blogul nostru, zice și îmi zâmbește larg și cu subînțeles.

Își împinge ochelarii spre părul ciufulit de vânt și se uită la milkshakeul lui Walsh și la telefoanele noastre de pe masă.

— Și voi ce ați mai făcut? Savurați o gustare?

— Muncim, îi spun, scrâșnind din dinți.

— Atâta muncă și niciun pic de joacă o face pe Henley o tipă tare plictisitoare.

— Sau șefa ta.

Ridică o sprânceană. Îmi las bărbia în jos sfidător.

Walsh își drege glasul ca să risipească tensiunea care s-a strâns.

— Graeme, ai văzut leii-de-mare de pe faleză? Ce drăguți erau!

— Da! E uimitor cum nu se tem de oameni. O să fie grozav mâine la scufundări. Veniți și voi, nu?

Lui Walsh îi sună telefonul și îl ia după ce se uită la ecran.

— Eu, da! Henley, probabil nu. Nu-i place apa adâncă.

— A, da? zice Graeme și ridică din sprâncene.

Mă uit așa de urât la Walsh, că sunt sigură că aproape îmi ies lasere din ochii, dar nu observă pentru că e prea absorbită de ultimele mesaje primite.

— Da! spune fără să ridice privirea. Nu am văzut-o înotând de când eram adolescente. Nu de când...

Încerc să-i trag una pe sub masă, dar ratez.

— Ce? insistă Graeme, care se uită interesat la ea.

— De când aproape s-a înecat, termină ea.

Când Walsh ridică în cele din urmă privirea, se încordează când vede cât de urât mă uit la ea. *Walsh, mersi că te-a luat gura pe dinainte și mi-ai scos la iveală slăbiciunea în fața concurenței!*

Graeme se uită la mine, mijind privirea.

— A fost un accident sau ceva?

Dau nonșalant din mână.

— Walsh e foarte teatrală.

— Teatrală? Nu respirai. Tata a trebuit să-ți facă respirație gură la gură.

Graeme se uită la noi, cu cotul rezemat pe masă și cu bărbia în mână. Mai are nevoie doar de o pungă cu floricele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Un accident minor la schi nautic.

— Minor, pufnește ea.

— Schiam pe apă fără vestă de salvare, mi s-a pus un cârcel și m-am dus la fund, îi explic lui Graeme pe tonul cel mai degajat cu putință.

— Sună traumatizant.

Habar nu are. Încă îmi amintesc foarte clar cum iarba de mare mi se încolăcise de picior. Apa din plămâni, întunericul care mă învăluia. Spaima cumplită, panica. Nu m-am mai apropiat de apă patru ani, și chiar și acum prefer să ating fundul unei piscine sau să stau aproape de malul oceanului ca să văd valurile înspumate. Apă adâncă? Nu, mulțumesc!

— Nu, nu prea, mint! A fost cu multă vreme în urmă.

— Și lucrezi pentru o agenție care vinde croaziere?

— Da, cu toții am fost șocați, face Walsh.

Ridic din umeri.

— Am acceptat slujba pentru că voiam o schimbare în carieră și să vând ceva care le face plăcere oamenilor. Și apoi, lucrez într-un birou. Nu e ca și cum sunt la bordul unei nave în fiecare zi. Dar, cum am zis, am depășit momentul. Mâine mă duc la scufundări și o să fie super. Foarte distractiv.

Graeme mă studiază atent.

— Știi că nu trebuie să faci scufundări. O să fie excursii cu vaporul care are fundul din sticlă pentru cei care nu vor să facă snorkeling.

— Și să ratez întâlnirile față în față cu toată fauna și flora marină specifică locului? Nicio șansă!

Peste 90 la sută dintre pasageri aleg snorkeling, așa că nu o să am parte de experiența completă dacă nu o fac și eu măcar o dată. A sosit vremea să-mi înfrunt

oricum temerile. Și dacă îmi vin idei care să mă ajute să obțin promovarea? Merită!

Mă așez picior peste picior și îmi dau coada peste umăr. E vremea să întorc lupa și să văd dacă și lui Graeme îi place să fie descusut.

— Deci care e faza cu tine și cu vorbitul în public... sau nu-ți plac mulțimile?

Walsh se îndreaptă de spate.

Graeme se foiește, apucând brațul scaunului metalic. Acesta scârțâie în semn de protest.

— Hai, nu te preface că nu știi despre ce vorbesc! Erai roșu la față și transpirat după ce te-a prezentat Gustavo la instructajul de siguranță. Nu e chiar o reacție normală.

Acum e rândul lui Graeme să pară nonșalant.

— Ai uitat că sunt angajat la distanță? Nu prea sunt multe oportunități să vorbesc în public din living. Pur și simplu mi-am ieșit din mână.

Nu cred o iotă. Are vocea așa de încordată, de zici că sunt coardele unei chitare.

Prin ușa deschisă a bucătăriei de la cafenea se aude un blender. Graeme se uită peste umărul meu, apoi la milkshake-ul lui Walsh, în timp ce aceasta mai ia o gură.

— Nu bea!

— De ce? îl întreabă ea.

— E o femeie înăuntru care face unul și adaugă gheață în blender. Cum Walsh se uită întrebătoare la el, continuă: Gheața e apă înghețată de la robinet, iar apa din Galápagos nu e potabilă. Riști să consumi apă contaminată.

Știam că apa de aici nu e bună de băut, dar nu m-am gândit la gheața din milkshake. Și se pare că nici Walsh.

— Fii serios! pufnesc eu. E principalul oraș din San Cristóbal, capitala politică a insulelor Galápagos. Sunt sigur că servesc tot timpul turiști și știu să facă gheață cu apă purificată.

— Mai vezi turiști pe aici? Zona asta e departe de agitație. Toți sunt localnici.

Și da, toți ceilalți clienți din cafenea – și din cafeneaua de vizavi – sunt ecuadorieni. Nici măcar un turist cu șosete lungi prin preajmă.

Walsh pune milkshake-ul pe masă de parcă are de-a face cu o grenadă. A mai rămas doar o spumă pe fund, care sclipește datorită bucăților de gheață. Simt cum mi se încordează tot corpul, iar prin minte îmi circulă doar *ce căcat!*

Walsh își strânge buzele și se albește.

Clatin din cap și mă prefac curajoasă.

— Nicio grijă! Walsh e ca un tanc. Oricum mult mai rezistentă ca mine, adaug eu șoptit. Sunt sigură că o să fie bine.

8

WALSH NU SE SIMTE BINE.

A ciugulit puțin la cină seara trecută și s-a făcut nevăzută în cabina noastră când stomacul a început să-i bolborosească, iar femeile de lângă noi au rămas complet șocate. M-am tot dus pe la ea de câteva ori de-a lungul serii, dar a insistat să dispar, așa că am ajuns să răspund la e-mailuri de muncă la bar până după miezul nopții, înainte să îndrăznesc să mă duc la culcare. Nu că o învinovățesc pe Walsh că vrea să fie singură. Nimănui nu-i place să fie cineva prin preajmă când are probleme gastrointestinale.

Aud cum se trage apa la toaletă și mă trezesc din starea de somnolență. Câteva clipe mai târziu, Walsh deschide ușa de la baie, iar o lumină fluorescentă scaldă cabina noastră întunecată. Mijesc ochii din cauza luminozității bruște și mă ridic în capul oaselor în pat. Am o migrenă îngrozitoare – cât o fi ceasul?

Înainte să iau telefonul, mă uit la fața lui Walsh și icnesc:

— O, Doamne, te simți bine?

— Pare că mă simt bine? croncăne ea.

E palidă, are fruntea năpădită de sudoare și se trântește în patul dublu din fața mea. Se pune în poziție fetală și se rostogolește spre perete. Îi bâzâie telefonul pe noptieră, dar nu se mișcă. Uau, *sigur* se simte rău dacă ignoră un mesaj!

Mă dau cu greu jos din pat și deschid puțin draperiile. Lumina strălucitoare a soarelui se profilează pe fereastră, așa că mijesc ochii. Fir-ar să fie, e deja dimineață!

— Ți-a fost rău toată noaptea?

— Îhî!

Acum, că mă gândesc mai bine, îmi amintesc vag cum ușa de la baie s-a deschis și s-a închis de multe ori de-a lungul nopții. Nu e de mirare că sunt așa obosită!

— Ce să-ți aduc? Medicamente?

— Deja am luat.

O ating pe umăr.

— Suc cu ghimbir?

Geme drept răspuns și își trage cuvertura pe cap.

— Lasă-mă aici singură să *mor*!

— Poate ar trebui să te vadă medicul de pe navă. Pot veni cu tine.

Își dă pătura de pe față.

— Nu, nu, o să fiu bine! Nu cred că mi-a mai rămas ceva în stomac. Trebuie doar să dorm. A fost o noapte cruntă.

Difuzorul de pe perete pârâie și se aude vocea jovială a lui Gustavo, care-mi străpunge timpanele:

— Bună dimineața, bună dimineața! Sper că toată lumea s-a bucurat de un mic-dejun sățios și delicios pentru că sala de mese s-a închis acum.

Îmi iau telefonul și mă uit la ceas. E trecut de nouă. Cum naiba e trecut de nouă? Ieri-noapte am pus alarma

la șapte ca să mă trezesc devreme și să lucrez la propunere. Cu siguranță am dezactivat-o și am mai și ratat micul-dejun. Mă trântesc pe pat, gemând, și îmi frec fața cu ambele palme.

– Dacă plănuiți să faceți snorkeling după-amiaza asta sau oricând în timpul croazierei, e ultima șansă să vă luați echipamentul, continuă Gustavo. Nu uitați să probați costumul de scufundări ca să vedeți dacă vă vine! Turiștii care merg în drumeția de trei ore din această dimineață vor debarca la ora 9.30. Cei care doresc să meargă la plimbarea de o oră de pe plajă vor debarca la 11. Mai sunt 30 de minute până la drumeția lungă. Exact, 30 de minute până la drumeția lungă. Mulțumesc!

Ei bine, drumeția lungă iese din discuție. Am nevoie de timp în plus ca să încep să scriu propunerea.

— Auzi, mă duc să văd dacă pot să-ți fac rost de niște biscuiți sărați sau ceva de genul..., încep eu, dar din pat se aude respirația greoaie a lui Walsh.

A adormit deja.

Mă duc repede la baie și îmi pun pe mine un costum de baie, un tricou, pantaloni scurți și niște sandale. După ce mă o dramamină, mă îndrept spre puntea de observație ca să iau echipamentul de scufundări. Mi se strâng plămânii la gândul de a înota prin apele adânci, sufocante și tulburi ale oceanului, dar va trebui să fiu tare. Cel puțin prima scufundare e abia după-amiază, așa că am câteva ore la dispoziție înainte să fac față inevitabilului.

Urc treptele până la puntea superioară de observație, unde personalul distribuie echipamentele. E un haos controlat. Un șir de cel puțin 12 turiști se întinde până la jumătatea punții superioare, care duce

la un rând de coșuri și de costume care atârnă de niște cuiere. Pe margine mai sunt zece oameni care merg în costumele de scufundare și probează labele.

Îmi pun ochelarii de soare pe nas și mă așez la coadă, încercând să nu mă mișc în ritmul navei. Simt o briză rece pe nas, iar stomacul îmi bolborosește zgomotos, amintindu-mi cât de gol e. Mormăi și eu cu el.

— Bună dimineața! se aude vocea răgușită a lui Graeme când vine lângă mine.

Mă crispez. Evident că m-a găsit!

Poartă un tricou alb și are un rucsac mic, iar ochii îi sunt ascunși în spatele ochelarilor de soare. Părul lui ondulat se ridică în vânt, iar pielea îi strălucește de la un bronz sănătos. Mă uit în jos, la pantalonii scurți și negri, și pufnesc în râs.

— Ai o banană în buzunar sau ești fericit să mă vezi?

Am rostit cuvintele înainte să mă pot stăpâni. Henley nedormită egal Henley ciudata.

Graeme își mișcă buzele, iar gropița din bărbie se adâncește.

— Ești norocoasă că n-am înregistrat. Cei de la Resurse umane nu ar fi de acord cu asemenea aluzii.

Pieptul mă strânge câteva secunde înainte ca Graeme să scoată o banană galbenă și mare din buzunar, făcându-mi cu ochiul. O desface, o duce la gură, dar face o pauză înainte să muște din ea.

— Nu te-am văzut la micul-dejun azi-dimineață.

— Nu eram acolo, dormeam și nu am auzit alarma.

Oftează după câteva secunde.

— Ia! zice el și înclină banana parțial desfăcută spre mine.

— Nu vreau!

— Mănâncă! Ai nevoie de energie pentru drumeție.

— Nu mă duc în drumeția lungă.

— Nu?

— Mă plimb pe plajă la 11.

— Aia e pentru moși și oameni prea mahmuri ca să coboare de pe vasul de croazieră înainte de 9.30. Tu în ce categorie te încadrezi?

Îl pironesc cu cea mai rece privire.

Mă înghiontește cu cotul.

— Haide, nu te speria! Fă drumeția lungă! O dată ajungi în Galápagos. Ar trebui să profiți de fiecare minut.

— Nu trebuie să fac drumeția lungă ca să o percep prin ochii turistului și oricum vor fi drumeții în fiecare zi. Unii dintre noi mai au și de muncă.

— Treaba ta! îmi răspunde, ridicând din umeri. Sigur nu vrei banana?

Stomacul meu alege chiar atunci să protesteze ca un elefant flămând. Graeme se uită atent la talia mea. Lovesc podeaua de lemn cu degetul.

— Bine, o iau!

Mă întind după ea, dar el o trage. Ridică din sprâncene. Eu mă încrunt. Iar îmi întinde mâna. De data asta i-o înșfac.

Ni se ating degetele. Între noi e o tensiune aproape electrică. Simt cum mă aprind pe dinăuntru și mi se face pielea de găină pe antebrațe. Tușesc și mă trag. Graeme își scarpină maxilarul și se uită peste valuri, spre insula verde cu nisip alb aflată în depărtare.

Nu am mai avut niciodată așa o reacție viscerală doar când am atins pielea cuiva. Nici măcar cu ambii foști iubiți sau cu primul băiat cu care m-am sărutat – cu nimeni.

Simt cum mă înec și încerc să fac abstracție de tot ce ar putea însemna acest lucru.

Nimic! Nu înseamnă nimic. E doar manifestarea fizică a disprețului nimicitor pe care îl am pentru Graeme de un an. Sau poate că organismul meu se resimte după problemele cu burta de ieri. Sigur asta e. Imediat iau o gură de banană.

— Cum se simte Walsh? mă întreabă Graeme.

Mestec cu greu și înghit.

— A avut și zile mai bune.

— Și *tu*? mă întreabă în timp ce își înclină bărbia cu subînțeles.

— Fantastic! De vis.

— Ai emoții pentru scufundările din după-amiaza asta?

— Deloc. Sunt as la snorkeling.

Mai iau o gură de banană ca să nu fiu tentată să îndrug și alte minciuni.

— Evident! comentează Graeme și își vâră mâinile în buzunare, mișcându-se dintr-o parte în alta în sandale.

Fir-ar, până și labele picioarelor îi sunt atrăgătoare! În general, cele ale tipilor nu sunt – degetele sunt lungi și păroase, iar unghiile mereu lasă de dorit. Dar Graeme are picioare frumoase, gambele puternice și pot ghici niște coapse musculoase.

Nu mai băloși!

Termin banana după cinci guri și arunc coaja în coșul de gunoi de pe punte.

Când mă întorc la coadă, sunetul făcut de niște șlapi îmi atrage atenția. Mă abțin să nu icnesc. Nikolai poartă un costum de scafandru decolorat, desfăcut și rulat până în talie, și merge țanțos cu burta trasă și cu brațele flexate

de parcă e în *Baywatch*. Rămân surprinsă. Abdomenul e mai moale, dar brațele sunt destul de sculptate. Bravo lui!

— Văd că te simți mai bine azi, îmi spune Nikolai. Nu mai..., începe el, apoi deschide gura și se preface că vomită.

— Nu încă. Nu cu dramamina luată preventiv.

— Bun, mă bucur! Și tu... – arată cu degetul spre Graeme... – m-ai păcălit câteva secunde. Nu ești iubitul ei, lucrați împreună!

Nikolai îl lovește ușor cu pumnul pe Graeme în braț. Graeme se încruntă puțin înainte să se însenineze.

— Poate că o să ne cunoaștem mai bine la cină în seara asta? mă întreabă Nikolai, zâmbind cu buzele țuguiate.

Pe bune? Credeam că, după ce am vomitat pe el, am scăpat de tot. Se pare că nu. Vreau să-i spun din tot sufletul să cânte la altă masă, dar apoi îmi amintesc al doilea principiu al misiunii companiei noastre: *Experiența pasagerului e cea mai importantă, cu excepția siguranței.* Nikolai e oaspete. Trebuie să fiu politicoasă.

Îi zâmbesc slab și forțat.

— Desigur!

— Azi nu poți, intervine Graeme. Ai uitat? Avem chestia aia la muncă, *ședința*, îmi spune cu subînțeles.

— A, da! Da! Trebuie să discutăm...

— Optimizarea site-ului, termină el.

— Da, optimizarea site-ului! Scuze, am uitat complet! îi spun lui Nikolai și dau din umeri cu părere de rău.

— Înțeleg! Ești concentrată asupra carierei. Îmi place! Atunci rămâne pe altă dată! decretează și se trântește pe un scaun de pe punte, iar burta i se lasă.

Mă întorc să mă uit la Graeme. M-a salvat oare de atenția nedorită a unui bărbat? *Nu* se potrivește cu acel Graeme pe care îl știu de un an. E... *de treabă*. Și Graeme

nu e de treabă. Graeme se ceartă. Complotează. Nu zice „te rog" sau „mersi" și nu face niciun efort să fie de ajutor.

Oare e parte din jocul lui? E vreun șiretlic ca să las garda jos?

— Foarte drăguț din partea ta! îi spun, imediat ce Nikolai nu ne mai poate auzi.

— A, da? face el, vorbind tărăgănat. Știi că trebuie să stăm împreună la cină, da? Și, *vai*, chiar să purtăm o conversație?

— Partea cu conversația e discutabilă.

— Pe bune, nu crezi că ar trebui să ne cunoaștem măcar puțin? Muncim de un an împreună și nu știu mai nimic despre tine. Cu excepția faptului că nu prea mă placi. Vreau să știu care e motivul.

— Știi care e.

— Nu prea.

Sunt pregătită să pufnesc în râs și să-i spun că e un mincinos notoriu. Numai că nu văd nicio urmă de minciună în expresia lui nevinovată. Își ține buzele strâns, iar maxilarul lui ar putea tăia sticla, dar expresia îi trădează o nedumerire sinceră.

Mă uit cu gura căscată la el. E pe bune?

Clipul video viral, nesimțirea constantă – nu-i dă de gândit?

Din fericire, nu pot să-i răspund pentru că un membru al personalului îmi spune să vin în față ca să-mi dea costumul de snorkeling. Slavă cerului! Nu pot să-i fac față dacă Graeme încearcă să mă manipuleze în alt fel.

— Cum te simți azi? mă întreabă Xiavera, biologa, zâmbind radioasă.

E o tânără solidă, cu păr șaten-închis, care încadrează o față colțuroasă. E din Ecuador, la fel ca restul echipajului și personalului de la bord.

Bine, mulțumesc!

– Nerăbdătoare să mergi în drumeție în dimineața asta?

– Da, fac plimbarea și poze, și, da, ar trebui să fie super.

Mă măsoară din priviri.

– Serios? De ce nu drumeția lungă?

– Trebuie să iau legătura cu cei de la sediul central. Chestii legate de muncă.

– Păcat! Drumeția ne poartă prin colonii superbe de păsări marine până la o stâncă spectaculoasă cu vedere la ocean. E una dintre cele mai de invidiat panorame din Galápagos. O să-ți pară rău!

Scoate un sunet dezaprobator, caută prin rândul de costume atârnate, scoate unul cu o dungă roz pe margine, mărimea M. După ce mă întreabă cât port la pantof, îmi dă o pereche de labe, un tub, o mască și o pungă mare din plasă pentru a le pune pe toate. Cer și un doilea costum pentru Walsh – o fi căzută la datorie azi, dar știu că va dori să facă snorkeling atunci când se va simți mai bine.

Lângă mine, un alt biolog îl echipează pe Graeme. Nu pot să nu observ ce nonșalant le zâmbește tuturor pe care îi întâlnește. E în contradicție totală cu colegul nesuferit cu care am avut de-a face de un an. Care e faza cu el?

— Probează totul și vezi dacă te încape, îmi spune Xiavera. Poți să faci schimb la prânz, dar...

— Scuze. *Scu-ze!*

Simt un cot în coaste și mă dau automat din drum.

E o pasageră roșie la față. Pare a avea cam 60 de ani și ține o pereche de labe, pe care le trântește teatral pe masă.

— Nu-mi vin! Ca și ultima pereche. Am spus mărimea 41, iar astea clar nu sunt 41. Sunt prea mici.

Pentru prima dată îl observ pe bărbatul din spatele ei. Sunt cam de aceeași vârstă și are o chelie evidentă – probabil soțul ei, dacă e să mă iau după verighetele identice și după expresia resemnată de pe fața lui. Vine lângă ea, cu degetul în aer.

— Donna, dragă, sigur nu-ți vin? Ai...

— Da, sunt sigură! Charles, probează-ți costumul!

Charles dă din cap fără să scoată o vorbă și se îndepărtează, târșâind picioarele. E clar extenuat după deceniile petrecute cu femeia asta.

Xiavera ia una dintre labele pe care le-a adus Donna și se uită la numărul imprimat înăuntru.

— Sunt mărimea 41, așa cum ați cerut.

Femeia, care poartă un costum de baie alb dintr-o bucată, pufnește și seamănă cu un tampon de vată furios.

Fac un pas în față și îi zâmbesc prietenos.

— Bună ziua!

După ce am lucrat în comerț în timpul universității, mi-e ușor să intru în rolul de asistență clienți.

— Am auzit fără să vreau! Știți, am citit undeva că labele nu au același număr ca pantofii obișnuiți. Așa că, deși purtați 41, poate că, dacă ați proba un 42, ar fi mai comod.

Femeia râde cu răceală.

— *Nu* port 42. N-am purtat niciodată și nu o voi face. Mă cercetează din cap până în picioare, apoi mă ia la întrebări: Tu lucrezi pentru Seaquest Adventures, nu? Cum te cheamă, Hester? Spune-mi, Hester, de ce e așa de greu

ca personalul tău să-mi dea ceea ce am cerut? Sau poate că ar trebui să aflu cine e managerul tău și să-l întreb.

Graeme e lângă mine până să apuc să-i răspund după șocul inițial.

— Donna, mă bucur să te cunosc! Eu sunt Graeme. Ne-am întâlnit ieri la pupă.

Îi ia mâna într-ale lui și îi zâmbește cu o intensitate care ar putea topi și cea mai puternică centură de castitate.

Schimbarea prin care trece Donna e bruscă și imediată. Colțurile gurii i se ridică, nu mai are fruntea încruntată, iar pe față i se întipărește un zâmbet radios, de parcă e în prezența unui înger.

— Graeme, da! Mă bucur să te văd din nou! Poate mă ajuți tu! Oamenii ăștia insistă că nu-mi știu numărul de la pantof.

— Să facem așa: îți aduc labe diferite să le probezi, și vezi ce-ți vine! Unele poate sunt mai purtate ca altele și îți vin diferit. Mărimea 41, da?

— Da! În sfârșit cineva care înțelege de ce am nevoie.

— Fă-te comodă acolo, pe băncuță, și ți le aduc!

O atinge pe umăr înainte de a pleca. Imediat ce nu mai poate să-l audă, i se topește zâmbetul și se întinde peste masă la Xiavera.

— Două perechi mărimea 42. Și, dacă găsești unele unde nu se vede bine numărul, cu atât mai bine.

Xiavera dă din cap recunoscătoare.

— Bună idee!

După ce scotocește printr-un coș în spate, îi dă labele.

Nu pot decât clipi mirată.

— Pentru o persoană căreia nu-i plac oamenii, te descurci de minune cu femeile mai în vârstă.

El ridică din umeri.

— Am multă experiență.

Ce naiba vrea să însemne asta?

Cu labele sub braț și cu echipamentul lui la piept, Graeme se îndreaptă spre băncuța unde stă Donna, care așteaptă nerăbdătoare cu mâinile pe genunchi. Lângă ea, Charles are deja costumul de scafandru pe el și pare absorbit de ceva ce pare a fi un ghid turistic.

Îmi iau echipamentul de scufundare și merg vizavi de Graeme și Donna, lăsând totul pe o băncuță joasă.

Tocmai am cunoscut-o pe Donna, dar o știu deja. Pentru că există o Donna în orice grup de oameni – cea chitită să se plângă de tot. Faza e că tipelor ca Donna le place să-și lase impresiile în scris. Dacă ai noroc și reușești să îmbunezi o Donna, te va lăuda! Graeme va fi cel lăudat, și sunt sigură că totul va ajunge la James.

Mi se strânge stomacul. Propunerile noastre de marketing sunt cele mai importante când vine vorba despre promovare, dar nu are cum să strice să faci impresie bună și la capitolul atenție acordată pasagerilor. Dacă așa vrea să joace Graeme, e timpul să intru în acțiune.

Mă aplec, mă descalț de sandale, îmi dau jos ochelarii de soare și îmi scot tricoul peste cap. Îmi dau jos pantalonii scurții, iau costumul și mă uit cu coada ochiului la Graeme. E într-un genunchi în fața Donnei și o ajută să probeze una dintre labe ca prințul din poveste.

Ea îi zâmbește, vrăjită. Îl apucă de braț ca să-și păstreze echilibrul, se ridică în picioare și dă din cap aprobator. Se ridică și Graeme. Când ridică ochii, ni se întâlnesc privirile. Se uită în altă parte, apoi iar la mine.

Port doar bikini. Și Graeme se tot holbează. Înghit așa de tare, că aproape mă înec.

Sfinte Iisuse Hristoase, să mă salveze cineva!

9

OARE DE CE MI-AM ADUS UN BIKINI ÎN LOC DE COSTUmul decent, dintr-o bucată, aflat în fundul șifonierului de acasă? Costumul meu de baie este albastru-verzui cu floricele roșii și cu un volănaș care se duce de-a lungul părții superioare în V, punându-mi în evidență decolteul. Fiecare rază de soare, fiecare briză care îmi atinge pielea îmi amintesc cât de multe arăt.

Încerc să nu mă ascund sub costumul de scafandru. Mă uit în altă parte, apoi iar la el. Graeme stă în picioare și încă se holbează. Îmi studiază corpul, are ochii mari, aproape în ceață.

Mă străbate un sentiment de putere. E clar că e suficient de impresionat de ce vede ca să nu-i mai pese de convențiile sociale. Oare corpul meu e atât de atrăgător?

Îmi îndrept umerii o clipă și ridic bărbia.

Când ni se întâlnesc privirile, îi văd groaza din ochi.

L-am prins!

Face un pas șovăielnic, de parcă s-a întoarce, și se izbește direct de marginea băncuței. Își freacă tibia și se așază pe cel mai apropiat șezlong. Pufnesc în râs. Nu mă pot abține. Donna flutură din mâini, plină de îngrijorare

maternă, dar Graeme îi face semn că e totul în regulă și îi zâmbește îndurerat. Se uită la mine și se chircește, cerându-mi scuze.

Da, te-am prins cum mă studiai! Îmi pun o mână în șold și îi spun „Resurse umane" fără să scot o vorbă.

Buzele îi tremură și ridică din sprâncene. Sare de pe șezlong dintr-o mișcare, apucă tricoul și și-l trage peste cap. Mi se usucă gâtul, dar nu mă uit în altă parte. Nu pot. Are pieptul puternic, cu o mână de păr cafeniu-închis, și mușchi cât trebuie, genul de piept care ar fi o pernă grozavă. Are talia îngustă, iar mușchii abdominali sunt plați și subtil definiți, fără să fie atât de lucrați, încât încep să mă simt eu prost că nu-i am așa. Înghit în sec.

Se uită la mine și întinde brațele.

— Resurse umane, mă imită el.

Buzele aproape mi se răsfrâng într-un zâmbet, așa că dau din cap și mă uit în altă parte. Când mă uit din nou, el își pune costumul de scafandru. Nu-i ratez zâmbetul larg.

Simt căldură în piept și încep să respir sacadat, de parcă am alergat. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, dar a fost un gest neprofesionist, neprovocat și care mi-a plăcut. Mult. Prea. Mult.

Dar el e Biscuit Graham-Collins, nu vreun străin bunoc. *Gata cu privitul în vitrinele magazinelor! E timpul să mă concentrez!*

După ce potrivesc neoprenul în dreptul genunchilor și al coatelor, și mă asigur că totul îmi vine bine, îmi dau jos costumul și îmbrac iar pantalonii scurți și tricoul. Soarele a dispărut după un nor, așa că îmi pun ochelarii

pe cap. Mă îndrept spre scări cu ambele echipamente de snorkeling.

Graeme e deja acolo. Când mă vede, se mută ca să-mi blocheze accesul la treapta principală. Încerc să o iau pe lângă el, dar se apleacă așa de aproape, că îi simt respirația pe ceafă și mă opresc. Face semn spre Donna, care își supraveghează supărată soțul, desemnat să împacheteze costumele de snorkeling.

— Mereu e cineva, nu?

— Mereu.

Momentul mi se pare îngrozitor de ciudat, iar stomacul mi se foiește ca un șoarece prins în cursă. Iată-mă nici, discutând amical cu Graeme, și suntem de acord cu ceva – la nici cinci minute după ce ne-am uitat cu poftă unul la altul aproape dezbrăcați! Simt de parcă am un cârlig de undiță prins de inimă și nu-mi place.

Îmi dreg glasul și mă dau puțin înapoi.

— Să știi că nu trebuie să mă aștepți. Nu e ca și cum suntem amândoi în excursia asta. Tu te duci în direcția ta, eu, într-a mea.

Are maxilarul încordat și nu vorbește câteva secunde.

— Asta vrei?

— Așa e cel mai bine.

— În regulă, zice el.

— Super!

— Bine!

Se îndreaptă spre trepte în același timp cu mine. Șoldurile ni se lovesc și e de parcă s-a lovit o minge de perete. Buzele îmi devin o linie subțire.

— După tine, zice el și îmi face semn politicos.

E atâta galanterie de Midwest, că îmi vine să urlu.

— Distracție plăcută în drumeție! îi spun peste umăr pe când trec pe lângă el.

— Distracție plăcută la muncă!

Dau repede din cap și cobor grăbită cele trei rânduri de trepte. Graeme mă urmează. O iau în stânga, spre sale de mese. Tot în spatele meu e. Când o ia pe holul cu mochetă care duce la cabina mea, mă uit urât la el.

— Mă urmărești cumva?

— De ce aș face-o?

— Cu siguranță face parte din planul tău mârșav.

— De ce presupui mereu că pun ceva necurat la cale?

— Din experiență.

Grăbesc pasul. La fel și el. Mă întorc când ajung la cabină.

— Pe bune, ce crezi că faci?

— Îmi iau vesta de salvare, spune el încet, întorcându-se ca să-mi arate peste umăr cabina 209 – cabina *de lângă*. Vezi, nu e niciun plan mârșav.

Zicând acestea, ridică dintr-o sprânceană și dispare înăuntru.

Cei de la Departamentul de rezervări ne-au cazat în cabine alăturate? Oho, cineva are chef de glume!

Răsuflu îndelung odată ce se închide ușa. Nu-l pot lăsa pe Graeme să-mi distragă atenția. Trebuie să fiu concentrată sută la sută ca să scot o propunere beton, și asta începe acum.

Walsh încă doarme, așa că pun încet echipamentul de scufundări în dulap și îmi scot costumul de baie. Când iau laptopul de pe birou, unde era la încărcat, peretele bej pe care nici nu-l luasem în seamă înainte îmi atrage atenția.

Pentru că Graeme e fix de partea cealaltă.

Mi se pare... ilegal să avem cabinele alăturate. De parcă sunt în tabără și am găsit calea secretă ca să mă furișez în dormitorul băieților fără să mă prindă supraveghetorii. Aș putea să mă furișez la el oricând vreau... sau invers...

Clatin cu putere din cap. Mda, m-aș furișa la Graeme în cabină doar ca să pun capcane când doarme.

Îmi vâr laptopul în geanta care e deja burdușită de la excursia de pe țărm de seara trecută și mă duc spre bar. Verific pe drum dacă am mesaje noi pe telefon.

Am un mesaj în căsuța vocală de la ai mei („Henley, mama la telefon. Tu și cu Walsh sunteți în viață? Sună-mă!"), un Snapchat de la Christina de la cel mai recent meci de fotbal organizat de companie („Ghici cine a înscris al doilea gol cu care am câștigat?") și două mesaje de la Tory, din care unul e o ecografie cam neclară.

Sexul e un construct social, dar biologic o să fie fată!

„Ce drăguuuuț!" chițăi de fericire.

Felicitări!!!

Cum se simte Michelle? Ați ales vreun nume? Mi-e dor de voi!

Îi trimit câteva mesaje mamei, ca să o asigur că da, suntem în viață, și vom încerca să o sunăm mai târziu cu video pe ea și pe tata, apoi îi răspund Christinei cu o imagine cu o flacără, o inimă și una cu degetul mare

ridicat. Din difuzoarele de pe navă se aude ultimul anunț pentru drumeția lungă, dar îl ignor. Barul e gol, cu excepția unui cuplu în vârstă care bea ceai și citește de pe două Kindle-uri identice. Aleg să mă instalez într-un colț comod.

Deschid laptopul și intru în contul de e-mail de la muncă. Parcurg câteva mesaje necitite, inclusiv unul de la Barbara, care a partajat un calendar actualizat al departamentului, și deschid un e-mail de la Christina. Vrea să verific un document redactat de ea pentru un viitor ghid al croazierelor. Îi răspund că o să arunc o privire cât de repede pot.

Următorul e-mail care îmi atrage atenția mă face să stau mai dreaptă. E trimis de Ahmed de la Contabilitate, unul dintre cei care îi raportează direct lui Tory – un răspuns la un e-mail pe care i l-am trimis ieri și în care i-am cerut rezultatele campaniei plătite de publicitate digitală pe care am făcut-o pentru croazierele din insulele Hawaii mai devreme anul ăsta. Parcurg tabelul și dau din cap. Noile reclame au funcționat. Avem mai mulți utilizatori și au crescut rezervările pentru Hawaii în urma campaniei.

Ar putea să meargă! îmi spun.

Croazierele în Hawaii atrag un public similar ca acelea din Galápagos – ambele sunt destinații cu vreme caldă care includ scufundări, plimbări cu caiacul și drumeții, și sunt cam la același preț. Dacă noua abordare a funcționat pentru Hawaii, atunci e logic să presupunem că reclamele similare pentru Galápagos ar crește vânzările în regiune.

Fac clic pe documentul legat de marketingul digital pentru Galápagos și încep să tastez. Poate nu e cea mai nouă sau inovatoare idee, dar e solidă și poate fi susținută de cifre concrete. Mă trece un val de îndoială, dar nu-l iau în seamă. Trebuie doar să fac ideea să iasă în evidență...

— Domnișoară Evans!

Vocea răsunătoare a lui Gustavo mă face să tresar. Vine cu pași mari spre mine, iar ușa care dă spre pod se trântește după el. Tricoul roșu de personal face ca obrajii să îi pară trandafirii.

— De ce mai sunteți pe vas? Acum pleacă ultima ambarcațiune pentru drumeția lungă.

— Nu mă duc în drumeția lungă.

— Ba trebuie! Insist! Orice faceți acum mai poate aștepta.

— Păi...

— Sunteți sănătoasă, nu? Puteți supraviețui unei plimbări de trei ore?

— Da...

Gustavo își duce mâna la inimă.

— Atunci trebuie să mergeți. Vă rog! Da, și plimbarea pe plajă e drăguță, dar Suarez Point e de neuitat. N-aș putea să mă iert dacă aș ști că ați bătut atâta drum până aici, pe meleagurile mele, și nu ați fost într-unul dintre cele mai magice locuri.

Iisuse, Gustavo, cât de vinovată vrei să mă faci să mă simt? Zâmbesc mai mult silit.

— Ei bine, dacă puneți problema așa...

— *Bueno!* Aveți tot ce vă trebuie, da? Loțiune de plajă, apă, aparat foto?

— Da!

— O să pun totul în biroul personalului până vă întoarceți, zice el, apoi îmi ia laptopul și și-l pune subraț. Grăbiți-vă, duceți-vă acum!

Cuvintele lui sunt ca niște pinteni, și mă trezesc alergând prin bar și în jos, pe scări, până la nivelul de debarcare. Cum de am fost păcălită să merg în drumeția lungă? Poate voi reuși să fac mai multe în același timp... să iau notițe când luăm o pauză...

Gâfâi când ajung în anticameră și am o peliculă de transpirație pe frunte. Azi nu sunt scări pentru că debarcarea se face în spatele navei. Un membru stresat al echipajului mă conduce pe o ușă care dă spre o punte la nivelul mării, unde așteaptă o singură ambarcațiune cu alți trei pasageri. Un naturalist între două vârste mă ajută să urc și, peste un minut, nava despică valurile înspre țărmul înverzit al insulei Española.

Mă țin de frânghia care se întinde de-a lungul bărcii și mă uit chiorâș la soarele care strălucește pe cer. Măcar e devreme – și la începutul croazierei de o săptămână. Ar trebui să am timp suficient să lucrez la propunere. Și dacă nu o să am? Va trebui să-mi fac timp. Viitorul meu depinde de asta.

10

— HENLEY, AI AJUNS!

Vocea caldă a Xiaverei plutește de-a lungul plajei stâncoase.

Cât pe ce să ratez. Restul drumeților au plecat deja, iar eu sunt unul dintre ultimii pasageri care au ajuns. Îmi pun rucsacul mai sus pe umeri.

— Aici sunt!

— Îți promit că n-ai să regreți! În regulă! se adresează ea apoi tuturor turiștilor. Cum cele două grupuri sunt foarte mici, vă voi combina. Voi zece veți merge cu Juan Luis, naturalist și expert ornitolog.

Mă întorc ca să văd cu cine voi face drumeția, iar stomacul meu începe să facă salturi.

Graeme stă într-o parte, la umbra unui arbust. Când mă vede, colțurile gurii i se ridică până la urechi. Nu pot să am și eu cinci minute pentru mine, fără să fie și el prin preajmă?

Își potrivește șapca și vine spre mine.

— Parcă rămăsese să mergem fiecare pe drumul lui? Lasă-mă să ghicesc, nu te poți sătura de personalitatea mea efervescentă!

— Sunt aici împotriva voinței mele. Gustavo m-a făcut să mă simt vinovată și am venit.

— Vai, sărăcuța de tine! Te-a obligat să faci o drumeție prin paradis, zice el, apoi își ridică brațul și îmi arată peisajul.

Trebuie să recunosc că e superb. Un far negru cu galben se ivește dintre stâncile din lavă acoperite cu vegetație de la mal, totul încadrat de un cer de un albastru perfect. Mai jos, pe plajă, un leu-de-mare femelă își hrănește puiul care țipă, iar pe deasupra capetelor noastre zboară pescărușii. Parcă e de pe altă planetă. Complet sălbatic!

— Vă rog să rămâneți cu grupul, nu vă abateți de la potecă și încercați să stați la cel puțin doi metri distanță de faună! Sunteți pregătiți? Urmați-mă!

Juan Luis merge cu pași mari pe o fâșie stâncoasă de pământ care șerpuiește în sus, departe de plajă. Rămân în urmă ca să-i las pe ceilalți să o ia în față, inclusiv pe Graeme. Soarele e arzător, așa că transpir, deși mergem încet, astfel încât pasagerii mai în vârstă să țină ritmul cu noi.

Merg ultima pe cărarea cu pietriș. Mă uit cu coada ochiului la umerii lați ai lui Graeme, dar și la restul drumeților, și scot telefonul, începând să fac o listă cu plusuri și minusuri pentru ideea de marketing pentru propunere.

Pfff!

Simt stropi de apă pe tibie și scot un țipăt. Mă dau în spate și îmi scapă telefonul fix în fața unei șopârle negre, masive. Are aproape o sută de centimetri lungime și stă pe un bolovan mai mic lângă cărare. Închide ușor ochii, iar pielea cărnoasă i se botește pe când își sprijină un picior. Îmi dau seama că am văzut-o în broșuri: e o iguană

marină, una dintre speciile cunoscute din Galápagos. Și a *strănutat* pe mine.

Îmi dau umezeala de pe picior și mă întind după telefon, dar nu e unde mi-a scăpat. Întorc capul.

— Ce mama...

— Henley Rose!

Îmi trec limba peste dinții din față și îmi îndrept spatele. Graeme stă la nici un metru distanță și are telefonul meu. Întind mâna, dar nu mi-l dă. În schimb îl lovește de palmă ca un profesor sever.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Da, Biscuit Graham?

— Scoate-ți nasul din telefon și *uită-te în jur*! Poți să te apuci de muncă peste câteva ore. Ar trebui să te bucuri de drumeția asta – cine știe când o să mai ai șansa să vii în Galápagos? Profită de locul ăsta! Respiră aerul sărat!

Mă întind iar după telefon. Îl îndepărtează de mine și îmi face semn, pocnind din degete.

— Haide!

— Bine!

Dau din brațe și inspir exagerat de mult aer pe nas... și îmi vine să respir imediat. O, Doamne! Tușesc.

— *Ce* e asta? Miroase de parcă un melc și-a lăsat mucii pe un rahat.

— Ăsta e mirosul sublim al iguanei marine, îmi spune Juan Luis.

Mă îmbujorez de rușine când îmi dau seama că toți, da, *toți* din grup mi-au auzit izbucnirea. Tovarășii mei de drumeție mă fixează cu privirea. Graeme are buzele țuguiate, dar i se zguduie umerii de râs.

Îi smulg telefonul și îmi dreg glasul.

— Nu știu dacă aș folosi „sublim", murmur eu.

Juan Luis chicotește.

— Da, ai dreptate! Mirosul iguanelor marine e destul de înțepător, nu? Un amestec de apă sărată, pește și bălegar. Dar sunt niște reptile speciale. Sunt singurele specii de iguane de pe pământ care se hrănesc subacvatic și pe care le poți găsi doar aici, în Galápagos. Uită-te la asta mare! mai zice el și se duce spre iguana marină care a strănutat pe mine. Pozează așa de frumos pentru noi!

Ceilalți drumeți se strâng în jurul nostru să facă poze.

Una dintre turistele mai tinere strâmbă din nas.

— Cum de poate o singură iguană să duhnească *așa?*

Ochii căprui ai lui Juan Luis sclipesc.

— Nu e doar una! Vino! O să vezi!

După ce cotim, la nici douăzeci de metri, cărarea se lărgește și dă spre un golf de-a lungul malului. Sunt iguane marine *peste tot.* Iguane marine pe stânci. Iguane marine care zac una peste alta îngrămădite pe nisipul foarte fin. Iguane marine care se mișcă prin apa înspumată lângă leii-de-mare, care se mișcă greoi de-a lungul plajei.

O fi mirosul copleșitor, dar priveliștea e incredibilă. Desprinsă dintr-un documentar despre natură.

— Nu uitați: vietăților nu le e frică de noi, dar stați la doi metri distanță de ele ca să nu le deranjați! Și aveți mare grijă în special la cozi! ne reamintește Juan Luis pe când turiștii încep să se plimbe pe plajă.

Pfff.

Altă iguană marină strănută la nici trei metri de piciorul meu. Tresar și aproape îmi scapă telefonul din mână din nou. De data asta îl bag în buzunarul de la spate ca să fie în siguranță.

— E de la sare.

O turistă mai în vârstă din apropiere dă din cap spre o iguană marină, în timp ce se sprijină de bastonul din metal.

— Ingerează multă apă de mare când se scufundă ca să mănânce alge și au glande speciale care le ajută să elimine sarea când ajung pe uscat. Tare, nu?

Cumva, peste vorbăria turiștilor, sunetul aparatelor, mârâitul leilor-de-mare care latră și ciripitul păsărilor, aud strănutul în tot golful.

— Incredibil! De unde știți?

Îmi zâmbește cu blândețe.

— Am fost profesoară de biologie la liceu, iar acum sunt pensionată. Le-am predat elevilor selecția naturală și Galápagos aproape treizeci de ani, îmi explică femeia și oftează mulțumită. Nu pot să cred că am ajuns aici în cele din urmă!

Apucă bastonul și se pune pe vine ca să facă o poză iguanelor marine. Deși nu-i văd ochii pentru că are ochelari de soare, îmi dau seama după cum îi tremură buzele că e copleșită de emoții.

— Călătoriți cu cineva? o întreb.

Se ridică în picioare.

— Nu, singură.

— Eu sunt Henley, mă prezint și întind mâna, iar ea mi-o strânge puțin.

— Bună, Henley! Eu sunt Sharon.

Are o voce fericită, iar eu zâmbesc.

— Vreți să vă fac niște poze cu iguanele marine? mă ofer. Telefonul meu inteligent face niște poze bunicele

și mi-ar face plăcere să vi le trimit sau să le punem pe un stick USB când ajungem la navă.

— O! exclamă ea. Nu vreau să te deranjez...

— Serios, nu e niciun deranj! Știu că poate fi greu să faci poze reușite cu tine când ești singur. Sora mea e pe navă, așa că și eu sunt singură.

Ridică bărbia ca să mă studieze.

— Ești angajata de la Seaquest Adventures, nu?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Nu călătorești cu colegul tău? Nu e el acolo? mă întreabă Sharon și mi-l arată pe Graeme, care poartă o discuție cu Juan Luis.

— Ba da! Dar nu suntem apropiați.

— Pe bune? zice ea și îmi zâmbește.

Arunc iar o privire peste umăr. Evident, Graeme se uită în direcția mea și are ridicate colțurile gurii. Se concentrează rapid asupra lui Juan Luis, care îi arată o pasăre neagră cu un piept de un roșu-aprins care zboară chiar deasupra – o fregată.

Graeme nu se uita la *mine*. Probabil era absorbit de faună. Îmi umezesc buzele uscate.

Sharon râde zgomotos și ridică marginea pălăriei de soare.

— Sper că nu te deranjează, dar bărbatul ăla e apetisant. Sau bunăciune? Cum zic tinerii acum?

— E o gustare. O gustare completă.

— Aha.

Are dreptate când vine vorba de aspectul fizic. Graeme este o gustare completă, obiectiv vorbind. Păcat că personalitatea lui se aseamănă mai degrabă cu niște resturi râncede de mâncare. Deși nu am prea văzut partea lui

întunecată în croaziera asta. Desigur, a fost enervant. Dar, în rest, a fost destul de drăguț.

Însă genul de om care și-a arogat meritele pentru un clip video de succes creat de altcineva nu e genul de persoană „drăguță" în care trebuie să ai încredere.

Îmi dreg glasul.

— Unde vreți să stați pentru poză? Poate acolo, ca să nu aveți soarele în spate?

Îi fac semn spre linia țărmului și mergem într-acolo cu grijă să nu călcăm pe cozile iguanelor. Îi fac vreo patruzeci de poze lui Sharon, care pozează fericită la câțiva centimetri de câteva iguane marine și de un leu-de-mare care doarme.

Peste vreo douăzeci de minute părăsim golful ca să continuă drumeția.

Eu și Sharon stăm de vorbă în timp ce mergem, iar două surori între două vârste intră și ele în conversația noastră. Se pare că Sharon e din Pennsylvania, a divorțat de două ori, nu are copii și a făcut economii *ani întregi* ca să-și permită croaziera.

Mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Iată-mă aici, supărată că am fost convinsă să fac o drumeție lungă în cadrul unei croaziere *gratuite* (mersi, loc de muncă!), iar Sharon e recunoscătoare pentru fiecare secundă (scumpă) dintr-o călătorie pe care o faci o dată în viață. Nu ar trebui să uit că sunt al naibii de norocoasă să fiu aici. Tot trebuie să mă apuc de muncă, dar pot să fac în așa fel, încât să profit de experiența completă din Galápagos și să fiu recunoscătoare pentru asta.

După un timp, poteca devine mai abruptă, dar și mai stâncoasă. Oamenii încep să discute mai puțin pe măsură

ce ne concentrăm cu toții să nu ne scrântim gleznele pe terenul accidentat. Mușchii îmi ard, iar sudoarea mi se scurge pe gât în timp ce urcăm.

Mă simt... bine. Cât timp a trecut oare de când n-am mai fost într-o drumeție adevărată, nu traversând un parc din oraș sau mergând pe un trotuar de beton? Walsh și cu mine am crescut petrecând mult timp afară când eram mici. Construiam cazemate în curte. Mergeam cu cortul cu părinții. Făceam drumeții pe trasee umbrite până când soarele apunea, iar insectele își cântau cântecele nocturne.

Vai, ce dor mi-e! Îmi place Seattle la nebunie, dar a trecut prea mult timp de când n-am mai fost în natură. Poate că, odată ce-mi termin masterul și obțin promovarea, îmi iau concediu. Poate o să fac drumeții muntele Rainier.

Poate!

Auzim stolul de păsări înainte să îl vedem. Ne copleșește un potop năucitor de țipete și șuierături pe măsură ce înaintăm. Majoritatea păsărilor de pe stânci au penajul alb cu negru și sunt de un ridicol suprem, ca să fiu sinceră. Au ochii ca mărgelele, ciocuri lungi și expresii amuzante. Îmi propun să-i fac mai multe poze lui Sharon, care e peste măsură de încântată, când Jean Luis vede doi corbi-de-mare cu picioare albastre, veri mai îndepărtați ai celor alb cu negru.

Cu toții ne strângem să ne uităm pe când un mascul ridică un picior de un albastru-deschis, apoi pe celălalt, într-un ritual de împerechere. Mișcă din cap, fâlfâie penele din spate și dă roată femelei, care e complet neinteresată de gesturile sale romantice.

— La fel ca majoritatea masculilor, corbii-de-mare sunt dispuși să facă orice, chiar și să arate ridicol, pentru a atrage atenția femelei, ne explică Jean Luis.

Cât de adevărat! Turiștii râd.

În cele din urmă, femela e cucerită de propunerile amoroase ale masculului și îl lasă să se suie pe ea. Toată lumea îl aplaudă, ceea ce e cam ciudat, nu? Mă uit pe furiș la Graeme? Stă în genunchi foarte aproape și face poze.

Mergem șerpuit de-a lungul stâncilor, printre stolurile de păsări. Pe lângă pescărușii cu picioare albastre, Juan Luis ne arată și pescărușul cu coadă bifurcată, șopârle-de-lavă și chiar și o balenă în depărtare. În aer plutește o ceață străvezie, care înghite coloana de apă pe care a lansat-o.

Mă duc pe la ceilalți turiști, mă prezint și vorbesc cu toți. Mai puțin cu Graeme. Se uită la mine de la distanță și are o expresie greu de citit.

Continuăm. Peste o oră, Juan Luis ne anunță că am ajuns în celălalt punct al drumeției. Abia mai pot respira în fața peisajului. De pe stâncile ascuțite și cu un aspect dramatic se vede oceanul azuriu. Chiar în fața noastră, la picioarele pietrelor uriașe, se află un gheizer din care tot țâșnește apă sărată la intervale regulate.

Ne risipim, căci fiecare își alege propriul spațiu de unde să contemple priveliștea. Mă așez pe o piatră mai joasă de la marginea stâncii. Soarele cald îmi încălzește obrajii, așa că închid ochii și ridic bărbia spre cer. O pasăre șuieră ușor. O alta îi răspunde.

Aud pași care se apropie și un foșnet lângă mine. Știu de la mirosul care îmi umple nările – o explozie de citrice amestecată cu sare – că e Graeme. Nu deschid ochii.

— Ce vrei?

Când nu-mi răspunde imediat, deschid un ochi.

— A fost drăguț din partea ta să te porți așa cu Sharon, turista. I-ai făcut poze pentru că e singură.

Dau din cap nesigură.

Inspiră lung și încet pe când se uită la ocean.

— Spune-mi ce-am făcut!

— Poftim?

— Ca să mă disprețuiești atât de mult. Mi-am stors creierii toată ziua și, sincer, chiar nu am habar. Orice ar fi, vreau să îndrept lucrurile.

Mă uit la el cu gura căscată.

După câteva secunde, se uită în cele din urmă în ochii mei.

— Te rog!

Respir sacadat, iar inima îmi bate mai tare, de parcă alerg la maraton.

— A fost clipul video cu maimuța, bine?

— Ce... Poftim?

— Cel făcut de mine. Cel care s-a viralizat anul trecut, ai uitat?

— Ce... Cum...? îngaimă și clatină din cap de două ori. De ce aș ajunge pe lista ta neagră din cauza lui?

— Pentru că l-ai lăsat pe James să te ridice în slăvi când *eu* am făcut toată treaba!

Un val de furie îmi pune mușchii în mișcare și mă ridic brusc în picioare.

Înainte să pot face un singur pas, Graeme se ridică și mă apucă de încheietură. Mă învârt și mi-o smulg din strânsoarea lui.

— Nu, te înșeli! N-aș face niciodată așa ceva.

11

– POFTIM?

— Am zis că te înşeli. Nu aş accepta niciodată, dar *niciodată*, să-mi asum meritele muncii altcuiva. Ar fi de rahat.

— Ei bine, ai făcut-o!

— Când?

— La şedinţa de marketing, imediat după ce a fost postat clipul video. James te-a felicitat şi tu i-ai mulţumit. Chiar a ajuns şi să mă certe că nu mi-a venit ideea, din moment ce Costa Rica e regiunea mea. Şi nu ai zis nimic să-i atragi atenţia.

Graeme îşi dă jos şapca de baseball de pe cap şi îşi trece rapid o mână prin păr.

— Nu-mi amintesc nimic! S-a întâmplat imediat după ce am început.

— Da! Aşa, şi?

Expiră greoi.

— Telefonul meu era de vină.

— Vrei să cred că ţi-ai programat telefonul să răspundă în locul tău şi ai folosit un robot sofisticat cu vocea ta?

Tonul vocii mele e mai sec decât nisipul fierbinte.

— Nu! Primul telefon trimis de companie era de rahat. Difuzoarele trosneau și se întrerupeau apelurile. Probabil nu am auzit exact ce a spus James, așa că am îngăimat „Mulțumesc" ca să-mi apăr fundul.

— E... e...

Scot un sunet scârbit din gât.

— Așadar, te-ai făcut că asculți și ai intervenit când ți-a convenit?

— Nu mă simt deloc mândru, da? Ar fi trebuit să recunosc și să fi spus că nu-l aud – sau să ies din ședință din cauza conexiunii de rahat. Îmi pare rău! Sincer, nu eram deloc stăpân pe situație când am început să lucrez aici. Treceam printr-o perioadă delicată, adaugă el, mormăind.

Ce vrăjeli ieftine! Mă pregătesc să-i arunc o remarcă sarcastică, dar îmi rămân cuvintele în gât. Îmi amintesc ceva din timpul ședinței care nu-mi dă pace. După ce a vorbit James, dar înainte ca Graeme să răspundă, s-a auzit un zgomot de fond, apoi au urmat câteva secunde de tăcere.

Oare spune adevărul?

Se înroșește în obraji.

— Și *tu* de ce nu ai zis nimic? Ar fi trebuit să-i spui că tu ai făcut clipul video. Sau, dacă ai fost luată pe nepregătite, ai fi putut să aduci subiectul în discuție mai târziu. Însă ai tăcut mâlc un *an*, timp în care m-ai tot disprețuit.

— Nu e așa de ușor!

— Las-o baltă! Nu sunt singurul care a făcut-o de oaie, Henley. Ai ales să nu mă confrunți sau să-i spui lui James adevărul. Ar fi trebuit să iei atitudine și să te aperi, dar nu ai făcut-o. Aici e vina ta!

Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Pentru că are dreptate.

Dă uşor din cap şi se îndepărtează. După ce face trei paşi, se opreşte.

Nu sunt un nenorocit, aşa cum crezi.

„Nu sunt un nenorocit, aşa cum crezi!"

Ultimele cuvinte ale lui Graeme mi se învârt în cap până ajung în sala de mese a navei, de unde iau prânzul pentru Walsh şi pentru mine. Sunt aşa de pierdută, că aproape torn maioneză în salată şi nu sos ranch. Îmi croiesc drum cu două farfurii în mână până la cabină şi deschid uşa cu cotul.

Walsh e trează. Ridică privirea de pe marginea patului, unde stă cu faţa îngropată în mâini. Îi sună telefonul de undeva de sub aşternut.

Pun farfuriile pe masă.

— Cum te simţi?

— Mai bine.

— Eşti sigură?

E palidă şi pare mai mult zombi decât om.

Se ridică în picioare, nesigură pe ea, şi se duce împleticindu-se spre dulap.

— Ce faci?

— Mă îmbrac.

— Trebuie să te bagi la loc în pat. Nu te simţi bine.

— Ba da! Acum urmează scufundările, nu? Ai nevoie de mine.

— O să supravieţuiesc.

O iau de umăr și o conduc cu fermitate spre pat, unde o pun în poziție șezut. Îi dau farfuria pe care am așezat mâncare plictisitoare, de oameni bolnavi: biscuiți sărați, pâine, budincă și o banană.

Strâmbă din nas de parcă i-am dat o farfurie cu melci vii. Ia un biscuit și îi roade marginea.

— Ai mers pe plajă în dimineața asta?

— Gustavo m-a convins să fac drumeția lungă.

— Cum a fost?

— Bine! Chiar foarte bine!

— Era și Graeme pe acolo?

— Mda!

— Îmi pare rău că n-am fost acolo pentru bruiaj!

Clatin din cap.

— Nu e vina ta!

Graeme. Stomacul îmi foșnește, așa că mă așez pe scaunul de la birou și înfig furculița în salată. Oare m-am înșelat în privința lui în tot timpul ăsta? Îmi scot telefonul din buzunar și îl pun la încărcat. Îmi apare un e-mail care-mi reamintește că mai e o săptămână ca să mă înscriu la cursurile din toamnă de la administrația afacerilor, precum și ce sarcini am.

Sarcina #1: Înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Îmi mușc buza inferioară. Înșfac telefonul, mă conectez la Wi-Fi și îi dau un mesaj Christinei:

Bună, mă ajuți cu ceva?

Iau câteva guri de mâncare cât aștept să răspundă:

Da!
Te mai înțelegi cu Miriam de la IT?
Da, de ce?
Poți să o rogi ceva, dar să nu facă valuri... Poți afla dacă cei de la IT i-au schimbat telefonul lui Graeme acum un an, la scurtă vreme după ce a început să lucreze?
Ăă, da, dar... DE CE?
Se întâmplă ceva palpitant? Spune-mi!
Vreau doar să confirm ceva. Mersi!!

Walsh se văicărește lângă mine. Pune cu delicatețe biscuitul înapoi pe farfurie, se întinde pe pat și își acoperă ochii cu brațele.

— Sigur te simți bine?

Walsh râgâie tare.

— O să fiu bine! Numai că încă nu sunt pregătită pentru mâncare.

Ceasul de la telefon îmi arată că nu mai am mult timp până când trebuie să plec în excursia de snorkeling pentru începători. Îmi termin repede prânzul, pescuiesc costumul de baie și pe cel de scafandru, iar apoi mă duc spre baie să mă schimb. Mă opresc cu mâna pe clanță.

— Auzi, Walsh?

— Da?

— Te-ai înşelat vreodată în privinţa cuiva?

— Tot timpul!

— Adică ai avut cea mai proastă părere despre cineva, dar s-a dovedit că nu era aşa?

Ea pufneşte în râs.

— Nu neapărat. De obicei la mine e pe dos. Cred că toţi sunt super până când se dovedesc a fi măgari. Se uită la mine de pe sub braţ când adaugă: Are legătură cu Graeme?

— Nu! Mă rog, poate!

Nu o fi Graeme genul care-şi asumă meritele pentru treburi făcute de alţii, dar tot mi-a îngreunat foarte mult munca. Mereu se ceartă cu mine şi îmi pune la îndoială ideile, iar e-mailurile lui, în care răspunde aproape monosilabic, sunt aşa de nepoliticoase!

Walsh ridică bărbia şi se uită la mine.

— Henley, fii serioasă! Ce se întâmplă?

— E posibil... să nu fie chiar atât de groaznic pe cât am crezut.

Walsh dă din cap încetişor.

— Contează?

— Da, foarte mult! Suntem colegi şi e posibil să existe o problemă de genul „cine a fost primul, oul sau găina?" Am crezut că el a început să fie măgar. Dar acum se pare că eu am fost cea care a dat startul măgăriilor.

— Şi îţi pasă dacă tipul crede că eşti măgăriţă?

Cu câteva zile în urmă, i-aş fi spus că nici în ruptul capului. Dar acum..

— Cred că da!

Mă copleșește șocul când îmi dau seama că e adevărul gol-goluț.

— Și acum îți place de el sau ce?

— N-aș merge chiar atât de departe.

Ea ridică din umeri.

— Însă tot reprezintă concurența, nu?

Apuc clanța de la baie. Metalul e rece.

— Da!

— În concluzie, în excursia asta nu prea contează ce simți pentru el sau dacă e măgar sau tu ești. O să ai tot timpul din lume să te împaci cu el după ce obții promovarea – dacă vrei. Locuiește în Minnesota, nu?

— Michigan, o corectez.

— Exact. Nu e ca și cum o să-l vezi în fiecare zi sau ceva de genul. Asta, desigur, dacă nu obține promovarea.

Îmi tresaltă stomacul.

— Ai perfectă dreptate! De ce mă gândesc la el când trebuie să mă preocupe munca? Mă duc în baie, dar scot capul pe ușă și o întreb: De când te pricepi să dai sfaturi așa de bune?

Walsh își afundă capul în pernă, își ia telefonul și studiază ecranul.

— Fraiero, sunt cea mai tare la dat sfaturi! Problema e că nu le urmez.

— Așa e! chicotesc eu și închid ușa.

Când ajung în hol, câteva minute mai târziu, cu costumul de scafandru pe mine și cu echipamentul de snorkeling pe spate, Graeme e deja acolo, împreună cu alți

20 de pasageri, aşteptând să debarce. Costumul de scafandru îi vine ca turnat, şi înghit în sec.

Îmi sună în minte sfatul lui Walsh – îl pot ignora. *Ar trebui* să-l ignor, dar nu mă lasă conştiinţa.

Mă pregătesc şi mă îndrept spre el, în fundul camerei, lângă biroul personalului. Mă măsoară din cap până în picioare când mă vede şi se uită insistent la formele mele. Mă furnică şira spinării.

— Bună! îl salut.

Se uită cu atenţie în jur.

— A, vorbeai cu mine?

— Da! Nu eşti un măgar. În mare.

— Ce compliment *încântător*! îmi spune el pe un ton sec.

— Adică scrii nişte e-mailuri atroce şi mi-e greu să lucrez cu tine, dar îmi pare rău că am presupus ce e mai rău despre tine.

Graeme clipeşte.

— Şi acum suntem prieteni?

— Stai aşa, pune frână! N-am zis niciodată nimic de prietenie. Suntem... colegi de serviciu.

— Cunoştinţe.

— Cunoştinţe în relaţii bune, îl corectez.

— Care sunt în competiţie pentru aceeaşi poziţie.

— Să câştige cel mai bun!

Încuviinţez ferm din cap şi întind mâna. El mi-o strânge rapid. Încă mă ţine strâns... două secunde, trei secunde... Nu-mi dă drumul. Nici eu. Obrajii mi se înroşesc, iar inima începe să-mi bată cu putere. Lui Graeme i se lărgesc nările şi pot jura că se apropie un pic de mine.

— Mai avem scufundători începători? se aude vocea pătrunzătoare a lui Gustavo din cealaltă parte a holului. Ultima strigare pentru scufundătorii începători! Cei care fac scufundări în adâncime să rămână pe poziții. Debarcarea va începe în cinci minute.

Îmi trag mâna din strânsoarea lui Graeme și îmi dreg glasul:

— Sunt scufundător începător.

Îmi zâmbește rușinat.

— Și eu!

E bine! Eu și Graeme putem petrece timp unul în compania celuilalt și să ne purtăm ca doi adulți civilizați, nicio problemă. În afara strângerilor de mână de durată, nu trebuie să fim prieteni la cataramă. Astăzi pot să mă concentrez să *nu* mă înec, iar el poate să... se gândească la ce se gândește el de obicei.

Ne îndreptăm spre partea din față a holului și ne așezăm la rând ca să debarcăm. Ajungem la bordul aceleiași ambarcațiuni, dar stăm în părți opuse. Mă uit cu coada ochiului la Graeme din spatele ochelarilor de soare, dar nu pare să observe pentru că verifică setările camerei foto.

Motorul începe să toarcă și ne întoarcem spre insula Española, dar de data asta în golful Gardner. Cu fiecare val pe care îl despică ambarcațiunea, mi se formează câte un nod în stomac. Faptul că o să înot în ocean – o să fac snorkeling – în câteva minute îmi face prânzul să se mi se agite în stomac ca o bucată de ciment într-un mixer.

Când coborâm și înaintăm prin apă până pe plajă, găsesc un loc pe nisip unde să-mi las prosopul și echipamentul. Graeme mă salută și merge în spatele pasagerilor,

lăsându-mi suficient spațiu. Un naturalist ne separă în grupuri diferite ca să ne țină o lecție de snorkeling de bază și, după zece minute, suntem trimiși în apă fără niciun fel de pregătire practică.

Asta e! E timpul să-mi înfrunt frica. Mi se usucă gura, iar inima începe să mi-o ia la galop pe când mă așez ca să-mi pun labele pe mal. Apa oceanului e limpede și de un turcoaz pitoresc – foarte diferită de cea albastră-maro a lacurilor de acasă.

Mai multe pene îmi trec repede prin raza vizuală. Strig. Ceva mic și cafeniu se așază lângă mine – un mierloi Española, unul dintre locuitorii prietenoși ai insulei. Țopăie mai aproape mine, la câțiva milimetri de degetele mele aflate pe nisip.

— Bună, amice!

Își dă capul într-o parte, iar ciocul lui curbat se tot învârte pe când cercetează inelul din argint de pe degetul meu mijlociu.

— Crezi că pot să o fac? șoptesc eu.

Fluturând din pene, începe să-mi ciugulească inelul înainte să zboare de acolo. Consider că a fost un răspuns afirmativ.

Graeme vine lângă mine, ridicând nisipul alb și fin în aer. Rămâne în picioare o clipă și scrutează oceanul.

— Să știi că nu trebuie să faci scufundări. Te mai poți răzgândi.

— Sunt bine, mă descurc.

— În regulă, atunci! zice el, apoi ridică din umeri, își pune masca pe ochi și intră în apă.

Am emoții cât casa, iar pielea mă strânge și mă mănâncă pe când sar în picioare și mă apropii de apă.

Valurile înspumate de un albastru-verzui îmi ating gleznele pe când mă dau înapoi ca să nu mă împiedic de labe. *Iisuse*, ce rece e! Nu e de mirare că ne-au dat costume de scafandru. Mă concentrez asupra dinților care-mi clănțăne pe când intru mai bine în apă, până în dreptul taliei.

În regulă! Nu e chiar așa de rău! Pot să o fac!

Lângă mine sunt câțiva turiști care stau în apa puțin adâncă. Unii deja plutesc, dând din mâini și din picioare. O femeie mai în vârstă de lângă mine își vâră cu prudență capul în apă, apoi reapare la suprafață, respirând greoi prin mască. Mai în față, Graeme înoată grațios cu fața în jos, perpendicular cu malul. Ce lăudăros!

Dacă el poate, și eu pot. Îmi repoziționez masca și vâr partea de plastic a tubului de respirat în gură. Mă ghemuiesc încet. Apa e neclară din pricina nisipului care s-a iscat, dar nici nu mă gândesc să renunț.

Îmi intră în urechi și am fața sub apă. Trecutul se amestecă cu prezentul și *O, Doamne, am fața sub apă, nu pot respira, NU POT RESPIRA!*

Mă ridic și dau din mâini disperată, stropind cu apă. Scuip tubul de snorkeling și inspir adânc oxigen. Duc o mână la pieptul care mă doare și încerc să trec peste panică. Nu e reală sufocarea asta care mă apasă. Am un tub prin care să respir. Stau în apă puțin adâncă. Sunt bine. Nu mă înec.

Închid ochii și mă reechilibrez – cărbunii încinși care aprind ambiția, motivația și dorința de care dispun. Nu o să las frica să mă copleșească. *Nu o voi face.*

Pun din nou tubul în gură și încerc. Dar iar mă apucă panica și mă ridic în picioare. Încerc din nou și din nou. Și din nou.

Mă uit în jur. Toți ceilalți începători fac acum scufundări, bălăcindu-se în apa puțin adâncă și respirând ușor prin tuburi. Eu de ce nu pot? Reacția asta instinctivă nu e rezonabilă și nici măcar logică. Pot respira prin mască. Nu mă înec. Deci care e problema?

— Trebuie să te relaxezi! îmi strigă Graeme de undeva, de la nivelul umărului meu drept.

— Ușor de zis!

Pun din nou masca și îmi bag bărbia în apă. Poate dacă mă scufund treptat...

Mă izbește un val și mă dezechilibrez. Apa mă acoperă și îmi intră în mască pe când fac efort să mă ridic, tușind și scuipând cu inima bătându-mi ca un ciocan.

Graeme e lângă mine într-o clipă cu masca pe frunte și cu mâna pe mijlocul meu. Apa îi dă părul pe spate, iar stropii îi strălucesc pe obraji.

Alt val îmi izbește coapsele, așa că mă țin de el ca să nu-mi pierd echilibrul. Degetele mele se apucă de antebrațul lui rece. Energia aia electrică prinde viață între noi. Îmi trag mâna și mă încrunt.

Îmi relaxez maxilarul, bag tubul în gură și mușc tare. Simt miros de sare.

— Stai așa! îmi spune și mă ia de umăr.

Are strânsoarea ușoară, dar fermă.

Îmi dau jos masca și mă uit la el cu o expresie care vrea să spună „ce vrei?" și cu un adaos generos de venin.

— Nu trebuie să forțezi lucrurile!

Ba pot. N-am dat încă peste o problemă pe care să nu o pot rezolva cu o hotărâre de fier și cu enorm de mult efort.

— Vino cu mine! îmi spune Graeme.

12

ÎL URMEZ PE GRAEME LA MAL ÎMPOTRIVA VOINȚEI MELE. Mă uit pe când se duce într-un suflet să discute cu unul dintre naturaliști. Se întoarce câteva secunde mai târziu, ținând ceva ce arată ca o curea de un galben țipător făcută dintr-o spumă groasă și căptușită.

— Haide! îmi spune.

— Unde mergem?

— Să ne găsim propria bucățică de ocean.

Fără să se uite în urmă, o ia pe plajă într-un ritm alert, cu labele sub braț și cu cureaua în jurul antebrațului.

Să-l urmez? Poate nu e ticălosul care își asumă meritele muncii altora, așa cum am crezut, dar încă nu sunt sigură dacă pot să am încredere în el – până la urmă, suntem în competiție pentru același post.

Însă trebuie să învăț să fac snorkeling, iar Graeme pare să-i fi dat de capăt. Merită să risc dacă știe cum să mă ajute să-mi depășesc blocajul ăsta mental, nu?

— Dacă încerci să mă îneci, o să fie martori! îi strig pe când el o ia la goană.

— O să țin minte, îmi spune peste umăr.

Îmi scot labele și încep să alerg ca să-l prind din urmă. Când ajung la el, încetinește pasul și mergem pe plajă în tăcere, iar nisipul alb se fărâmițează sub picioarele noastre. Ne oprim odată ce suntem suficient de departe de ceilalți turiști, care ne pot vedea, dar nu ne pot auzi. Apa e mai limpede aici și mai albastră, nu turcoaz.

Graeme își desface cureaua galbenă și își lasă labele pe nisip.

— O să te ajute să plutești. Ai încredere!

Mă uit la el cu atenție, iar ochii îi strălucesc ca lumina soarelui ce se reflectă în valuri. Înghite pe când se apropie, iar mărul lui Adam i se ridică deasupra marginii costumului de scafandru. Când îmi întinde cureaua, degetele i se ating de mijlocul meu. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Iau cureaua, ezitând.

— Dă-mi-o!

Face un semn din cap și jumătate de pas în spate pe când îmi pun dispozitivul de plutire, asigurându-mă că partea groasă și căptușită stă în dreptul părții de jos a spatelui înainte să prind cureaua în față. Se uită la munca mea cu sprâncenele împreunate. Trage de capătul curelei și se prinde bine. Aerul îmi părăsește rapid plămânii.

— Bun! îmi spune calm, dând din cap, cu tubul negru mișcându-se lângă fața lui acoperită puțin de barbă. Ești gata?

Îmi pun masca la ochi.

— Ca un star rock.

Își mișcă buzele. Îmi trag labele și intru în ocean, iar el mă duce mai departe de mal. Ne oprim când apa îmi ajunge la piept și am apă sărată pe buze. E clar că plutesc mai ușor datorită curelei. Aș putea să ridic picioarele

și să plutesc în șezut cu capul deasupra apei. Panica zdruncină barele de la cușcă, dar nu iese.

— Faza cu scufundarea este să te relaxezi și să respiri, îmi spune Graeme. Nu te mai gândi la altceva, da?

Pot să o fac. Dau din cap că da!

— În regulă, acum vreau să închizi ochii și să renunți la orice stres.

Strâmb din nas, închid ochii, dar îi deschid imediat.

— Chiar e necesar?

— Cum te descurcai acolo de una singură?

— Am înțeles.

— Închide ochii! Îți primit că n-o să mă uit la tine și n-o să fac nimic ciudat!

Își mișcă degetele și se strâmbă ca un criminal dintr-un film de groază. Nu pot să mă abțin și izbucnesc în râs. Zâmbetul lui timid i se lățește pe față.

Strâng buzele și mă chinui să închid ochii. Plutesc ușor odată cu valurile care vin și pleacă. Inspir și expir. Ca plămânii. Ca o bătaie a inimii. Mi-o simt pe a mea încetinind, iar mușchii mi se relaxează.

— Bun, acum pune tubul în gură și respiră!

Îmi aranjez tubul, iar buzele mi se lipesc de partea din cauciuc. Respirația îmi vuiește de parcă e un curent de aer printr-un tunel, dar respir. Inspir și expir adânc. Plutesc pe valurile liniștite. Soarele îmi încălzește fața.

— În regulă, acum o să te ajut să plutești, da?

Ezit înainte să dau aprobator din cap. Funcționează! Ar trebui să continuu.

Graeme mă apucă de coapsa dreaptă. Atingerea lui e electrică chiar și prin costumul de scafandru. Mă încordez, dar încerc să respir regulat chiar și când mă împinge

ca să ajung pe spate. Are cealaltă mână pe umărul meu și mă ghidează.

Icnesc în momentul când ajung cu capul în apă. Mușchii mi se contractă.

— Continuă să respiri calm și încet!

Cuvintele i se aud înăbușit și îndepărtate.

Inspir adânc și cu zgomot și expir prin tub. Cureaua din jurul taliei mă ține la suprafață fără niciun efort.

Deschid ochii treptat. Am capul sub apă. Văd nisipul de catifea sub labele lui Graeme. Respir.

— Am reușit! strig eu, dar iese ceva neclar prin tub, și scot capul afară din apă.

— Crezi că poți s-o faci din nou?

Pun din nou tubul în gură și inspir adânc de trei ori. A treia oară mă dau pe spate ca să plutesc. Când îmi intră apă în urechi, mi se taie respirația, dar reușesc să rămân calmă de data asta. De fapt, sunt mai calmă în apă ca niciodată. Văd ce se află sub și pot respira bine. Ridic degetul mare în semn că e totul în regulă.

Partea grea s-a terminat. Acum, ce e de văzut aici?

Dau din picioare cu putere și o iau în față ca o săgeată. Cureaua mă ține, dar mă ajută aripioarele să înaintez. Graeme e lângă mine acum și se uită prin mască. Fundul oceanului se întinde sub noi.

E o liniște sublimă. Cu excepția sunetului respirației mele și al apei care îmi bolborosește în urechi, nu se aude nimic sub valuri. Oceanul e o întindere albastră și sărată care se transformă într-un alb orbitor când mă bag sub apă și mă uit la suprafața lui strălucitoare reflectată de soare.

Văd primul pește tropical.

E uriaș, lung cât antebrațul meu, și are solzi portocalii, iridescenți. Nu am idee ce specie o fi, dar tot scot un chiot de veselie, îl înghiontesc pe Graeme și i-l arăt. Înoată leneș fără țintă foarte aproape de fundul nisipos al oceanului.

Continuăm. Fundul oceanului devine stâncos, iar în fața noastră se întinde Rezervația Marină Galápagos, cu splendidele ei comori subacvatice colorate. Stele-de-mare care arată de parcă sunt acoperite cu fulgi de ciocolată și unele mai mari, în nuanțe de roz, albastru și mov se înșiruie de-a lungul nisipului. Mai mulți pești trec pe sub noi – unii alb cu negru, alții de un roz strălucitor sau cenușii ca norii de furtună, apoi un banc strălucitor de un albastru-închis, cu aripioare portocalii și dungi albe. Înoată la unison repede și șerpuit, iar eu sunt fascinată de cum trupurile lor se unduiesc de parcă ar fi unul.

După foarte multă vreme, Graeme se întinde după mâna mea. Trage de ea. Simt un nod în stomac. Îmi arată o umbră care se apropie prin întuneric. Inima îmi bate mai tare. Dau disperată din brațe și mă duc în spate. Îmi atinge antebrațul cu degetele și îmi face semn să mă uit.

Umbra ia o formă. Se vede o formă. Un cap neted și cafeniu. Un corp lucios și suplu. Vine în goană spre noi, apoi o cotește în ultima secundă, trasând un cerc prin apă ca o torpilă grațioasă – e un leu-de-mare.

Nu, un *pui* de leu-de mare! Strig încântată de cât de drăguț e.

Ochii lui mari și sticloși ne cercetează curios, pe când mustățile lungi mătură apa. Graeme ridică o videocameră mică și rezistentă la apă pe care o are legată la

încheietură. E greu de zis cu un tub în gură, dar cred că zâmbește. Deodată, leul-de-mare vine în fugă spre mine. Mă dau înapoi din instinct înainte ca o cascadă de bule să-mi acopere masca. Pleacă de lângă noi, făcând un salt lateral.

Leul-de mare se joacă cu noi! În câteva secunde suflă bule spre Graeme. Ne ia un curent și, înainte să-mi dau seama, văd în față un zid de piatră. Lângă marginile sale zimțate și punctate de corali mai sunt doi pui care se bagă în apă și plonjează ca într-un fel de dans energic. Curentul mă împinge în față, dar opun rezistență valurilor puternice cu brațele.

Soarele strălucește deasupra noastră, iar natura ne înconjoară. Timpul încetinește și mă simt pierdută în faună și valuri – cu Graeme.

Pe cât de repede au apărut leii-de-mare, pe atât s-au și făcut nevăzuți. Întorc capul și încerc să-mi dau seama unde s-au dus. Mă uit în jos. Și mi se taie respirația cu totul.

Sunt în apa adâncă, iar deasupra noastră e un rechin.

Țip și mă agit pe când Graeme se chinuie să mă apuce de umeri. Nu se îndepărtează de mine.

A *înnebunit* oare? E un rechin în apă! Și aș putea fi momeală!

Încep să respir sacadat pe când mă izbește un val de panică.

Lovesc cu picioarele, dar el rămâne nemișcat. Mă uit în jos.

Rechinul nu vine spre noi, ci înoată mai departe, iar trupul lui puternic și cenușiu trece unduindu-se foarte

mult sub noi. În lumina difuză sclipesc vârful alb al aripioarei dorsale și al cozii. M-am speriat ca naiba, dar a fost frumos! Înot cu prudență după el. Nu mi-am imaginat niciodată că o să văd un rechin în apă, mai ales din perspectiva asta. Ca un șoim care zboară deasupra unei vrăbii. Numai că, în situația dată, deși eu sunt cea de deasupra, mă simt ca vrabia.

Sufletul meu recunoaște ce a simțit pe parcursul întregii zile. Întâi în drumeție și acum, când înot cu Graeme. E ceva ce nu am mai simțit de foarte multă vreme.

Uimire.

Abia îndrăznesc să respir și mă uit la rechin cum despică apa și dispare din raza noastră vizuală. Inima îmi bate și se lovește de coaste, și vreau să chiui, și să plâng, și să ridic brațele, totul în același timp.

Mi se aburește masca. Mă întorc și înot până ies din curent, ridic capul la suprafață și îmi pun masca pe frunte.

Mamă, ce departe suntem de mal! Am înotat până la o formațiune stâncoasă la cel puțin două terenuri de fotbal distanță de plajă. Una dintre ambarcațiunile noastre plutește în apropiere, iar naturalistul de la bord e cu ochii pe noi. Eram așa de în transă, că nu am observat cât de mult ne-am îndepărtat de mal. Sau cât de adâncă e apa. Ca să vezi!

Graeme își face apariția la suprafață și scuipă tubul.

— A fost incredibil!

— O, Doamne, leii ăia de mare!

— Și rechinul din recif.

— Nu pot să cred că am văzut un rechin!

— Nu ți-a fost teamă că o să...

Simt ceva ce mi se lovește de genunchi – degetele lui. Țip și lovesc apa cu picioarele, stropindu-l fără să vreau în față.

Își scoate apa din ochi.

— Vrei să joci murdar?

Zâmbetul lui e obraznic.

— Ce, jocul ăsta?

Arunc iar apă spre el, de data asta intenționat. Am jumătate de secundă ca să mă pregătesc până când face și el la fel.

Mă cuprinde o bucurie copilărească chiar și când mi se scurge apa pe obraji. Râzând și țipând, arunc cu cât de multă apă pot în direcția lui, în timp ce încerc să-mi protejez fața și închid ochii ca să evit atacul lichid. Râsul lui adânc și zgomotos se alătură cu al meu, iar palma mea ia contact cu ceva ferm – pieptul lui.

Deschid ochii și prind cu degetele neoprenul neted al costumului său de scafandru. Nu mă mai stropește. În privire nu i se mai ghicește amuzamentul când îmi face cu ochiul. Suntem aproape, iar curentul de la picioarele lui Graeme ajunge în jurul meu pe când acesta dă din picioare ca să rămână la suprafață.

Simt un val de căldură prin vene care alungă frigul. Graeme are nările mai mari, iar ochii îi strălucesc pe când îmi cercetează fața. O întrebare nerostită își face loc:

Simți ce simt și eu?

O, Doamne, nu știu ce simt! Graeme a fost mereu în gândurile mele, ocupându-mi mult prea mult mintea. Dar acum nu mai e aceeași imagine. În loc să-mi provoace silă, mă îmbie să mă apropii.

Gustă puțin, puțin de tot!

Sunt Eva, iar el, mărul – o promisiune strălucitoare și tentantă, plină de bucuria cunoașterii delicioase... și de amenințarea regretelor.

Și vreau să-l devorez.

Slăbesc strânsoarea, dar, în loc să mă trag, îmi presez palma mai tare de pieptul lui, fix deasupra inimii. I se taie respirația, iar mâinile lui îmi găsesc șoldurile prin apa albastră și limpede. Buzele mi se desprind când inspir.

— Henley? murmură el.

Mă strânge cu degetele, trăgându-mă mai aproape.

Sunetul ascuțit al unui fluier străpunge aerul, așa că mă trag imediat. Naturalistul de la bordul celei mai apropiate ambarcațiuni ne face semn înainte de a întinde brațul și de a-și aduce pumnul către mijlocul capului. Graeme face la fel – e semnalul „Sunt bine, nicio problemă" pe care l-am învățat mai devreme.

Care e oare semnalul pentru „Îmi pierd mințile! Te rog, vino și salvează-mă de mine însămi?"

Plutesc pe spate odată ce momentul a fost stricat și îmi dau ud părul ca să-mi netezesc cele câteva fire crețe de la tâmple.

— Ar trebui să ne ducem spre mal!

Cel puțin vocea mea e sigură. Inima, deloc.

Ce se întâmplă cu mine? Da, Graeme e atrăgător, fără îndoială, dar trebuie să-mi revin înainte ca libidoul meu ieșit de sub control să îmi distrugă toate perspectivele în carieră. Ai crede că mi-am învățat lecția până acum, dat fiind istoricul relațiilor mele dezastruoase de la locul de muncă. Se pare că nu.

Îmi trag din nou masca peste ochi înainte să-mi amintesc că e aburită.

— Fir-ar! murmur și mi-o trag peste coada de cal udă.

— Știu ce să faci! Scuipă în ea!

— Poftim?

— Scuipă în interiorul măștii și freac-o energic! Cum mă uit cu gura căscată la el, adaugă: Nu se mai abureşte dacă faci așa!

— Aha!

Pe când mă pregătesc să fac ce mi-a sugerat, mă cuprinde suspiciunea.

— Stai așa, ai mai făcut scufundări la viața ta?

Ezită.

— Demult.

— Dar ești experimentat...

Apa se adună în jurul brațelor lui când se mișcă.

— N-aș zice! Am făcut snorkeling de câteva ori, dar prefer scufundările. Însă a trecut ceva vreme.

Face scufundări? Asta ne duce de la „am făcut snorkeling de câteva ori și am nevoie să mai învăț câte ceva" direct la „sunt un afurisit de expert în fauna marină" Sunt deopotrivă iritată și jenată, și simt cum stomacul îmi ia foc. Îmi trag masca pe ochi și înot spre plajă – și mi se rupe dacă se abureşte masca! Aud o înjurătură în surdină și apa, ceea ce îmi spune că Graeme e în spatele meu.

Curând, labele mele ating fundul și, după câteva zeci de metri, sunt în picioare.

— De ce ai mers la începători? îl întreb peste umăr în timp ce respir sacadat. Mai e un grup acolo, în larg, care, probabil, vede chestii mult mai mișto.

Graeme vine spre mine, împroșcând apa.

— Ce e mai mișto decât să faci snorkeling printre lei-de-mare și rechini?

Îmi scot labele și mi le pun sub braț pe când înaintez prin apa care îmi ajunge la talie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Îmi făceam griji în privința ta, da?

Mă îmbujorez.

— N-am nevoie să-ți faci griji în privința mea. Trebuia să te preocupe propria persoană.

— Încă aștept să-mi mulțumești.

— Pentru că m-ai învățat să plutesc și să respir printr-un tub în același timp? De parcă nu i-aș fi dat de cap până la urmă!

— Să știi că nu te înțeleg. Încercam să fiu drăguț.

Despic apa care a mai rămas și mă îndrept ca o furtună spre plajă, de parcă sunt aliații în război. Am pielea rece, iar plămânii îmi pompează energic din cauza oboselii și a nervilor. Arunc echipamentul de snorkeling pe nisipul alb și mă întorc spre el. Știu că sunt irațională, dar nu-mi mai pasă.

Sunt nervoasă pe mine că nu am fost rece și calculată, dar și pe Graeme, pentru că m-a subestimat, așa că nu mai simt deloc recunoștință pentru el.

— Nu ești drăguț! Îmi tragi prețul de sub picioare.

— Poftim? bolborosește el, stând cu picioarele înfipte în valuri, iar apa i se scurge de pe fiecare centimetru al trupului său impunător.

— Ca la sport.

Graeme se apropie cu echipamentul la subraț până suntem față în față.

— Explică-mi!

— Ai jucat baseball la școală când erai mic?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— Nu știu cum era la tine, dar la mine, ori de câte ori se ducea o fată să lovească mingea, unul dintre băieți zâmbea superior și spunea „Hai, rasolește-o", iar apoi ceilalți băieți din afara terenului intrau și ei. Știi de ce?

— Pentru că băieții sunt niște mucoși?

— Presupuneau că fetele nu pot lovi mingea. Și, chiar dacă una reușea, nu credeau că va lovi cu forță.

Fac un pas în față până când mai sunt doar câțiva centimetri între noi.

— Eu. Pot. Lovi.

Accentuez fiecare cuvânt și îi împung pieptul.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, așa că nu mă mai trata ca pe fetița care se duce să lovească mingea!

— Nu o fac... Nu sunt...

Graeme își trece o mână prin păr și stropește peste tot cu apă.

— Nu am vrut să-ți faci o impresie greșită.

Bărbații nu o prea fac, mai ales cei decenți. Însă ceea ce fac doare de prea multe ori. De câte ori n-am fost la ședințe și m-au subestimat? De câte ori n-au vorbit peste mine? De câte ori n-am fost ignorată de colegii care vorbeau doar între ei și ignorau femeile din cameră? De multe ori. Și mi s-a *luat*.

— Ce șanse crezi că ai să obții promovarea? Poate 90 la sută? Sau 80 la sută? Bagă un număr!

Maxilarul i se încleștează dintr-odată, dar buzele îi rămân nemișcate.

— Îți poți permite să fii drăguț atâta timp cât nu mă vezi ca pe o amenințare.

Dacă aș avea puțin din viclenia lui Walsh, l-aș lăsa să mă subestimeze, folosind asta în avantajul meu, dar nu pot să-mi țin gura închisă.

— N-ai habar cum te văd eu.

Vocea lui e ca un ciocan care a lovit oțelul, și mă trec fiori pe șira spinării.

— Ai atâtea noțiuni preconcepute despre motivele mele ascunse, încât nu te-ai gândit niciodată că poate sunt diferit. Nu ai de unde să știi ce gândesc pentru că nu mă cunoști.

Face un pas în față. Mă țin tare și ridic bărbia.

— Știi ce? Cred că ești furioasă pentru că, deși depui efort să nu o faci, tu, de fapt, chiar mă placi. Și îți este mai greu decât credeai să îți păstrezi abordarea nemiloasă legată de promovarea asta.

— Poftim? îngaim eu. Nu te plac!

— Ba da, măcar un pic! Recunoaște!

— E... e...

O voce îmi reverberează în ureche. *Are dreptate!* Pufnesc dezgustată, îmi înșfac echipamentul, stârnind un nor de nisip, și mă îndepărtez de plajă cu pași apăsați.

— Henley, poți să te minți cât vrei, dar te-ai simțit bine cu mine în dimineața asta. Așa că de ce încerci din răsputeri să mă urăști? îmi strigă el.

Slăbesc ritmul, dar continui să merg.

Îmi strâng restul lucrurilor și mă îndrept spre una din ambarcațiunile trase la mal. Mi-a ajuns cât snorkeling am făcut pe ziua de azi. Mă sui în barcă și îl văd pe Graeme pe plajă. Încă mai stă acolo unde l-am lăsat și se uită la mine.

Chiar și de la distanță, îmi dau seama că mișcă din cap. Când vede că mă uit, arată direct spre mine, desenează o inimă enormă în aer cu ambele degete arătătoare, apoi își atinge pieptul.

Și nu e deloc adorabil, fir-ar să fie!

Îmi ridic nasul și mă întorc cu spatele la Graeme. Dar îi simt privirea ațintită asupra mea în timp ce ambarcațiunea se îndreaptă spre navă, iar plaja devine doar un punct în depărtare.

13

APROAPE NU STAU CU GRAEME LA CINĂ. APROAPE.

Apoi îl văd pe Nikolai uitându-se fix la mine de la bufetul cu deserturi, așa că fac un efort să traversez restaurantul când îl zăresc pe Graeme stând singur la o masă pentru doi de lângă una dintre ferestrele principale. Afară, apusul de un portocaliu strălucitor se ridică și coboară odată cu mișcările navei.

În sfârșit mi-e cald după un duș fierbinte, dar îmi simt pielea udă rece de la aerul condiționat și îmi strâng puloverul mai tare. Telefonul îmi vibrează în buzunar, îl scot și văd un nou mesaj de la Christina:

Miriam mi-a zis că Graeme a primit un telefon nou în august după ce primul s-a făcut praf.

ACUM SCUIPĂ TOT! CARE E FAZA?

Respir tremurat. *Spunea* adevărul. Nu a vrut niciodată să-și aroge meritele pentru clipul video făcut de mine!

Graeme ia o gură de mâncare și se uită la Española, pe când nava tot urcă și coboară. Mușchii maxilarului se încordează pe când mestecă.

Am fost nedreaptă cu el!

Graeme are dreptate – nu-l cunosc foarte bine. Am presupus multe despre el pe baza interacțiunilor dintr-un singur mediu: munca. Și nici măcar nu am interacționat zilnic la birou – în mare parte au fost discuții la distanță.

Poate chiar e un tip de treabă? Simt dorința de a fugi chiar când fac următorul pas. Trebuie să încep prin a-mi cere scuze și a-i fi profund recunoscătoare din moment ce e limpede că mi-a făcut un mare serviciu astăzi. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi recunosc greșelile, dar va trebui să mă resemnez și să procedez cum trebuie.

Îl văd cu coada ochiului pe Nikolai, care se uită la mine cu interes vădit, așa că îmi pun mușchii în mișcare și parcurg distanța care mi-a mai rămas până la Graeme. Când ridică privirea, expresia lui inflexibilă mă oprește brusc. Încremenesc la câțiva centimetri de masa lui.

Ridic bărbia, chinuindu-mă să mă îndrept de spate.

— Îmi pare rău! îi spun înainte să-mi pierd curajul. Ar fi trebuit să discut cu tine despre clipul video viral de anul trecut în loc să trag concluzii greșite. Și scuze că am avut o izbucnire nervoasă mai devreme, la plajă. Chiar a fost nedrept! Că veni vorba, mersi că m-ai învățat să fac snorkeling! Și mersi că nu ai fost un bou notoriu când am vomat în public.

Încă nu am primit niciun e-mail de la James în care să mă certe, așa că presupun că Graeme nu i-a povestit

ce s-a întâmplat. Şi, deşi m-a ameninţat că se duce la Resurse umane, nici de acolo nu am auzit nimic.

Graeme se uită la mine cu maxilarul încordat. Îşi dă capul într-o parte şi bate darabana cu degetele pe braţul scaunului.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul.

— Uite ce e, nu te-am tratat prea bine în croaziera asta! Am fost suspicioasă şi grosolană, iar tu ai fost doar cumsecade. Îţi cer din nou scuze!

Pe când mă întorc să plec, îşi duce mâna la ureche.

— Poţi, te rog, să repeţi în urechea care aude? Repetă ce ai spus... Ultima parte!

— Îţi cer scuze! repet eu, strigând exagerat.

Buzele i se răsfrâng într-un zâmbet larg.

— N-am crezut c-o să aud cuvintele astea din gura ta.

Face semn spre scaunul din faţa lui, invitându-mă să iau loc. Accept şi mă aşez.

Un chelner vine în grabă să-mi umple paharul cu apă şi mă întreabă dacă vreau cocktailul serii – un mojito. Da! Graeme îşi comandă şi el unul.

— La o adică, nici tu nu eşti vreun izvor de recunoştinţă, îi spun lui Graeme odată ce pleacă chelnerul.

Se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi mulţumeşti absolut niciodată când îţi trimit un e-mail. Mesajele tale ar avea trei cuvinte, nu unul, adică un roman pentru tine.

Graeme ia furculiţa şi îşi bagă nişte legume în gură.

— Sunt prea ocupat să scriu e-mailuri lungi, îmi spune el, vag supărat.

— Cât de mult timp ți-ar lua să scrii ceva măcar pe jumătate amabil?

— Prea mult!

— Bine, în regulă!

— Știi câte e-mailuri primesc pe zi? Sute, nu glumesc. De la grupuri externe care vor să colaboreze. Notificări de la platformele noastre de social media. Directori de marketing care mă pisează să le postez conținutul, zice și se uită la mine cu subînțeles. Dacă aș răspunde la fiecare e-mail ca tine, cu propoziții lungi și înfloriturí, n-aș mai dormi.

Iau o gură de mahimahi proaspăt ca să-mi ascund uluirea, iar gustul delicat de portocală și ghimbir îmi umple gura. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi un motiv valid pentru e-mailurile scurte. Oare mai sunt dovezi că m-am înșelat în privința lui Graeme? Îmi simt mărunțaiele cum se încolăcesc și dau din picior pe sub masă.

— Și ce te-a adus la Seaquest în primul rând? îl întreb, ignorând un nou junghi de vinovăție.

— M-am săturat să lucrez într-un birou obișnuit. Și am vrut un loc de muncă cu program flexibil.

— Ce făceai înainte?

— Manager de marketing la Ford.

Ridic din sprâncene.

— Ai fost manager de marketing?

Scoate un sunet cu limba pe când îmi face cu ochiul.

— În echipa de digital.

Mă strânge stomacul. Graeme a fost manager de marketing într-o echipă care se ocupa doar de marketing digital. Are mult mai multă experiență decât am crezut!

— Și de ce te-ai angajat pe social media? A fost o regresie în carieră.

— Nu, dacă m-ar ajuta să lucrez pentru o companie importată într-un oraș unde vreau să locuiesc.

Vrea să se mute în Seattle?

— Deci să lucrezi pentru Seaquest Adventures e slujba visurilor tale?

— Slujba visurilor mele este să fiu director de marketing digital.

Acum intrăm pe un teritoriu minat. Mi se încordează coapsele pe scaunul tapițat.

— Și dacă e și a mea? îl provoc eu, încleștându-mi pumnul pe sub masă.

Își dă capul într-o parte.

— Ce îți place așa de mult la marketingul digital?

— Eu... Dau din cap și încerc să mă îndrept de spate înainte să continui: Îmi place să lucrez în prima linie a tehnologiei. Să găsesc modalități noi de a ajunge la oameni. Îmi place să lucrez într-un domeniu în plină expansiune și...

— Zici că ai căutat pe Google „Ce e minunat în legătură cu marketingul digital"!

— Nu-i adevărat!

Ba da! Pentru că am căutat pe Google exact propoziția asta cu două săptămâni în urmă, când am pregătit subiectele de discuție pentru James.

— Dar *de ce* îți place la nebunie? Ce te face să te trezești și să-ți canalizezi întreaga energie profesională în direcția asta în fiecare zi?

Sincer? Nu mă dau în vânt după marketingul digital. Dar, dacă ajung director, ar fi o trambulină de pe care

să sar unde vreau să ajung într-o bună zi: în birourile directorilor executivi. În plus, m-aș putea folosi de mărirea de salariu ca să-mi plătesc împrumutul de studii. Dar Graeme nu trebuie să știe.

— Pentru că mă pricep, da? Mă descurc la calcule, să testez instrumente noi de marketing și cum să am rezultate bune. Și, cu cât urc pe scara profesională, cu atât voi avea mai multe oportunități ca să-mi implementez viziunea. Acum zi-mi de ce îți place ție așa de mult? Nici măcar nu ești pe rețelele de socializare.

— Mamă, cineva m-a urmărit un pic!

Rahat!

— Nu te-am urmărit. Am vrut să obțin informații. „Cunoaște-ți dușmanul!" Gen *Arta războiului* a lui Sun Tzu.

— Crezi că sunt dușmanul tău?

Îmi dau ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun.

Chelnerul se întoarce cu cele două mojito și iau câteva guri mari din băutura rece, cu gust de mentă.

— Așadar, de ce nu ești pe rețelele de socializare? Ești unul dintre obsedații ăia care țin la confidențialitate și care tot zic că „guvernul e pe urmele noastre"?

— Nu! Am avut conturi pe rețelele de socializare, dar mi le-am șters pe toate cu mai mult de un an în urmă.

— De ce?

Nu că aș fi eu din cale afară de activă pe rețele. Desigur, am Instagram și trimit mesaje pe Snapchat prietenilor din facultate din când în când, dar în general sunt prea ocupată ca să țin pasul. Dar e ciudat ca o persoană

de vârsta noastră să nu aibă o prezență pe rețelele de socializare, mai ales cineva care face bani din asta.

Graeme își ridică și coboară un umăr musculos.

— Nu-mi place să dau detalii despre viața mea pe net. Nu e adevărat ce postează oamenii! E ceva atent selectat și procesat. Toți își creează propriul brand, fie că știu, fie că nu, și aș prefera să-mi țin viața personală pentru mine în loc să vând o versiunea artificială online. Și, dacă te destăinui altora, asta înseamnă că oamenii pot comenta, adaugă el așa de șoptit, că abia îl aud.

— Pare o viață foarte solitară.

— Nu și pentru mine.

Tonul lui are ceva aspru.

Mă agit pe scaun și îmi încrucișez brațele la piept.

— Putem să purtăm o discuție fără să ne certăm?

Îi tremură buzele.

— Îmi place să mă cert cu tine!

— Da?

— E distractiv. E ca o provocare și primești pe cât de bine dai.

— N-ai idee!

În loc să vorbesc pe un ton nerespectuos, vocea mea e ca un tors e pisică.

Graeme închide ochii puțin.

— Poate că nu *încă*.

Sunt ca pe ace, iar inima îmi stă un pic. Graeme mă ține prizonieră cu privirea lui sclipitoare și pură. Sentimentul mă amețește și iau tremurând o gură de apă. Zgomotul făcut de ancora care se ridică reverberează prin sala de mese.

Cum ar fi dacă aș *fi* cu Graeme?

Ar fi politicos ca în Midwest, dulce ca plăcinta cu mere, mi-ar ține ușa deschisă și m-ar lăsa să intru prima, cum ar veni? Sau ar fi Graeme cel dominant pe care îl știu de la muncă și care dictează ritmul, care preia inițiativa? Îmi încordez coapsele pe când le apropii.

— Aș da orice să-ți citesc gândurile acum! îmi zice el meditativ.

Trag aer adânc și încerc să-mi țin în frâu gândurile care mi-o iau razna. E vremea să schimbăm subiectul.

— Sunt convinsă că da! Spune-mi ceva despre tine! îndrăznesc să-i propun. Mi-ai zis că nu te cunosc, și ai dreptate. Hai să ne cunoaștem mai bine!

„Întâlnirea" asta a deraiat și a ajuns pe un teren pe care nu știu dacă sunt pregătită să-l explorez. Dar nu vreau să se mai termine.

Graeme ridică bărbia, iar o șuviță umedă de păr îi cade pe frunte. Mă stăpânesc să nu mă întind peste masă și să i-o aranjez.

— Ce vrei să știi? mă întreabă el cu o voce profundă și catifelată.

Mă arunc asupra unui subiect.

— Cum te distrezi în Michigan? În afară să-ți plimbi câinele prin cimitir noaptea.

Maxilarul i se încordează.

— Mănânc porumb, mă uit la meciuri de fotbal, sperii vaci.

— Cam asta facem și noi în Idaho ca să ne distrăm. Sau, cel puțin, așa cred ceilalți.

— Ești din Idaho?

— Din zona de deal din nord. Și nu, nu am crescut la o fermă de cartofi.

Graeme ridică din umeri.

— Eu am crescut la o fermă de porumb.

— Da?

Zâmbește larg și își dezvelește dinții albi și egali.

— Nu!

Izbucnesc în râs. Simt un val de căldură în stomac care mi se întinde ca niște tentacule în jurul membrelor.

— M-am născut și am copilărit în Ann Arbor. Mama era asistent universitar, așa că îmi petreceam mare parte din weekenduri la prelegeri, la biblioteci sau în parcurile din zonă. Îmi place să călătoresc, dar nu am prea fost pe nicăieri în ultima vreme. Joc hochei când am timp.

Sunt sigură că joacă hochei. Are musculatura unui jucător de hochei.

— Și tatăl tău?

— A ieșit din viața mea de când eram mic.

— Îmi pare rău!

Cred că i-a fost greu să fie crescut de o mamă singură. Dar *ar explica* de ce pare să se înțeleagă intuitiv cu femeile între două vârste.

— Asta e tot! Și tu? mă întreabă în timp ce își pune cotul pe masă și își sprijină bărbia în pumn.

Felul în care se uită la mine – de parcă e la muzeu, iar eu sunt o sculptură deosebit de fermecătoare – îmi face stomacul numai noduri. Îmi trec limba peste dinți după ultima îmbucătură de salată. Sper că nu mi-a rămas nimic acolo.

— Eu?

— Cum se distrează Henley Rose?

— Distracție... Pe bune? Mă încrunt, îmi ating bărbia și ridic privirea spre tavan, în timp ce adaug: Cred că am auzit cuvântul.

Râde și mă îndeamnă să continui.

Mă uit prin sala de mese. E aproape goală acum și au mai rămas cam șase turiști care stau la taclale după ce și-au împins farfuriile goale, iar acum își sorb cafeaua.

— Am făcut și eu mai multe sporturi în copilărie – fotbal, în mare parte –, dar nu prea mult în ultima vreme. Christina se tot ține de mine să joc în echipa ei, dar nu am reușit să găsesc timp. Înainte îmi plăcea să merg cu cortul.

— Cu cortul? Pe bune?

— Am crescut la marginea unui parc național. Practic, am stat afară când eram mică. Îmi dau capul într-o parte și îl chestionez: Ești surprins?

— Ești atât de... Își scutură umerii și își îndreaptă un papion imaginar, apoi continuă: Și porți rochiile alea în videoconferințele săptămânale – sunt *foarte* formale. Dar sunt și drăguțe. Colorate.

Mă îmbujorez.

— Ăăă, da!

Râde.

— Îmi plac! Stilul tău vestimentar te reprezintă – e ca o lovitură sub centură pe care nu o anticipează nimeni.

Buzele mi se desprind, dar nu iese niciun cuvânt.

Graeme tresare și își scarpină ceafa. Tricepsul îi iese în evidență pe sub mâneca de la tricou.

— Și te-am speriat de-a binelea.

— Doar puțin. O mică sperietură. De mărimea unui gremlin.

Sincer? Mă umflu în pene la gândul că Graeme se uită la mine în timpul videoconferințelor săptămânale și observă ce port, ba chiar *apreciază* cum arăt.

Și să fiu comparată cu o lovitură sub centură? Cel. Mai. Nimerit. Compliment!

— A fost un fel foarte stângaci de a-ți spune că mi-e foarte greu să te văd făcând drumeții cu cortul, adaugă el și i se înroșesc puțin pometii. Însă de ce ai zis că ai fost „odată"? Nu mai mergi cu cortul?

— Nu de câțiva ani.

— Ce păcat!

— Asta e viața, nu? Devii ocupat, cariera intră pe primul plan. Și celelalte chestii devin tangențiale.

— Doar dacă nu-ți faci timp pentru celelalte lucruri.

— E mai ușor de zis decât de făcut.

— Într-adevăr! Dar viața e așa cum ți-o faci. E un număr de echilibristică. Dacă doar muncești, o să te trezești într-o bună zi – în 10, 20, 50 de ani – complet epuizată. Apoi o să mori.

Ce gând deprimant!

— Și tu o ții numai în distracții?

— Eu și Winnie, scumpa mea. Mereu.

Mi se strânge pieptul și mă întind pe scaun, punând un braț de-a lungul spătarului.

— Și Winnie e sora ta? Iubita?

Detest că vocea mea e acum mai înaltă cu o octavă.

Buzele i se răsfrâng într-un zâmbet larg.

— Subtil! Nu, nu am iubită!

Tigroaica mea interioară rage mulțumită și dau înapoi imediat. *De când îți pasă dacă Graeme are iubită?*

— Sau o soră, dacă tot a venit vorba. Sunt singur la părinți. Winnie e câinele, îmi explică.

— Winnie ca Winnie ursulețul?

— E prescurtare de la Winston.

— Ți-ai numit cățeaua după Winston... Churchill?

Oftând, Graeme își pescuiește telefonul din buzunar. După ce apasă de câteva ori, îmi arată ecranul.

— Ocluzie inversă.

Rămân cu gura căscată. Iau telefonul și îl țin aproape de față.

Câinele lui e alb cu pete cafenii și fără păr, cu excepția câtorva ciufuri rare care răsar din fruntea ca de păpușă trol, are strabism, maxilarul i se clatină și are o ocluzie inversă severă. Clar nu e rasă pură cum am presupus. Pare un metis între rasele alea fără păr și un buldog englez.

— Cred că, probabil, e cel mai urât câine pe care l-am văzut în viața mea, îi zic.

Cu buzele strânse, Graeme își scarpină o sprânceană.

— Știu, nu? Nu a vrut-o nimeni, chiar dacă e o dulceață. Stătea la adăpost de prea multă vreme și se pregăteau să o eutanasieze, așa că am luat-o eu să-i ofer un cămin.

Cum a fost cu Noodles în cazul meu.

Ceva în mine se desprinde și crapă ca un aisberg. Îmi ridic privirea din telefon ca să mă uit lung la Graeme. La barba lui, la buzele subțiri, la ochi. La ochii săi limpezi și *buni*. Îi văd acum bunătatea, afecțiunea, preocuparea sinceră pentru ceilalți.

Nu e deloc cum am crezut.

— E perfectă! îi șoptesc.

— Și eu cred la fel, îmi zice el cu blândețe.

Dar nu se uită la poza cu câinele, ci la mine.

Îmi muşc obrazul pe interior, îi dau înapoi telefonul, iar degetele ni se ating. Fiecare terminație nervoasă se aprinde ca un foc de artificii. De data asta nu mă trag. Graeme își trece degetul mare peste încheieturile degetelor mele – din greșeală? Intenționat? Se apleacă în față cu ochii scânteind.

— Iată-i pe cei doi prieteni ai mei de la birouri! se aude o voce bubuitoare, și aproape sar din scaun.

Îmi scapă telefonul, care aterizează pe masa dintre noi cu zgomot. Graeme îl ia și-l pune în buzunar.

— Bună, Gustavo! Nu te-am văzut. Ce mai faci? bălmăjesc, încercând să-mi calmez pulsul, care a luat-o la galop.

— Excelent, excelent! spune directorul croazierei, care se sprijină de spătarul scaunului meu. Cum a fost drumeția de dimineață?

— Fermecătoare! Mă bucur că m-ai convins să mă duc!

— Sunt încântat să aud. O să-i zic lui James.

Mi se pune un nod în gât, așa că trebuie să înghit de două ori înainte să vorbesc.

— E... ești în legătură cu James?

— *Sí*, mi-a trimis ieri un e-mail. M-a rugat să fiu cu ochii pe voi cât sunteți la bord. Mai ales pe tine, ne explică el, râzând, și mă apucă de umeri, apoi mă înghiontește amical, dar simt cum îmi îngheață sângele în vine.

James l-a rugat pe directorul croazierei să nu ne scape din ochi. Sunt convinsă că e disperat și caută o scuză, *orice* scuză, ca să-mi critice candidatura și să-l promoveze pe Graeme, băiatul lui preferat. Dacă un turist

se simte jignit pe nedrept sau dacă o să fiu distrată, atunci s-a zis cu visurile mele legate de carieră.

Şi *Graeme*? Gustavo a venit peste noi... Cum ne-a surprins? Ne uitam cu dor unul în ochii celuilalt? *Flirtam?* Mă îndoiesc că o să-i raporteze lui James, dar dacă mergem mai departe...

Mă mint singură dacă am impresia că impactul unei idile la bordul unei nave de croazieră va fi resimţit de amândoi dacă află James. Deja mi-l şi imaginez cu ochii lui apoşi care se mijesc, încreţindu-şi fruntea şi uitându-se la mine cu un aer dezaprobator. Soarta lui Graeme? Probabil l-ar invita la el în birou să bată cuba şi apoi i-ar da o mărire doar pentru că şi-a făcut apariţia.

— Mergeţi în drumeţia de mâine-dimineaţă? ne întreabă Gustavo.

— Da! spune Graeme şi îşi scarpină nasul. Tu? mă întreabă pe mine.

— Aha! mormăi drept răspuns.

— Minunat, minunat! Mai bine mergeţi cu grupul Xiaverei! E un biolog cu experienţă şi am rugat-o să vă fie... care e cuvântul... omul de *legătură* cât sunteţi la bord. Dacă aveţi nevoie de orice, rugaţi-o pe ea fără probleme. O să mă ţină la curent şi dacă vreunul din voi are un comportament deplasat.

Se încruntă exagerat şi îşi agită degetul în faţa mea până când începe să i se întipărească un zâmbet larg pe chipul cu trăsături tinereşti, apoi izbucneşte în râs.

— Glumesc!

Mă silesc să râd şi eu.

— Sau poate nu!

E din nou serios, se întoarce și se îndreaptă cu pași mari spre ușă. Râsetul lui gălăgios se stinge odată ce iese din încăpere.

Cina îmi cade ca un bolovan în stomac. Gustavo pare plăcut, nu are un aer răutăcios, dar a fost convins să fie ochii și urechile lui James la bord. Nu-l pot învinovăți. Când un director de companie te roagă să sari, tu întrebi „cât de sus?" Dacă nu am grijă în croaziera asta, cea mai mică greșeală ar putea să mă distrugă. Îmi încleștez pumnii și dau scaunul mai în spate, departe de Graeme. În aer se simte tensiunea care plutește între noi.

— Trebuie să plec, să văd ce mai face Walsh.

Graeme se lasă pe spate, iar tricoul alb i se întinde pe pieptul lat. Pare nedumerit.

— În regulă!

— Mersi că ai luat cina cu mine, eu... Preț de o secundă mă uit în ochii lui albaștri și vii, apoi îngaim: Mersi!

Graeme se ridică în picioare.

— Henley...

— Nu, te rog, nu!

Mă întorc pe călcâie, pun ceva pe o farfurie de la bufet pentru Walsh și mă îndrept spre cabina mea.

Nu mă uit în urmă.

Walsh e la duș când ajung cu cina ei, așa că pun farfuria pe noptieră. În cabină e foarte cald și sufocant. Am nevoie de aer curat. Trebuie să mă gândesc.

Îmi dau jos puloverul, îmi iau telefonul, laptopul și rucsacul și mă îndrept spre încăperea închisă cu geamuri

de sticlă de pe puntea superioară de unde căpitanul și ofițerii manevrează nava. Nu vreau să dau nas în nas cu Graeme și, cu toate că e de obicei deschisă pasagerilor, nu e un furnicar ca la bar. După ce trec prin holuri și urc trei scări, ajung la ușa pe care scrie „Punte: Deschide" și bat ușor.

— Intră! se aude o voce adâncă.

Păşesc timid înăuntru. Încăperea e îngustă, iar pe un perete sunt panoul de control uriaş, plus cârma navei. Deasupra butoanelor e un șir de ferestre de unde se vede prova. E întuneric și simt mai degrabă decât văd partea din față a navei cum se lasă și se ridică pe când despicăm valurile.

Mă apuc de perete ca să-mi păstrez echilibrul.

— Bună seara! Am voie aici?

— Da, desigur! Bine ai venit pe pod! îmi spune un ecuadorian mai în vârstă cu păr cărunt și cu o uniformă albă și apretată.

Bănuiesc că e căpitanul pentru că are un aer impunător și patru dungi aurii pe epoleți.

— Cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic, nu vreau să deranjez! Vreau doar să stau într-un loc liniștit.

Îi zâmbește amabil.

— Nu deranjezi! Stai cât vrei!

Mai sunt doi ofițeri în cameră, ambii mai tineri decât căpitanul. Ambii mă salută. În curând cei trei bărbați încep să șușotească între ei.

Mă îndrept spre o masă rotundă din colț și mă așez pe unul dintre cele patru taburete tapițate. Îmi pun laptopul și geanta jos, apoi deschid telefonul. A sosit vremea

să văd cu ce am de-a face. Tastez numele lui Graeme în bara unui alt motor de căutare. L-am căutat pe Google după ședința noastră cu James din urmă cu două săptămâni, dar nu m-am uitat după prima pagină de rezultate. Sunt sigură că există mai multe informații.

Spre surprinderea mea, unul dintre primele rezultate e un profil de LinkedIn. *Poftim?* Nu mi-a apărut înainte. Ori s-a alăturat recent, ori a schimbat notificările de confidențialitate ale contului după ce m-am uitat eu ultima oară. Îmi muşc buza de jos şi apăs pe link. Apare profilul lui Graeme – e al lui, plus aceeaşi poză pe care o foloseşte pentru e-mailul de muncă. Bingo! Îi cercetez CV-ul.

Tipul are licență în comunicare şi marketing de la Universitatea din Michigan, dar înainte a fost trei ani la Cornell. Mă încrunt. N-am auzit pe nimeni să schimbe facultatea în ultimul an. E... ciudat! Oare a picat examenele? S-a retras?

Dau în jos la secțiunea de angajatori. Slujba de la Ford e pusă aproape de capul listei. Mai că îmi ies ochii din cap. A lucrat *patru ani* în echipa lor de marketing digital, după ce doi ani a fost specialist în social media, iar înainte a fost intern pe partea de marketing la o firmă de rafting în partea de nord a New Yorkului.

Tot nu înțeleg de ce s-a angajat la Seaquest, indiferent de programul flexibil şi de faptul că poate lucra de acasă. A fost un pas înapoi în cariera lui, iar asta mă nedumerește. Mijesc ochii pe când citesc datele atașate slujbelor. A plecat de la Ford cu şase luni înainte să se angajeze la Seaquest. De ce e o pauză în muncă?

Însă un lucru e clar. Experiența lui Graeme îl califică să fie director pe marketing digital – poate e chiar mai

calificat decât mine. Eu sunt la Seaquest de mai multă vreme și am un an de administrarea afacerilor, dar nu am experiența lui pe digital.

Simt că mă cuprinde groaza. Propunerea mea va trebui să o spulbere pe cea a lui Graeme ca să am vreo șansă să obțin promovarea. Dacă pun la punct un plan de promovare a insulelor Galápagos similar cu ce am făcut în Hawaii, n-o să fie suficient.

Am nevoie de un sfat.

Îmi bag căștile în urechi, caut numărul Christinei și o apelez pe Facebook. Mă ridic de pe taburet și mă îndrept spre cea mai apropiată ușă care mă duce la puntea exterioară. Vântul îmi ciufulește părul, în timp ce mă apuc de balustradă ca să mă țin.

Răspunde după ce sună de cinci ori.

— Bună, fată! Cum e în emisfera sudică? îmi strigă ea.

Imaginea e neclară din cauza conexiunii Wi-Fi prin satelit, dar văd că are obrajii roșii și gâfâie.

— Bună, Christina! Mă bucur să te văd!

Mijește ochii.

— Unde ești? În ochiul unei tornade?

— Afară, pe punte!

Mai fac câțiva pași ca să stau sub lumina ambientală care intră pe ferestrele înalte ale punții de comandă. Muzica rock îmi inundă căștile și observ că prietena mea poartă un maiou. Îmi dau una peste frunte. E duminică.

— Ești la antrenament, nu?

Îmi face semn cu mâna.

— Nu-i bai! Mă suni din Galápagos. Trebuia să răspund. Am nevoie de cele mai recente bârfe. Dar spune-mi

mai ales de ce ai vrut să afli despre telefonul lui Graeme? Scuipă tot!

— Hei! se aude un tip răcnind din partea ei. E ora de socializare sau ne antrenăm?

— Vin într-o secundă! îi zice ea peste umăr, apoi își dă ochii peste cap. Antrenorul de azi e cam sever.

— Nu te țin mult! Pot să-ți cer un sfat?

— Desigur!

— Ce ai face dacă...

Sunt pe cale să-i spun toată tărășenia cu Graeme, dar vocea din fundal urlă din nou și mă întrerupe:

— Trebuie să faci flotări și tu stai în colț! Dă-i bice!

— Relaxează-te, frate! i-o întoarce Christina, strigând. Iisuse, *te plătesc* ca să fiu aici! Incredibil! bombăne ea în timp ce clatină din cap. Ce spuneai?

Deschid gura să vorbesc, dar ezit. Clar o să am nevoie de o conversație lungă, față în față, cu Christina ca să-i povestesc tot ce s-a întâmplat în croaziera asta. De preferat să și bem ceva.

— Nimic, nu contează! Vorbim în curând, da?

— Stai, cum e propunerea?

Oftez.

— Încă n-am nicio idee sclipitoare. Ai vreo sugestie pentru mine?

Dă din cap gânditoare.

— M-aș întoarce la esențial. Gândește-te ce face specială sau diferită experiența din Galápagos, apoi construiește o idee de acolo. Știi că Tory și cu mine suntem aici să te ajutăm. Tu doar să ne spui.

— Mersi, Christina, ești cea mai tare!

— Știu! îmi răspunde și îmi trimite un sărut. Vorbim în curând! Frate, ce stai acolo? Facem flotări sau nu? strigă în spatele ei înainte să închidă.

Intru înapoi, zâmbind larg. Ceilalți trei ofițeri abia ridică privirile când apar.

Mă așez din nou la masă și las deoparte sentimentele pentru Graeme. Sunt mult prea complicate! Le pot descifra mai târziu. Îmi scot carnetul din geantă și deschid la o pagină nouă.

„M-aș întoarce la esențial!" Mă gândesc câteva minute la ce mi-a zis Christina, apoi îmi pică fisa. Cine cunoaște regiunea mai bine dacă nu cei care conduc navele?

— Mă scuzați, domnule căpitan?

— *¿Sí?*

— Ați mai fost în Galápagos înainte, nu?

El râde cu poftă.

— Desigur! De multe ori! Sunt din Quito, iar familia soției e din Santa Cruz.

— Căpitanul Garcia e unul dintre cei mai experimentați căpitani de navă din Ecuador, adaugă unul din ofițerii secunzi.

Perfect!

— Și ce vă place la Galápagos?

— Păiiii... Îmi zâmbește larg, apoi mă întreabă: Cât de mult vreți să stați aici, pe puntea de comandă?

Deschid pixul și îl pun deasupra paginii albe.

— Cât de mult trebuie, îi spun, zâmbind.

14

NIMENI NU ARATĂ BINE LA ȘASE DIMINEAȚA – CU EXcepția lui Walsh. Chiar și după o zi în care a suferit din cauza intoxicației alimentare, tot strălucește ca o stea căzătoare în lumina palidă de dinainte de răsărit. Culoarea i-a revenit în obraji și au dispărut toate urmele dezastrului generat de milkshake.

— Nu e fermecător? face ea cu o voce cântată, sărind pe vârfuri.

Îmi trag șapca de baseball mai jos pe frunte ca să ascund cearcănele vinetii. Am stat ieri prea târziu ca să discut cu căpitanul Garcia și cu ceilalți ofițeri.

Mă așez pe o piatră mai joasă și plată, îmi dau jos sandalele și le scutur. Barca a acostat în dimineața asta pe insula Floreana, iar nisipul umed și lipicios mi s-a prins de degete. Frec un picior de altul și dau jos cât pot de mult înainte să mă încalț din nou și să strâng tare șireturile rezistente la apă. Mai în față, pe mal, sunt câțiva lei-de-mare care sar și se joacă în apă. Walsh bate încântată din palme pe când se uită la ei.

— Ești binedispusă!

— Să știi că da! Mă simt mai bine, e o zi superbă și sunt într-o croazieră cu sora mea. Hai să ne distrăm!

— O să fiu pregătită pentru distracție după ce beau o cafea și iau micul-dejun.

Casc așa de tare, că-mi pocnește maxilarul. M-am trezit în creierii dimineții ca să văd răsăritul și sper să merite.

— Și de când ești tu matinală?

— De când am dormit ieri 14 ore. Ia uite-l pe domnul Voce Sexy. Graeme! îl strigă, îndreptându-se spre el.

Mă încrunt. Graeme o ajută pe Donna să coboare din ambarcațiune și să ajungă la mal. Odată ce nu mai e în valuri, îi atinge ușor obrazul. Icnesc. Cel puțin Donna se duce spre un alt grup, așa că n-o să fie alături de noi în excursia asta. Graeme o să aibă mai puține șanse să-i intre pe sub piele.

Când Walsh ajunge în dreptul lui, e pe vine lângă rucsacul deschis și își prinde telefonul de selfie stick. Are la gât un aparat Nikon uriaș. Se ridică în picioare și își pune rucsacul pe umăr. Walsh îl ia de braț și îl conduce spre locul în care stau cu coatele sprijinite pe genunchi.

Deci așa arată Graeme la prima oră – ciufulit, somnoros și totuși ridicol de arătos! Poartă pantaloni scurți de un verde oliv și o cămașă neagră, cu mâneci lungi, care îi strânge bicepșii, lăsând privirii să ghicească mușchii lucrați de dedesubt. E ciufulit. Ochii lui căprui, profunzi, ies în evidență. Îmi încleștez și descleștez un pumn pe coapsă.

— Bună, străino! mă salută cu o voce mai răgușită.

— Bună!

— Străino? repetă Walsh. N-ați fost ieri în drumeție și la snorkeling?

— Ba da, dar apoi Henley s-a făcut nevăzută după cină. Apropo, ai ratat un număr de senzație la bar. Gustavo a cântat la chitară și s-au băut multe cocktailuri.

I se întinde un zâmbet ironic pe față.

Mă ridic în picioare.

— A trebuit să termin ceva la muncă.

Și să-l evit pe Graeme și orice gând că nu avem șanse egale.

— Ce aparat mare ai! face Walsh, atingând camera DSLR de la gâtul lui. Ai făcut poze bune ieri?

— E imposibil să nu surprinzi ceva când sunt peste tot păsări cu piept albastru și iguane marine.

— Sună incredibil! Îmi pare rău că n-am putut veni! se îmbufnează ea. Poate-mi arăți câteva poze mai târziu?

Simt cum mi se încleștează maxilarul și fac ochii mari când Walsh își plimbă degetul arătător pe antebrațul lui Graeme. Oare ce *nu* a înțeles din „nu flirta cu Graeme"?

Un fluierat strident și asurzitor ne întrerupe discuția.

— Cei din grupul meu să se apropie, vă rog! ne strigă Xiavera de la capătul unei poteci aflate departe de plajă.

Graeme ridică bățul pentru selfie.

— Ne vedem acolo!

— Să nu întârzii prea mult! îi spune Walsh peste umăr pe când vine în pas vioi spre grup, cu șoldurile unduindu-se în pantalonii ei albaștri de yoga.

Îmi pun rucsacul pe umăr și o urmez. Mă întorc ca să mă uit la Graeme și îl văd cum se duce grăbit către leii-de-mare, ridică bățul pentru selfie și se întoarce descriind un cerc de parcă face un clip video la 360 de grade. Mijesc privirea. Ce plănuiește să facă cu toate înregistrările astea video?

Pufnesc și mă alătur grupului de aproximativ 10 turiști care s-au strâns în jurul Xiaverei. *Desigur* că Nikolai e printre ei. Îmi zâmbește larg, cu toți dinții, înainte să i se ridice pieptul ca unei fregate. Lângă mine, Walsh ia o gură generoasă de apă din sticla ei.

Ar trebui să o înhață de mână, să o târăsc într-un tufiș și să-i zic verde în față să nu se atingă de Graeme. Punct! Dar ar putea să atragă un pic cam mult atenția. Va trebui să aștept.

— Mă aude toată lumea? ne întreabă Xiavera pe un ton ridicat.

Are vocea blândă, însă impunătoare.

— *Bueno!* Drumeția de azi va fi mult mai scurtă decât cea de ieri, va dura doar 40-45 de minute. Dar regulile rămân neschimbate – rămâneți pe potecă până ajungem la plajă și păstrați distanță față de faună. Astăzi vom vedea flamingi. Nu sunt foarte mulți în Galápagos; le place să vină în lagunele din Floreana dimineața devreme...

Vocea i se estompează și întoarce capul. De undeva, din grup, se aude un plescăit, urmat de un crănțănit zgomotos.

— O, nu! Nu, nu!

Xiavera trece prin mulțime până ajunge în dreptul lui Nikolai, care are în mână un măr roșu, strălucitor, mușcat. Îi ia mărul din mână și îl ridică să-l vadă toți.

— Nu aveți voie să aduceți mâncare de pe navă! Mâncarea din exterior este strict interzisă în insule!

Nikolai se face alb ca hârtia la față pe când înghite.

— Îmi pare rău!

— De ce nu e permisă mâncarea? o întreb, pentru că sunt sincer curioasă.

— Bună întrebare! murmură Graeme fix din spatele meu.

Îi simt prezența de parcă ar fi o sârmă întinsă. Am pielea de găină pe brațe și mă străbate un fior de-a lungul șirei spinării, dar nu mă întorc.

Xiavera își dă jos ghiozdanul din spate, scoate o pungă și pune mărul înăuntru.

— Ecosistemul din Galápagos este foarte sensibil. Ne aflăm pe insule aflate la sute de kilometri depărtare de continent în care sunt multe specii endemice de plante și animale care au evoluat și sunt unice în sensul că nu pot lupta împotriva invadatorilor. Veți afla mai multe despre efectele speciilor invadatoare când o să vizitați stația de cercetare din Puerto Ayora peste câteva zile.

Ridic mâna pentru că mai am vreo șase întrebări suplimentare pe care vreau să i le mai adresez. Nu sunt singura. Mă uit prin mulțime – pasagerii șușotesc între ei, iar câțiva se uită la Xiavera, aplecându-se în față curioși.

În spatele nostru acostează o altă ambarcațiune plină de pasageri. Xiavera ridică degetul mare spre naturalistul de la bord.

— Trebuie să ne punem în mișcare, nu vrem să fim grupul încet. Nu vă faceți griji, n-o să vă punem la zid pentru un măr! Nu de data asta, îi spune lui Nikolai. Râde împreună cu alți turiști, apoi adaugă: Nu uitați regula: fără mâncare pe insulă, da? Sunteți pregătiți să căutați lumina aurie? *Vamonos!*

O pornește pe cărarea nisipoasă, iar turiștii o urmează unul după altul. Îmi pescuiesc telefonul din geantă, deschid caietul din aplicația cu sarcini și încep să tastez frenetic.

Mi se formează o idee vagă în cap. Nu sunt sigură cum arată exact. Pe când tastez întrebările pe care vreau să i le pun Xiaverei mai târziu, un deget de la picior se izbește de o piatră.

Mă împiedic, dar o mână puternică mă apucă de antebraț și sunt trasă în spate, unde simt un corp puternic – al lui Graeme. Mișcarea îmi face rucsacul să-mi cadă de pe umeri, iar acum atârnă de încheietura cotului. M-am înroșit toată, cu fundul sprijinit de șoldurile lui Graeme și cu spatele rezemat de pieptul lui.

El respiră sacadat. Sângele îmi pompează în ureche. După câteva secunde, mă dezlipesc de el. Degetele lui sunt ultimele care mă lasă, dezlipindu-se încet de brațul meu.

Îmi dreg glasul.

— Scuze! bâigui și mă grăbesc să prind grupul din urmă.

Arunc o privire peste umăr și îl văd pe Graeme cum se uită cu luare aminte la mine. Mă silesc să mă holbez în față.

Lagunele se dovedesc a fi o dezamăgire.

— Flamingii au fost aici mai înainte, dar probabil s-au dus într-o altă parte a insulei, ne explică Xiavera. Ghinion!

Ne conduce mai departe pe cărare, departe de lacurile urât mirositoare și sărate, și se oprește la câteva zeci de metri ca să ne arate o plantă interesantă sau o pasăre. Ba fac poze, ba iau notițe pe laptop, așa că degetele nu prea mi se odihnesc pe telefon.

Walsh este din nou lângă Graeme. Îi spune ceva și are întipărit un zâmbet luminos pe față. El are aparatul

ridicat și nu îi văd expresia. Mi se încordează umerii automat, dar îmi forțez mușchii să se relaxeze.

Curând urcăm pe o culme, iar în fața soarelui care răsare se așterne o plajă virgină unde nu e nici țipenie de om. Mă opresc în vârful dunei, iar respirația îmi iese șuierată. Plaja e mărginită în trei părți de tufișuri verzi ce duc spre niște dealuri cafenii, unde sunt din loc în loc copaci albi, firavi. Albastrul oceanului oglindește cerul de deasupra, iar lumina dansează pe suprafața apei, care strălucește de parcă e cărarea către rai. Turiștii se minunează, iar aparatele fac clic și zumzăie ca niște insecte.

Mai jos, pe plajă, Xiavera ne face cu mâna.

— Sunt urme de țestoase marine! ne strigă.

Majoritatea turiștilor vin după ea, dar câțiva se împrăștie pentru a savura frumusețea momentului.

În fața mea, Walsh își lasă ghiozdănelul pe nisip și își scoate bluza magenta *cu totul*. Tușesc șocată. Pe dedesubt are un sutien de sport, care arată mai degrabă ca un top – e decupat și are niște bretele care i se încrucișează pe spate. Dar e strâmt și elastic, și i se vede multă piele.

— Ce faci? o întreb, ridicând nisipul pe când cobor culmea grăbită înspre ea.

— Yoga.

— De ce?

— Pentru că au trecut prea multe zile și trebuie să mă întind.

Își dă jos sandalele și se duce cu pași mari spre porțiunea de nisip umed de la mal. Se poziționează paralel cu malul și se așază în poziția vinyasa. Cu picioarele lipite, întinde brațele spre cer, se apleacă din talie de parcă

ar plonja și se ridică pe jumătate, apoi coboară cu totul. Are degetele în nisip, apoi trece în poziția floare și apoi își împinge pieptul în poziția cobra, apoi din nou în cea a câinelui. Rămâne în poziție câteva secunde cu fundul în aer.

Ceilalți turiști cască gura la ea. Un bărbat între două vârste ridică aparatul. Soția i-l coboară cu un deget. Nikolai e și el cu gura căscată, ca un pește pe uscat. Graeme se îndreaptă cu pași repezi spre Xiavera, când se oprește brusc... și se uită mai bine la Walsh. Face ochii mari – observ asta și de la distanță.

Simt cum mă cuprinde un val de groază, care mai apoi îmi bălțește în stomac.

După ce expiră, Walsh se ridică pe vârfuri și izbește nisipul, ridicându-și ușor picioarele ca să stea în cap. E atât de frumos – de *puternic* –, că rămân cu gura căscată. Parcă mă uit la o postare virală de pe Instagram în timp real: fundal perfect, o femeie superbă stând în cap pe plaja perfectă, scăldată în lumina perfectă.

Văd o mișcare cu coada ochiului.

Graeme vine în linie dreaptă spre ea ca un pește care a prins momeala. Se așază într-un genunchi pe nisip în fața lui Walsh în timp ce ridică aparatul DSLR. Când ea face un x cu picioarele, cu genunchii îndoiți la nouăzeci de grade, arată cu degetele de la picioare soarele care răsare. În spatele ei, oceanul strălucește ca praful de stele. Clicul aparatului lui Graeme e constant ca bătăile de tobă.

Toată lumea se uită, chiar și Xiavera. Obrajii mi se înroșesc, iar mușchii mi se încordează așa de mult, că simt că o să amorțească de tot.

Se aude un pleoscăit în spatele lui Walsh, iar mulțimea exclamă. Capul unui leu-de mare iese din valuri pe când se mișcă greoi spre plajă la câțiva centimetri de ea.

Și vraja pare să se destrame. Tot cu capul în jos, Walsh se uită la leul-de mare, apoi la Graeme cu camera ațintită spre ea. Cu mai puțină delicatețe revine la poziția normală și se dă câțiva pași mai în spate. Se uită prin mulțime. Când mă vede, se încruntă puțin.

Câțiva turiști aplaudă. Graeme se apropie de ea. Zâmbește. Gelozia mă arde ca o minge de foc pe dinăuntru.

Două femei între două vârste li se alătură. Imediat Walsh le face pe cele două să salute soarele. Graeme se așază pe nisip și se uită. Nu încetează să le facă poze.

Restul dimineții e pe repede înainte, printre faună, oameni și tot felul de activități, neavând timp să ne tragem sufletul. Am mâncat micul-dejun pe fugă din moment ce grupul nostru s-a întors târziu la navă, apoi am făcut snorkeling și am luat un prânz rapid. Acum a venit vremea să mergem cu caiacul sau cu o ambarcațiune zodiac.

Fiind așa de prinsă, nu am putut să mă uit la Walsh și nici să vorbesc cu ea. Pentru că vreau să-i spun atâtea, că mă înec! Și asta înseamnă că nu am vorbit nici cu Graeme, pentru că, dacă Walsh ar sta și mai lipită de el, ar deveni un tatuaj permanent pe brațul lui.

Scot un sunet dezgustat din gât. Walsh a zis că o să meargă cu caiacul, așa că eu o să fiu la bordul ambarcațiunii zodiac. Am văzut-o suficient făcându-se de râs dându-se la Graeme, cât să-mi ajungă pentru o viață.

Chicotitul ei strident răsună de-a lungul holului, acoperind discuțiile turiștilor care așteaptă să debarcăm ca să explorăm insula Floreana a doua oară pe ziua de azi. Graeme își mută greutatea de pe un picior pe altul lângă Walsh. Îmi scrâșnesc molarii așa de tare, că maxilarul începe să-mi trosnească.

Și știți ce? Mi se rupe! Sunt majori și vaccinați. Nu e ca și cum am emis pretenții asupra lui Graeme. Chiar i-am spus lui Walsh că *nu*-l vreau. Îmi pun șapca de baseball și îmi trag coada de cal prin spațiul de la spate. Am mai fost într-o relație cu un coleg de muncă înainte și era cât pe să-mi pierd slujba. Poate că e chiar avertismentul de care am nevoie. Poate că ar trebui să-i *mulțumesc* lui Walsh.

Aflat cam la vreo trei oameni distanță de mine, Nikolai vorbește tare:

— Dwight, nu poți să mergi cu caiacul! Nu-ți face bine la încheieturi. Sunt osteopatul tău, nu? Ascultă la mine! Du-te cu barca, iar eu merg cu caiacul. Ne vedem după!

— Bine, dacă insiști! spune Dwight, ridicând din umeri. Nu voiam să te las singur, frate.

Când Nikolai îl bate pe umăr, mă vede. Își ţuguie buzele, își coboară bărbia, își pune piciorul pe o băncuță apropiată și se apleacă în față, întinzându-se exagerat. Din felul în care își mișcă șoldurile, ar putea să aibă o firmă luminoasă care să arate spre turul pantalonilor și pe care să scrie: „Fato, ia uite ce bijuterii am". Dwight își dă ochii peste cap.

Mă înțeapă obrajii. Arunc o privire în jur. Graeme se uită la mine. Se uită ba la mine, ba la Nikolai și i se întunecă privirea. Face o mișcare ca și cum ar vrea să vină spre mine, dar Walsh îl atinge pe umăr. Se ridică

pe vârfuri și se apleacă până când buzele ei sunt la câțiva milimetri de urechea lui. Îi șoptește ceva. El tresare și se uită la ea.

Ajung în dreptul lui Graeme fără să vreau.

Pe când îmi fac loc prin holul aglomerat, vocea lui Gustavo reverberează în difuzoare:

— Bună ziua, bună ziua! Toate caiacele de o persoană sunt pline, dar mai sunt disponibile multe în tandem. Dacă vreți un caiac, găsiți-vă pe cineva și veniți în hol! Pentru cei care preferă să meargă într-o expediție în natură la bordul ambarcațiunii zodiac, debarcarea va începe într-un sfert de oră.

Walsh se întoarce spre Graeme.

— Noi doi?

Graeme ezită, iar ochii îi scapără când se fixează asupra mea.

Se încruntă puțin pe când se uită la noi.

— Nu-ți face griji, Henley nu are nevoie de cineva. Ai zis că mergi cu barca, nu? Ce zici? îl întreabă.

— Scuze! se aude o voce familiară cu accent rusesc. Nikolai se strecoară până ajunge lângă cotul meu, de unde îl aud: Nu cred că ai nevoie de un partener, nu?

Walsh are dreptate, nu aveam de gând să merg cu caiacul. Dar acum...

Graeme își dă capul într-o parte și își încrucișează brațele în dreptul pieptului său lat. Ridică doar o sprânceană. „Ce o să faci?"

E o provocare. Nu am idee care sunt regulile. Inima îmi bate ca un ciocan pe când Graeme mă cercetează cu privirea.

Îmi dreg glasul și zâmbesc. Jocul ăsta e în doi.

— Ba da! îi spun lui Nikolai.

— Ei bine, putem fi parteneri atunci..., începe Walsh, dar o întrerup.

— Nu, e-n regulă! Du-te cu Graeme, iar eu mă duc cu Nikolai! S-a rezolvat!

Mă apropii mai mult de Nikolai și îl iau de braț. El se trage și se uită lung la mine, de parcă am început deodată să dansez step.

Felul în care Graeme se uită în altă parte și modul în care i se încordează umerii îmi face stomacul ca un origami.

Pentru că, pe undeva, deși nu sunt sigură care era testul, mă apasă sentimentul că l-am picat.

15

E CHIAR MAI BINE DECÂT O CINĂ ROMANTICĂ. SUNTEM în mijlocul naturii minunate. Facem mișcare, depunem efort, transpirăm...

A fost o idee proastă.

Vâslele noastre izbesc valurile, dar, indiferent cât de tare vâslesc, nu reușesc să scap de trăncăneala lui Nikolai.

Pentru că e fix în spatele meu. În același caiac.

— Hai să o luăm pe aici! îi zic, împingând vâsla spre stânga, unde se află caiacul în care sunt Graeme și Walsh plutind paralel cu țărmul.

Vâslesc împreună la unison pe lângă crabi de un roșu-aprins care umblă repede pe câteva roci vulcanice negre.

Nikolai afundă vâsla în partea greșită a caiacului și începem să ne ducem spre dreapta.

— Nu, trebuie să lucrăm în echipă! Uită-te la mine... La stânga... La dreapta... La stânga... La dreapta, repet.

Prindem viteză. Mă ard mușchii umerilor și din partea de sus a spatelui, dar păstrez ritmul infernal.

— Au! se vaită Nikolai. Ești bestie! Îmi place efortul tău!

Trecem pe lângă alte trei caiace pe când ne grăbim să-i prindem din urmă pe Graeme și Walsh. Transpirația mi se scurge de pe ceafă, iar firele de păr ieșite din coada de cal se încrețesc și mi se lipesc de piele.

— Da! croncăne Nikolai de zici că suntem concurenți la o regată.

Pot spune despre Nikolai că e competitiv și respect asta.

I-am ajuns în cele din urmă pe Walsh și Graeme. Walsh tot are pe ea bluza/sutienul sportiv de un roz pal și stă în spatele caiacului. În fața ei, Graeme are mânecile suflecate peste antebrațele musculoase.

Pe când trecem pe lângă ei, el mă salută cu două degete ridicate. Dau din cap ca răspuns.

El vâslește mai cu putere.

Și eu.

Îmi zâmbește larg, cu fruntea strălucind de transpirație.

În spatele meu, Nikolai nu mai vâslește.

Ce e? Mă întorc și mă uit urât la el. Nu observă. Face o poză unui corb-de-mare cu picioare albastre care plonjează în apă de pe cealaltă parte a caiacului.

Graeme și Walsh trec pe lângă noi. Mormăi iritată, dar nu zic nimic.

Nikolai e turist. Poate face câte poze vrea.

Din față vine un naturalist, vâslind spre grupul care se apropie. Își flutură brațele. Toate capetele se întorc spre el.

— Flamingi! ne strigă. Pe mal, acolo! Dar aveți grijă să nu-i speriați, sunt păsări migratoare, nu sunt specifice insulelor Galápagos, așa că se tem de oameni. Le vedem rar pe plaje. Veniți, e o ocazie specială!

Omul vâslește în cerc și o pornește în direcția indicată.

Pe când încercuim o margine ascuțită a liniei țărmului, vedem flamingii – un stol de cam 15 exemplare de un roz-aprins cum nu am mai văzut. Alte șase caiace plutesc la distanțe diferite de-a lungul țărmului, împreună cu două ambarcațiuni zodiac pline cu oameni. Vâslim încet înainte.

— Lui Emily i-ar plăcea la nebunie! spune Nikolai așa de încet, că aproape nu aud.

Mă întorc și mă uit la el.

Nu mai zâmbește superior. Și nu mai are nici sclipirea aia malițioasă în privire. I s-a lăsat totul, de la gene la burtă. Trage aer pe nas și se îndreaptă de spate.

— Fosta mea logodnică. Rozul e culoarea ei preferată, îmi explică.

Nu pare genul de bărbat care se bucură că a scăpat de constrângerile unei căsnicii ratate. E mai degrabă unul care e într-o bucată doar pentru că e legat cu bandă adezivă.

Pare că își revine din starea aia pentru că iar îi apare zâmbetul superior.

— Nu e aici, dar mă bucur că ești tu!

Încerc să zâmbesc reținut și încep să vâslesc din nou.

Acum suntem aproape de flamingi, poate la nici 10 metri distanță. Le vedem picioarele subțiri ca niște crenguțe prin apa puțin adâncă, gâturile lungi, aplecate, în timp ce ciocurile arcuite și negre în vârf fâlfâie la suprafață.

Lângă noi și un pic în față plutește caiacul în care sunt Walsh și Graeme. Briza îi poartă cuvintele lui Walsh spre mine.

— Te-ai mai gândit la oferta mea?

Îmi sucesc capul așa de repede, că îmi trosnește gâtul. Walsh stă pe marginea scaunului și e atât de aproape de Graeme, că aproape e întinsă pe spatele lui.

El se apleacă în față și întinde bățul pentru selfie spre flamingi.

— Poftim? face el, strâmbând din nas.

Cu un braț pe după umărul lui, ea îi șoptește ceva la ureche. Mă aplec cu grijă peste caiac, încercând să ascult.

— Ce faci? mă întreabă Nikolai.

— Păi, încerc să văd mai bine.

Bag vâsla în apă ca să încerc să o învârt pentru a pluti mai aproape de Graeme și Walsh, dar nicio șansă. Curentul ne duce și mai departe. Pun vâsla de-a lungul caiacului în fața genunchilor.

Graeme se întoarce să-i spună ceva lui Walsh. Are ochii întunecați ca noaptea.

Fir-ar, *trebuie* să știu ce își spun! Îmi scot telefonul din sutienul sport și îmi șterg ecranul transpirat de maiou – slavă cerului că am o carcasă rezistentă la apă –, apoi mă aplec peste margine și întind telefonul să fac în neștire poze flamingilor. Nivelul apei care se lovește de caiac e mai mare, dar nu ne răsturnăm.

— Poate nu te apleci așa de mult! îmi spune Nikolai.

— Taci! Nu speria păsările! îi șoptesc, dar de fapt mă chinui să aud ce se întâmplă pe caiacul lui Graeme.

Îmi îndoi picioarele sub mine și mă întind peste margine până când am jumătate de corp suspendat deasupra apei cu brațul perfect întins. Mușchii abdominali sunt întinși și mă dor degetele care se țin strâns de margine, dar îmi păstrez o expresie nonșalantă și mă concentrez pe faună, așa că nimeni nu bănuiește că trag cu urechea. Îmi umezesc buzele și mă uit cu coada ochiului la Graeme. E încruntat.

În spatele lui, Walsh are un zâmbet larg pe buze.

— Henley nu ar trebui să știe niciodată.

Apoi se apleacă și își plimbă *limba* de-a lungul lobului urechii lui.

Mușchii mi se slăbesc. Îmi alunecă palma. Nu mai poate susține greutatea. Mă răstorn... Apa vine spre mine... *O, Doamne...*

— Ahhh!

Pleosc!

Am un șoc termic din pricina apei reci. În momentul în care ajung sub apă, vesta de salvare mi se desface în jurul gâtului ca o pernă galbenă gonflabilă și plutesc la suprafață, scuipând și tușind. Flamingii își iau zborul într-un cor de cârâituri și un nor de pene. Picioarele lungi le atârnă, iar penele negre de sub aripi contrastează cu trupurile roz. Îmi strâng telefonul la piept, iar dinții îmi clănțăne pe când plutesc.

— Henley! strigă Graeme. Ești bine?

— O, Doamne, Henley! strigă Walsh.

Prin cap îmi trec doar înjurături pe când mă uit la flamingii care și-au luat zborul din fața pasagerilor dezamăgiți.

— Da! îi zic tristă.

Cine știa că păsările astea așa de mari zboară?

— Te salvez eu, domnișoară Evans! strigă Nikolai.

— Nu, nu, *nu*! urlu la el.

Dar cu un răget demn de un viking, Nikolai sare din caiac complet îmbrăcat și plonjează în apă lângă mine.

— Ai văzut cum a sărit după ea?

— Cât de romantic!

Le zâmbesc încordată celor două femei care șușotesc între ele. În jur se uită vreo 12 oameni la singurii doi indivizi de pe zodiac care sunt uzi leoarcă și care poartă veste de salvare umflate.

Din haine mi se scurg picături de apă care se strâng în jurul vâslelor, aflate în mijlocul podelei de cauciuc. Încerc să nu tremur. Nikolai se apropie de mine și are un zâmbet satisfăcut. Măcar vestele umflate sunt o barieră și nu poate să se apropie ca să-și frece nasul de mine ca un cățeluș. Îmi frec brațele reci ca gheața și răsuflu.

— Ți-e frig? Încălzesc eu pe tine...

Întinde brațul de parcă ar vrea să mi-l petreacă în jurul umerilor. Vestele de salvare scârțâie când se ating. Îi îndepărtez brațul cu blândețe, dar și cu fermitate.

— Sunt bine, mulțumesc! M-ai ajutat suficient.

Adică a agravat o situație deja nasoală. Atunci când a sărit din caiac, una din bărcile zodiac a trebuit să vină, să ne pescuiască din apă și apoi să tragă caiacul înapoi la bord. Poate că apa a fost suficient de mică pentru a ne sui cu relativă ușurință, dar contactul cu apa rece a pus capăt oricărei alte plimbări cu caiacul.

— Vă cer scuze din nou! le spun turiștilor.

— Scuze? se aude vocea răsunătoare a bărbatului îndesat și între două vârste din fața mea. Datorită ție am făcut cele mai minunate poze din toată excursia. Cât de des vezi flamingi să *zboare*? zice el și ține aparatul DSLR ca să-mi arate ecranul.

Pe el e un prim-plan cu flamingii care încep să zboare – o imagine superbă și detaliată a penelor, a mișcării și a unui ochi galben pentru care orice fotograf ar fi gata să ucidă.

— Așa e! mai răsună câteva voci care-l aprobă.

Femeia cu păr cărunt care stă lângă mine mă bate pe genunchi.

— Ne bucurăm că sunteți amândoi teferi.

Le mulțumesc în șoaptă și mă uit la Xiavera, care stă în față.

Ea nu zâmbește. În schimb, vorbește rapid în spaniolă într-o stație de emisie-recepție. Apoi se aude vocea lui Gustavo. Simt cum mi se usucă gâtul.

Căpitanul trage barca lângă navă, iar doi membri ai echipajului desfac caiacul pentru a-l duce de-a lungul unei platforme până într-o zonă cu plase. Nikolai și cu mine coborâm de pe barcă pe platforma de metal și urcăm pe niște scări până într-un hol.

Înăuntru e Gustavo, care ne întâmpină. E încruntat, deși de obicei e foarte vesel, ceea ce-mi face anxietatea să mi se târască și să se răsucească în stomac ca un șarpe.

— Sunteți bine amândoi? ne întreabă, uitându-se la noi.

— Da, mersi! îi spune Nikolai.

— Ce s-a întâmplat?

Deschid gura să vorbesc, dar Nikolai intervine:

— Domnișoara Evans încerca din răsputeri să facă o poză perfectă păsărilor. A căzut în apă. Am salvat-o, povestește el în timp ce scoate pieptul în afară.

M-a salvat. Încerc să nu pufnesc.

Și ea stă chiar aici. Îmi desfac vesta și o las să cadă pe jos, moment în care curelele zornăie.

— Gustavo, îmi pare rău, a fost un accident!

Acesta mijește ochii înainte să se întoarcă la Nikolai.

— De ce nu vă încălziți, faceți un duș și vă pregătiți pentru excursia în Post Office Bay care începe într-o oră? E bine așa?

Nikolai își coboară bărbia și, înainte să pot face ceva, îmi ia mâna și îmi sărută degetele ude.

— Ne vedem mai târziu!

Face o mică plecăciune, lipăie până la scări și dispare.

Gustavo cască ochii mari.

— Nu e ceea ce pare, îi zic repede.

Gustavo își pișcă șaua nasului.

— Sper că nu! Sunt reguli care stipulează clar că personalul nu are voie să socializeze cu turiștii.

În spatele nostru se aud pași pe scările de metal care duc la platforma de debarcare. Walsh intră în hol, urmată îndeaproape de Graeme. Amândoi sunt roșii la față, transpirați și gâfâie de parcă au alergat la maraton. Sau de parcă au vâslit până la navă cu toată viteza.

Walsh vine în grabă spre mine.

— Henley, te simți bine?

Mă încordez pe când mă ia în brațe.

— Mă simt bine!

Graeme rămâne lângă vestiare, dar se uită cu luare aminte la mine.

Gustavo face un pas în față.

— Domnișoară Evans, problema e că neglijența de care ai dat dovadă azi a perturbat excursia pentru turiști. Nu mai zic că ai speriat fauna, mă dăscălește el și clatină trist din cap. Va trebui să-i spun lui James Wilcox ce s-a întâmplat.

— Poftim? De ce? insist, disperată.

— Pentru că mi-a cerut să-l țin la curent dacă se întâmplă ceva notabil.

Încerc să protestez, dar Gustavo ridică mâinile.

— Îmi pare rău, n-am ce să fac! Şi încearcă să ai mai multă grijă pe viitor! Ca membru al personalului, reprezinţi un model pentru ceilalţi pasageri. Dacă nu respecţi regulile, nici ei nu o vor face.

Graeme înaintează un pas, dar ezită. Pieptul i se ridică şi coboară de două ori înainte să vorbească:

— A respectat regulile, a fost doar un accident.

Gustavo se uită la el, înainte să ridice din umeri.

— Rezultatul e acelaşi. Acum vă rog să mă scuzaţi, am un e-mail de trimis! spune Gustavo, care se încruntă şi iese cu paşi iuţi din hol înspre biroul personalului.

Mi se taie respiraţia şi îmi bubuie pulsul în urechi. Gustavo o să-i spună lui James ce s-a întâmplat. Iar cei care nu respectă regulile nu sunt promovaţi.

Am lăsat oportunitatea asta să-mi scape printre degete, şi totul pentru că nu am fost concentrată pe ce era important. Pentru că eram prea ocupată să mă concentrez asupra unui tip.

Walsh se apropie cu prudenţă de mine.

— Nu-ţi face griji, o să...

— N-ar fi trebuit să te aduc! îi şuier. Distrugi totul! Ca de obicei!

Se fereşte de parcă am pălmuit-o.

— Ce vrei să...

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc!

Mă uit pe ascuns la Graeme. Are o expresie indescifrabilă, dar îi simt văpăia privirii.

Abia reuşesc să ajung la cabină înainte să simt lacrimile pe obraji.

16

IMEDIAT CE ÎNVÂRT ROBINETUL CA SĂ ÎNCHID APA, CINEVA bate cu putere la ușa cabinei noastre.

Dau la o parte perdeaua îngustă de duș, înșfac un prosop de pe polița montată pe perete și mi-l înfășor. Nici măcar cel mai fierbinte duș nu a fost suficient ca să risipească apa înghețată în care am stat mai devreme.

Iar se aude bătaia în ușă.

— O secundă! strig.

Oare e Gustavo cu noutăți de la James – deja? Poate că îmi transmite retragerea oficială a candidaturii pentru post. Sau o prelegere de două pagini. Sau poate e o scrisoare de concediere cu instrucțiuni: să înot până la cea mai apropiată insulă și să fac autostopul până acasă.

Stomacul mi se strânge.

Ies nesigură pe picioare din dușul placat cu faianță, intru în dormitor și trag de unul dintre halatele imense care atârnă în dulap. Îmi ajunge la glezne, iar mânecile îmi trec de încheieturi, dar e moale și călduros. Îmi prind cordonul în talie și deschid ușa cabinei.

E Graeme, cu pumnul ridicat. Are părul ud și poartă un tricou polo și pantaloni scurți, dar sunt ciudat

de șifonați, de parcă s-a îmbrăcat în grabă. Simt miros de săpun, alături de cel obișnuit de cedru și citrice. Coboară brațul și face ochii mari pe când mă cercetează cu privirea, de la părul ud cu șampon în el la halatul moale și la degetele de la picioare pe care le mișc pe covorul bej. Sunt deodată foarte conștientă că sunt goală pe sub prosopul de baie abia strâns în jurul taliei.

— Îmi dai voie să intru? mă întreabă pe un ton profund și nerăbdător.

Îmi strâng cordonul mai bine.

— De ce?

— Cred că vrei să știi ce tocmai am discutat cu Gustavo.

Am un nod în gât, dar înghit în sec și ridic bărbia, încuviințând. Mă urmează înăuntru. Când ușa se închide în spatele lui, țăcănitul încuietorii automate răsună ca un gong.

Graeme este în cabina mea. Suntem aici împreună. Singuri. Și deodată camera comodă se îngustează și mai mult. De parcă prezența lui ocupă prea mult spațiu, umplându-l până la refuz. Mă îndrept spre capătul îndepărtat al încăperii ca să stau în singurul loc unde nu sunt practic peste el: între cele două paturi.

Graeme se apropie cu prudență, pășind ușor cu tălpile mocasinilor săi de pânză. Se uită la pantofii împrăștiați în jumătatea de cabină a lui Walsh și la mormanul de haine de pe patul ei nefăcut.

— Sora ta e tot la bar?

Se sprijină cu șoldul de biroul fixat de perete de la capul patului și își trece o gleznă peste cealaltă.

— Nu știu!

— Să înțeleg că nu ai mai vorbit cu ea de când...

— Aveai de gând să-mi spui ceva despre Gustavo? îl iau la întrebări cu mâinile în șolduri.

— Da! îmi răspunde. Am vorbit cu el. Nu îi va spune lui James ce s-a întâmplat.

Simt că-mi cedează genunchii și mă prăbușesc pe patul făcut. Tangajul navei pare să fie mai evident și îmi pun cuvertura pe picioare.

— Cum..., încep eu pe un ton răgușit.

— Turiștii nu s-au supărat... Am un clip video ca să dovedesc. Își scoate telefonul mobil ca să-și accentueze spusele, apoi adaugă: Și l-am avertizat pe Gustavo că lui James, chief marketing officer, nu-i place să fie deranjat cu nimicuri.

Simt furnicături, iar inima bate să îmi spargă pieptul. Mă ridic în picioare și încep să umblu prin spațiul îngust, masându-mi templele.

— Ai făcut-o din nou.

— Ce?

— M-ai ajutat când era în avantajul tău. Chiar vrei să fii promovat?

— Mai mult decât crezi.

— Atunci de ce nu-l lași pe Gustavo să-i spună lui James? Știi că probabil m-ar fi descalificat din cursă.

— Și d-aia nu am putut să las să se întâmple așa ceva. Meriți o șansă corectă. Și cu felul în care te tratează James... Vocea i se stinge, așa că își drege glasul: Oricum îți rămân dator!

— Ce vrei să spui? Nu-mi ești dator cu nimic!

Îi scapără ochii.

— Ce s-a întâmplat azi pe caiac? mă întreabă pe un ton așa de scăzut, că abia aud.

— M-am... m-am speriat și am căzut în apă.

— Credeam că ți-ai pierdut echilibrul.

— Da!

— Dar te-a speriat ceva înainte?

Dau din cap că da!

Vine după mine, dar nu am unde să mă duc. Sunt prinsă între paturi. Își coboară bărbia și îmi caută privirea.

— Ce a fost, Henley?

Oare să mint?

— Am auzit ceva, îi zic, simțindu-mă copleșită.

— Pe sora ta care m-a rugat să renunț la următoarea excursie și să vin la ea în cabina voastră?

Fac rapid un pas în spate și mă lovesc cu gambele de pat.

— Poftim?

— Ah, deci n-ai auzit...

— Nu! Adică știu că se dădea la tine. Ți-a lins *urechea*, îi zic și mă strâmb.

Graeme ridică bărbia și începe să zâmbească radios.

— Știam eu! *Ești* geloasă!

— Eu? Geloasă? Căldura mi se strânge la baza gâtului, așa că apuc reverul halatului și bravez: Fii serios!

— Te încrunți!

— Ești enervant!

— Îți datorez scuze!

— Se acceptă!

— Nu pentru asta! spune în timp ce face semn între noi. Îmi pare rău că nu i-am spus din start surorii tale că nu sunt interesant! Ar fi trebuit să o pun la punct, dar am vrut să văd cum ai reacționa. Și ai reacționat într-un stil...

Sunt roșie în obraji.

— Ba nu!

— Încerci să-mi spui că ai *vrut* să mergi cu caiacul cu... cu... osteopatul? Și nu a avut nici cea mai mică legătură cu mine?

— Să știi că nu totul se învârte în jurul tău!

Lui Graeme i se măresc nările.

— Nu te-ai săturat de jocul ăsta? Nu poți să-mi spui că nu ai fost geloasă. Ți-am văzut expresia de pe plajă în dimineața asta. De parcă incendiai ceva doar cu puterea minții.

Conversația intră pe un teren minat. Vreau să fug, dar sunt prinsă între paturi și nu am unde să mă duc.

— Te încrunți acolo când ești furioasă, spune și îmi atinge un punct de pe frunte, undeva între ochi. Îl știu. L-am văzut în multe ședințe. Și, ori de câte ori sora ta s-a uitat azi la mine, încercând să se pună în valoare, punctul ăla putea să fie tatuat.

Graeme trage aer adânc în piept și vine mai aproape până când ajunge la o distanță de un braț. E mai înalt decât mine, iar corpul lui e cu mult deasupra mea în spațiul îngust, dar simt ceva ezitare în felul în care stă. Are o vulnerabilitate pe care nu i-am mai văzut-o. Înghite în sec.

— M-ai făcut să sper că poate avem aceleași sentimente unul pentru altul.

— Ce sentimente ai pentru mine? îl întreb, mai mult în șoaptă.

— De obicei? Mă scoți din sărite și simt nevoia să-ți arunc o plăcintă cu frișcă în față. Dar mă și disperi. Te doresc. Și vreau să te sărut, *la naiba*!

Graeme Crawford-Collins vrea să mă sărute!

Faptul că știu asta mă ametește. Fața lui se învârte în fața ochilor mei.

Cum i-aș simți barba pe piele? Ca pe o zgârietură sau ca pe o mângâiere catifelată? Oare ce gust au buzele lui – sunt ca un fruct ciudat și interzis care conține condimente și miere sau e oare mentolat ca o zăpadă rapidă și neașteptată de primăvară? Și cum ar putea gustul să se potrivească cu mirosul lui masculin atât de îmbătător?

Mă imaginez inspirând adânc în zona gâtului înainte de a-i atinge buzele. *Așa e, somelier, ai avut dreptate! Cedru cu note de grepfrut, o consistență plăcută și o notă puternică și catifelată.*

Mă legăn și îi apuc tricoul – o ancoră în acest tablou năucitor. Degetele mi se încolăcesc în jurul mușchilor puternici ai pieptului. Palma îi șerpuiește pe ceafa mea și își prinde degetele în părul meu.

— Pot? îmi șoptește el.

Aproape îmi atinge buzele, iar între noi e foarte puțin spațiu.

Se trage puțin și se oprește.

Așteaptă un răspuns.

E căldură, dor, curiozitate și dorință, și nu vreau să zic nu de data asta. Închid ochii și îmi flutură genele.

Da!

Apoi ușa cabinei se trântește brusc și mă îndepărtez de Graeme de parcă am călcat pe capcane de șoareci. Mă lovesc cu spatele genunchilor de pat și cad pe saltea cu brațele în toate direcțiile.

Walsh stă în prag.

Face ochii mari, e șocată și practic fuge din cameră.

17

— WALSH, AȘTEAPTĂ-MĂ!

Ies din cabină fără să mă gândesc. Cordonul din jurul taliei nu e foarte bine strâns, iar halatul s-a dat într-o parte, expunându-mi mai mult decolteu decât mă simt în largul meu să arăt oamenilor. Îmi trag halatul și strâng cordonul, iar apoi alerg după ea.

În spatele meu se deschide și se închide o ușă, urmată de alta – Graeme sigur s-a întors în cabina lui. Am obrajii roșii și mă simt inundată de dezamăgire.

Nu mă pot gândi la asta acum!

Walsh a flirtat cu Graeme de când am ajuns la bordul navei, iar eu aproape l-am *sărutat.* O prind pe Walsh de braț înainte să ajungă la scări.

Se întoarce.

— Ce crezi că faci? se răstește ea și își trage brațul din strânsoarea mea.

— Walsh, eu...

— Du-te înapoi acum și sărută-l până nu mai poate!

— Poftim?

— M-ai auzit! Știu ce era pe cale să faceți. Henley, fir-ar să fie, de ce nu mi-ai zis că-ți place de el? mă ceartă ca și-mi trage una în cot.

— Au! mă vait în timp ce mă frec unde mă doare.

— Du-te! Du-te la el!

Apoi se întoarce să urce scările, dar o apuc din nou. De data asta nu-i dau drumul.

— Trebuie să vorbim! Acum!

O apuc de cot și o duc în cabina noastră.

— De ce nu mi-ai..., începe ea odată ce ușa se închide după noi, dar o întrerup.

— Ce se întâmplă cu tine? Mai întâi te dai la Graeme, iar acum îmi spui „să mă duc să-l sărut"?

— Uite, nu e cum crezi tu!

— Dar cum?

Walsh trage aer adânc în piept, de parcă se pregătește.

— Încercam să-ți fac un serviciu! Am văzut că vrei să fii promovată mai mult decât orice în viață. Așa că m-am gândit că pot să distrag concurența. Dacă Graeme e cu mine, n-o să se gândească la muncă sau la propunerea aia pe care trebuie să o faceți.

Rămân cu gura căscată ca o ușă fără balamale.

— Încercam să-ți ofer un avantaj. Să mă revanșez că m-ai luat la tine când aveam nevoie de un loc unde să stau.

— Și te-ai gândit să faci pe escorta?

Dă din umeri.

— E bun. Am avut iubiți și mai nașpa. Suntem adulți. M-am gândit că nu e mare scofală.

Walsh a mai făcut chestii nebunești la viața ei, dar asta le întrece pe toate. *Marea scofală* e că e de neconceput.

Încerci să te culci cu cineva ca să avansez în carieră. Cât de greșit poate fi!

— Știu, știu! Părea așa o idee bună... și apoi am stricat totul, ca de obicei.

Pare așa de tristă, că iar mă simt vinovată.

— Walsh, n-ar fi trebuit să spun așa ceva. Îmi pare tare rău!

Se așază pe marginea patului și își trece degetele prin părul desprins.

— Însă e adevărat. Nu pot să am un loc de muncă statornic. Toate relațiile sentimentale eșuează. Iar acum ai probleme cu șeful tău doar din vina mea.

Traversez cu pași hotărâți camera și mă așez lângă ea.

— Nu e adevărat. Nu ești o ratată. Ești foarte loială. Ai avut parte de mai multe aventuri ca mine. Și ai niște poziții de yoga super. N-aș putea sta în cap cum ai făcut-o azi... Aș cădea cu fața în jos. Și cu relațiile...

— Eșec total!

— Nu, ești foarte deșteaptă! Știi când să te desparți. Ca atunci cu Keith, nu? Adică mi-ai spus că s-a dovedit a fi un bou. Deci, ai luat o decizie bună!

I se strânge pielea din jurul gurii înainte să expire.

— Și cu șeful tău cum rămâne? O să fii dată afară?

— Gustavo n-o să-i spună lui James ce s-a întâmplat.

— O, slavă cerului! Eram așa de îngrijorată! Știu cât de mult înseamnă slujba asta pentru tine și... stai un pic! De ce nu i-a zis lui James?

— A vorbit Graeme cu el.

— Da?

— I-a explicat că ceilalți pasageri chiar nu s-au supărat, ceea ce e cel mai important lucru.

Se ridică în picioare și traversează camera ca să se sprijine de dulap.

— Așadar competitorul tău, adversarul tău redutabil, a făcut ceva în favoarea ta?

Îmi înfășor cordonul halatului în jurul pumnului.

— Păi da!

— Fată, i s-au aprins *tare* călcâiele.

— Ba nu!

Nici măcar eu nu cred ce zic.

— Ba da!

— Atunci de ce ți-a făcut pozele alea pe plajă?

Mă lupt cu morile de vânt și o știu.

— Ooo, apropo!

Se strâmbă pe când scoate telefonul. După ce tastează de câteva ori, mi-l dă. E pagina de Instagram a Seaquest Adventures.

Văd fața lui Graeme din ultima postare. O apăs să îl observ mai bine. E acel video selfie 360 pe care l-a făcut în dimineața asta în Floreana cu răsăritul și cu leii-de-mare care săreau prin valuri; are deja o mie de vizualizări. Mi se face pielea de găină pe antebrațe. Parcurg comentariile.

amitakagata Unde mă înscriu??

Br3nda1972 Plajă frumoasă, bărbat mișto

Martinique_OP Super!

travelmumsnet Destinația mea preferată din lume. Magic!

Jenniferous1 Ești singur?

Kittykatzn 🐾🐾

Ţâţâi pe când parcurg comentariile. Raportul dintre femeile şi bărbaţii care comentează e de cinci la unu, iar majoritatea observă cât de arătos e Graeme. Penultimul comentariu îmi atrage atenţia.

Ryan-Collins206 G, mă bucur să te văd iar în lume.

Ridic sprâncenele. E cineva care îl ştie pe Graeme. Şi trebuie să fie rudă cu el, dacă mă ghidez după numele de familie. Apăs pe profilul lui Ryan Collins. E privat, dar „206" e prefixul din Seattle. *Interesant!*

Walsh îmi atinge cotul.

— Uită-te la story!

Da, am deviat de la subiect. Mă întorc şi apăs pe logoul rotund ca să văd.

Mi se întăresc gambele. E o poză cu Walsh, care stă în cap pe plajă. Şi îţi taie respiraţia! Iar jos e un text: *Glisează în sus pentru a găsi wellness în sălbăticia din insulele Galápagos.* Astfel ajung la pagina de rezervări pentru insulele Galápagos de pe site-ul companiei noastre.

Oare ăsta e planul lui Graeme pentru propunere: foloseşte arta narativă digitală pentru a vinde croaziere? Oare câţi oameni au intrat pe story? Câţi au făcut rezervări?

Şi propunerea mea ce are de oferit? Câteva întrebări şi o idee vagă. Închid ochii şi mă lovesc peste frunte cu telefonul lui Walsh.

— Fir-ar să fie! mormăie şi se crispează. Îmi pare rău, nu încercam să pozez pentru el! Naturalistul a zis că sunt

urme de țestoase marine, așa că m-am gândit că sună tare și că îi pot distrage atenția să nu facă poze. D-aia am stat în cap. Nu știam că o să posteze poza pe contul de Instagram al companiei.

Îi zâmbesc împăciuitor, dar o simt ca pe o grimasă.

— Nu sunt supărată pe tine, ci pe Graeme! Dacă face ce cred eu că face pentru propunere, o să fie bine.

— Și nu l-am ajutat, nu? se văicărește ea tristă.

— Ai *încercat* să mă ajuți pe mine, și asta e tot ce contează.

Lui Walsh îi sună telefonul de două ori; încă îl țin în mână. Mă uit din inerție la cele două mesaje care apar pe ecran. Ambele sunt de la cineva trecut ca Ursii cu vești proaste.

Hai, nu mă ține în șah!

Am nevoie de un răspuns. Acum!

Walsh vine într-un suflet, îmi smulge telefonul și se uită la ecran. Încheieturile degetelor i se albesc pe când apucă mobilul și îl închide.

— De la cine sunt?

— Nu e nimic! Nu-ți face griji!

— Dacă vorbești cu cineva pe care l-ai trecut în telefon Ursii cu vești proaste, n-ar trebui să *nu* le trimiți mesaje?

Se aud difuzoarele:

— Bună ziua, bună ziua! Ultima excursie cu vaporul la Post Office Bay pleacă într-un sfert de oră. Nu uitați că aveți șansa să luați parte la cel mai vechi sistem de livrare a corespondenței din această parte a lumii!

Aveți cărți poștale în cabină, așa că trimiteți una unui membru al familiei, unui prieten sau chiar vouă înșivă. Debarcarea începe într-un sfert de oră.

— Ne-am împăcat? Nu mai ești furioasă pe mine?

— Nu, nu sunt furioasă.

Traversez încăperea și o iau în brațe înainte să mă dau înapoi și să o apuc de umeri.

— Dar o să-mi spui ce e cu mesajele alea!

— Niște dramă neinteresantă. Incredibil de plictisitor! N-am ce să-ți zic!

— Walsh!

— Ia uite cât s-a făcut! zice și își atinge încheietura goală. Trebuie să fac duș, trebuie să mă grăbesc!

Cu telefonul prins de elasticul pantalonilor se duce ca o săgeată la baie și închide ușa.

— Ești de groază! îi strig.

— Băgăcioaso! îmi aruncă ea.

Zâmbesc pe când inima mi se relaxează și simt un sentiment cald la piept. Nu-mi place să mă cert cu Walsh. Și îmi displace și mai mult când eu sunt cea care greșește.

Ideea e că m-am purtat ca o nebună azi, și totul pentru că nu m-am putut concentra asupra muncii. Îmi mușc buza și ating locul de pe gât unde au fost degetele lui Graeme pe pielea mea. Încă îi simt atingerea la fel de caldă ca nisipul la amiază.

Lângă mine se aud pași. Se pare că Graeme se plimbă prin cabină.

Mă uit la peretele despărțitor. Aș putea să fac doi pași pe hol și să mă furișez în cabina lui fără să observe nimeni. Apoi am putea relua de unde ne-am oprit...

Dar sunt mai deșteaptă.

Nu îmi permit luxul de a lenevi. Deja era cât pe ce să o fac de oaie în croaziera asta, nu mai am nevoie și de alte probleme. Dacă vreau să am șansa de a obține promovarea, trebuie să fiu concentrată asupra muncii sută la sută. Nu să fiu pisică la pândă. Și apoi, oricum știu din experiență ce se poate întâmpla când se strică o aventură cu un coleg de birou; nu merită riscul. Cel mai bine e să-l consider pe Graeme prieten.

Mă duc la dulap, îl deschid larg și scot niște haine curate. Îmi pun pantaloni scurți și o cămașă cu mâneci lungi, îmi pieptăn părul încâlcit, folosesc spray cu sare de mare și îl pulverizez, formând bucle – nu am timp să-l usuc. După ce mă dau cu ruj și cu niște rimel, mă așez pe scaunul de birou și iau una dintre vederile de pe raftul îngust fixat în perete. Pe vedere e o țestoasă uriașă. Iau un pix din sertarul de sus, îl apăs și îl țin deasupra vederii.

Cui să-i scriu? Christinei? A fost deja în Galápagos. Părinților?

Lovesc pixul de birou când telefonul mobil îmi trezește atenția. Mai am câteva minute...

Introduc parola de la Wi-Fi și văd un noian de notificări pe ecran. Am mesaje de la Tory, Christina și de la părinții mei. Niște mesaje noi pe Snapchat și aprecieri pe Instagram. Le ignor pe toate. Apoi văd un e-mail nou în contul personal pe care nu-l pot ignora.

Mi se strânge inima pe când cercetez notificarea oficială legată de împrumutul de studii. Rata lunară o să crească luna viitoare.

— Drăcia dracului!

De parcă mai aveam nevoie de o altă formă de presiune ca să obțin promovarea.

Telefonul îmi bâzâie și am alt mesaj. De la Graeme.

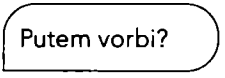

Inima mi-o ia la galop și simt căldură în vene. Nu e reacția de care am nevoie acum. Ezit cu degetele deasupra ecranului.

În difuzoare se aude iar anunțul iminent:

— Bună seara, bună seara! Dacă vreți să vizitați legendarul Post Office Bay, debarcarea începe într-un sfert de oră. Post Office Bay, 15 minute. Vă rog să fiți în hol și nu uitați vederea! Mulțumesc!

Îmi trec limba peste buzele uscate și îi răspund:

18

WALSH NU S-A GRĂBIT LA DUȘ, AȘA CĂ AM AJUNS LA destinație la bordul ultimei bărci zodiac. Graeme a luat cu siguranță una înainte pentru că nu l-am văzut în hol. Barca se leagănă, motorul pufăie, iar eu îmi arunc părul peste umăr ca să nu mi-l sufle vântul în față.

Pe când ne apropiem de insulă, îl zăresc pe Graeme. Merge fără țintă pe plajă cu privirea în jos, cu mâinile în buzunare și cu pantaloni de in suflecați până la jumătatea fluierului piciorului. E foarte sexy!

Strâng din dinți ca să evit valul de atracție care mă copleșește. Fac ce trebuie spunându-i că trebuie să avem o relație platonică. Chiar așa e! Cu siguranță. Fără îndoială!

Căpitanul dă cu spatele spre plajă și coborâm.

— Vrei să vin cu tine? mă întreabă Walsh pe când își desface vesta de salvare și o aruncă peste celelalte din coșul de pânză.

Mi-o dau și eu jos și clatin din cap.

— Nu, mersi, mă descurc!

— Legendarul butoi cu corespondență e la mică distanță de mers pe jos, spune grupului nostru un naturalist tânăr.

Walsh ridică degetul mare în sus înainte să o pornească după alți turiști pe o cărare nisipoasă printre copaci și mărăcini deși. Îmi trag umerii în spate și o pornesc spre Graeme. Îmi tremură stomacul: nu cu fluturi – acele insecte delicate și prețioase –, ci cu arici. Arici țepoși și furioși care se bat pe viață și pe moarte în stomacul meu. Graeme ridică privirea pe când mă apropii. Lumina slabă a soarelui îi scaldă fața, iar aricii îmi lovesc coastele.

Zâmbește sincer, răscolitor, și radiază când îmi întâlnește privirea.

Pășesc nesigură. Nimeni nu s-a mai uitat așa la mine – de parcă sunt răsăritul după o noapte lungă de iarnă. Sau primul cadou în dimineața de Crăciun. E ceva ce vezi în filme, și mă copleșește venind din partea lui Graeme.

Simt un vârtej de îndoială, dar îl reprim. Sunetul valurilor care vin și se retrag de la țărm îmi răsună în urechi pe când încep să merg din nou. Graeme iuțește pasul și ne întâlnim la mijloc.

— Bună! îl salut și îmi vâr mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor scurți.

— Bună!

Între noi se lasă o tăcere stânjenitoare.

Deschide gura să spună ceva, apoi se dă în spate de parcă s-a răzgândit.

— Cum mai e Walsh?

— Poftim?

— Părea destul de surprinsă când a intrat peste noi și, dat fiind cum s-a comportat în prezența mea toată ziua...

Gesticulează vag, evident ruşinat.

— Ah, *ah*! Eşti îngrijorat că s-a supărat că ne-a prins... împreună?

Dă din cap că da! Îmi scrâşnesc molarii. A venit vremea adevărului.

— E bine! Am vorbit. Şi, de fapt, nu te place în felul ăla, cum crezi tu.

Întoarce capul surprins.

— E bine aşa, sunt veşti bune, îl asigur eu.

— Dar atunci de ce...

— A flirtat? îl întreb. O să sune ciudat, dar încerca să-ţi distragă atenţia. Am impresia ca să mă ajute. S-a gândit că, dacă erai concentrat asupra ei, n-aveai să mai acorzi atâta importanţă promovării. Tresar pe când îmi frâng mâinile, apoi îngaim: Scuze! Nu ştiam ce face!

Graeme îşi trece o mână prin păr.

— Ei bine, încercam să te fac geloasă, aşa că suntem chit.

Îi tremură colţul buzelor şi începe să se plimbe fără ţintă pe plajă. Îl urmez. Printre copaci se aud oameni vorbind pe un ton scăzut. Suntem singuri, dar turiştii nu sunt departe.

— Ai adus vederea? îl întreb.

Nu e cea mai strălucită conversaţie, dar măcar e un subiect sigur.

Dă din cap că da.

— Cui i-o trimiţi? mă întreabă.

— Încă nu m-am hotărât.

— Părinţilor?

Râd pe înfundate.

— Probabil n-ar primi-o niciodată. Nimeni nu se duce în Careywood, Idaho. Mă gândeam la Christina.

Cum ne-a explicat Gustavo, pui o vedere în butoiul cu corespondență din Floreana, iar viitorii călători vor fi poștași neoficiali. Se uită printre vederi și iau una pe care e o adresă aproape de destinația lor finală pentru a o înmâna personal – nu e nevoie de timbre. Se pare că e o tradiție care a început odată cu primii marinari care au venit în Galápagos.

Faza e că nu știi când va veni cineva care se va duce în locul în care vrei să ajungă vederea ta, deci ar putea trece săptămâni, luni sau ani până ca vederea ta să ajungă la destinație. Iar Idaho e departe de orice alt loc.

— Și tu? îl întreb. Mama ta va primi o vedere de la fiul ei preferat?

Gura lui Graeme se încordează și îi zvâcnesc mușchii maxilarului.

— Mama a murit acum un an și jumătate.

Vorbește pe un ton calm și direct, dar tot reverberează ca un gong prin aerul înmiresmat.

Stomacul meu face salturi și am gura mai uscată decât nisipul de pe degetele de la picioare.

Piesele încep să se așeze. Când am vorbit cu el pe FaceTime săptămâna trecută, se plimba printr-un cimitir. *E probabil cimitirul unde e înmormântată mama lui.* Dintr-odată îmi dau seama că dorința lui de a se muta într-un oraș nou și să-și lase în urmă viața de dinainte are sens. Îmi amintesc de momentul când mi-a zis că nu era stăpân pe situație când a început munca la Seaquest – se datora probabil faptului că își jelea mama.

Inspir adânc. O, Doamne, de câte ori am făcut bancuri despre mame! Îmi vine să vomit.

Mă opresc din mers. Și el.

— Îmi pare rău! îi zic și îl ating pe braț.

După câteva secunde, își coboară bărbia în semn de confirmare.

Cum...

Scleroză laterală amiotrofică.

Doamne, e o boală *devastatoare*! E tragic să mori așa, dar pentru familie e la fel de tragic. Să-ți moară mama din cauza unei boli degenerative ca asta... Nu-i de mirare că a făcut un pas înapoi în carieră după o pauză. Probabil nu avea nevoie de stres.

Deschid gura, dar ce cuvinte ar fi potrivite în contextul ăsta? Îmi ridic privirea și îl las să vadă că vorbesc serios.

— Îmi pare nespus de rău!

Trage aer adânc în piept și începe să meargă din nou.

— De fapt, am fost unul dintre norocoși. A fost diagnosticată în vara de dinaintea ultimului meu an la facultate și am mai avut parte de șapte ani cu ea. Majoritatea pacienților nu trăiesc nici cinci ani.

Și așa se explică de ce s-a mutat la altă facultate în anul terminal. Se ducea acasă să aibă grijă de mama lui. Îl iau de mână pe Graeme din impuls. Are palma caldă și grea într-a mea și se oprește din mers.

Mă uit în ochii lui albaștri, reci. În ciuda faptului că și-a acceptat soarta, suferința planează deasupra lui ca o umbră fantomatică. Îl strâng de mână și încerc să dau dovadă de cât mai multă compasiune prin gestul ăsta.

— Faptul că stai aici acum și muncești, prosperi... Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Își trece palma peste ceafă și începe să meargă din nou încet și fără țintă.

— I-am scris lui Ryan, verișorul meu. Locuiește în Seattle. N-am mai vorbit cu el de ceva vreme, așa că

va fi surprins, îmi spune Graeme, atingându-și pantalonii acolo unde văd conturul vag al unei vederi.

Ryan trebuie să fie cel de pe Instagram.

— Nu știu de ce am adus vorba de mama. De obicei nu-mi place să vorbesc despre ea.

— E prea dureros?

Clatină ușor din cap.

— Nu suport mila. De asta am ieșit de pe rețelele de socializare.

— Oamenii oferă compasiune pentru că le pasă, îi zic în șoaptă.

Iar îi tremură colțurile buzelor.

— Mereu vezi partea bună a lucrurilor. Ești o persoană de treabă, Henley!

Îmi pun geanta în bandulieră și mijesc ochii pe când soarele se reflectă în apă.

— Chiar nu sunt!

— Crede-mă că ești. Ești mereu prima care sare în apărarea unui coleg ori de câte ori James iese la atac. Ai vorbit cu mai mulți oameni să-i aducă mâncare Barbarei când și-a luat concediu ca să înceapă chimioterapia anul trecut. Întrebi oamenii ce mai fac și le spui o vorbă bună dacă sunt deprimați. Ești grijulie. Am văzut asta la mai multe conferințe video și aici, în Galápagos. Cât de mult ai grijă de Walsh.

Simt că-mi iau obrajii foc. Nu pot să cred că a observat.

— Am uitat de ziua bunicii anul ăsta, murmur eu.

Râde cu poftă.

— Ai câștigat! Ești putredă până în măduva oaselor.

Râsul lui îmi dansează în corp până se înfășoară în jurul plămânilor.

Suntem aproape. Dar nu suficient de aproape. Fiecare celulă a corpului meu mă îndeamnă să elimin distanța dintre noi. *Nu, nu trebuie. Dar vreau!*

Respir greoi. Când mă uit la el, ni se întâlnesc privirile. Zâmbetul i se topește și i se lasă pleoapele. Pe barba lui dansează o lumină aurie. Mă trezesc că mă apropii din ce în ce mai mult...

Trag aer în piept și mă dau înapoi.

Nu ar trebui să facem așa ceva.

De ce nu?

Face un pas în spate încruntat.

Nu e nimic în regulamentul de ordine interioară care să interzică relațiile romantice consensuale la muncă. Am verificat.

Nu trebuie să fie. Deja știu ce se va întâmpla. Facem sodoma, apoi Gustavo va afla și îi va spune lui James, care îmi va pierde și ultima brumă de respect pentru mine, iar cariera mea la Seaquest va lua sfârșit.

— N-ai de unde știi!

— Ba știu!

Îi citesc nedumerire în ochi când se încruntă.

Stomacul meu cade în gol. Nu va înțelege niciodată dacă nu-i spun adevărul.

— De... de asta mi-am dat demisia de la ultimul loc de muncă.

E complet șocat câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat?

— Un tip pe nume Sean. În urmă cu patru ani. Lucram la Prima Health, o companie de asigurări. Sean s-a angajat la câteva luni după mine și am lucrat împreună la același proiect important: lansarea oficială a unui concept de branding. A fost o atracție reciprocă din prima zi,

dar nu am făcut nimic. Nu imediat. Apoi au urmat multe nopți, mult timp petrecut împreună... Dintr-una în alta...

Mi se încordează coapsele pe când mă uit la oceanul de un albastru-cenușiu.

— Câteva săptămâni am crezut că el e *alesul.* Era amuzant, fermecător, părea foarte interesat de mine și mă susținea în ambiția mea. Dacă mă uit în urmă, de fapt, era în mare parte interesat de ideile mele pentru proiectul comun. Am petrecut aproape fiecare noapte împreună. Am început să mă gândesc la el ca la prietenul meu, dar totul a fost o șaradă. Când a venit vremea să prezentăm proiectul în fața șefului, m-a călcat în picioare. A vorbit în cea mai mare parte a timpului și a lăsat impresia că prezentarea noastră era, de fapt, numai a lui și că eu doar l-am ajutat, deși am făcut mare parte din muncă. Am încercat să vorbesc, să mă impun, dar șeful nostru părea iritat. De parcă îi iroseam timpul, despicând firul în patru.

Graeme inspiră adânc pe nas și închide ochii puțin.

— Totul are sens acum. De ce ai avut o părere așa de proastă despre mine când părea că îmi asum meritele muncii tale în privința acelui clip video. Mi-aș dori să-mi fi spus ceva mai devreme, dar acum înțeleg de ce nu ai făcut-o.

Mi se usucă gura și dau din cap o dată.

— Și nu e partea cea mai urâtă. Când l-am pus la zid pe Sean pentru cum s-a comportat, mi-a zis că sunt teatrală și a încercat să mă convingă că nu a făcut mare lucru. De parcă prezenta pentru amândoi și că ar trebui să-i rămân recunoscătoare.

— Te aburea.

— Da, mi-am dat seama, și d-aia am rupt relația cu el pe loc... sau cel puțin am încercat, dar a zis că nu ne putem despărți pentru că nu am fost niciodată cu adevărat împreună. Pentru că a fost doar sex.

Felul în care mă privește Graeme mă face să tremur și îmi frec brațele.

— Desigur că a început să circule la birou vestea că ne culcam împreună. Ghici cui i-a fost afectată reputația? Nu a lui. Șeful nu m-a mai tratat niciodată la fel după asta. Nu eram luată în calcul pentru sarcini mai importante și se vorbea peste mine la ședințe pe când steaua lui Sean tot creștea. Șase luni mai târziu a fost promovat în detrimentul meu. Ar fi fost șeful meu direct. Atunci am demisionat. Nu că eram angajata perfectă sau că nu am făcut greșeli, sau că Sean nu era talentat, continui eu, turuind. Doar... că știam că n-o să fiu tratată corect dacă lucram pentru el la compania aia.

— Nu trebuie să mai explici, am înțeles.

Graeme se întoarce spre mine și îmi ia mâna, lăsându-mi suficient timp să mă trag din strânsoare. Când nu o fac, își trece degetul mare peste palma mea.

— Nu sunt Sean.

— Nu cred că ești, nu mai ești, dar tot e un risc să avem o relație. Și nu sunt sigură că vreau să-mi asum riscul ăsta.

— Henley, eu te respect! Nu vrei să fim împreună? În regulă! Te las în pace, îți promit! Vrei să ne dai o șansă, dar să nu spunem nimănui? Sunt de acord! E decizia ta, alegerea ta. Nu aș face nimic din ce nu vrei, inclusiv să spun ce simt pentru tine la muncă dacă asta te face să te simți stânjenită.

Lacrimile îmi înțeapă ochii, iar gâtul îmi arde de o emoție pură. Nimeni nu mi-a mai zis vreodată astfel de lucruri.

— Dacă ești dispusă, vreau să te cunosc mai bine, să petrec timp cu tine în afara slujbei. Fie alături de tine, fie la distanță, nu-mi pasă. Ești prima persoană pentru care am sentimente de multă vreme și vreau să văd unde ajungem, îmi spune și ridică din umeri. Și apropo, Sean e un bou. Dacă îl văd vreodată, o să-i trag una în coaie!

Chicotesc.

— Nu înaintea mea.

Lui Graeme îi tremură buzele, dar în ochi îi citesc nesiguranță.

— Și tu, *tu* ce vrei?

Vulnerabilitatea din tonul vocii îmi face pieptul să mă doară de dor.

Ce vreau?

Vreau să muncesc din greu și să câștig respect. Vreau pe cineva. Vreau să-mi plătesc împrumutul studențesc. Vreau să o ajut pe Walsh să-și găsească echilibrul în viață. Vreau să fiu la conducere într-o bună zi. Vreau să fiu fericită.

Îl vreau pe Graeme. Vreau tot!

Fac jumătate de pas în față și îmi plimb limba de-a lungul buzei inferioare. Soarele care apune îmi încălzește gâtul, iar pieptul lui Graeme se ridică și coboară pe când se uită cu luare aminte la mine.

— Vreau... să încerc ceva! îi șoptesc.

Pământul pare să mi se surpe sub picioare. De parcă stau pe buza unei stânci și mă uit în hăul învăluit în ceață. Inima mi se umflă până când amenință să-mi iasă din piept.

Mă apropii de el, ridic bărbia și mă înalț pe vârfurile degetelor de la picioare. Îmi ating buzele de ale lui. Fericire! Graeme geme și mă trage mai aproape, cu gura lui mișcându-se pe a mea. Energia fierbe între noi cu la fel de multă efervescență ca o șampanie.

Mirosul lui îmi umple nările, iar trupul îi e ferm și cald. Limba lui mi se strecoară în gură. E dulce ca o tartă, ca o plăcintă cu afine și un cidru bun – ca acasă. Terminațiile mele nervoase se transformă într-un foc de artificii.

Știu că ar trebui să ne oprim. Sunt prea multe în joc! Dar nu vreau. Încântarea mi se scurge prin vene și respir mai liber.

Sar de la înălțime. Vânez un rechin.

În afară de zgomotul valurilor ce se izbesc de țărm și de inima mea care se lovește de coaste, nu se aude nimic pe plaja pustie. Chiar și păsările amuțesc, odată cu murmurul turiștilor care se aude printre copacii din spatele nostru.

Graeme se trage un pic înapoi. Îmi cercetează fața și îmi mângâie obrazul cu degetul. Nu are nimic arogant în privire, ci doar o uimire sinceră.

— La naiba! îi șoptesc și îl trag spre mine.

Îi întâmpin fiecare mișcare a limbii cu una de-a mea. Un act reciproc. Avansez, mă retrag. Îi sug buza inferioară înainte de a o împunge cu dinții. Geme adânc – parțial oftează, parțial mârâie, iar sunetul dezlănțuie ceva în noi. Buzele lui se mișcă în ritm cu ale mele, cu grabă, iar inima îi galopează sub palma mea. Simt căldura care-mi înflorește în stomac și se întinde ca un foc pe când mirosul lui mă învăluie.

Vreau să-l savurez ca pe o delicatesă, ca și cum ai mânca trufe sau caviar, dar nu pot să mă abțin.

Îl devorez ca pe o pizza la unu dimineață.

Îl vreau! Îl urăsc? *Am nevoie de el!*

— Henley! geme el.

Cu mâna pe spatele meu, își mișcă șoldurile și aproape îmi dau ochii pe spate. Îmi mișc degetele prin părul lui mătăsos și mă salt pe vârfuri. Parcă am luat o gură de mâncare de la un ospăț și îmi dau seama că sunt hămesită. Graeme mă sărută, mă *atinge*, e și el înfometat.

Am plămânii în flăcări și bomboane care explodează în suflet. Și nu vreau să se termine.

— Xiavera... Hei, Xiavera! Stai un pic, am o întrebare!

Aud vocea lui Walsh prin ceața din creier. Strigătul ei e un avertisment clar – pentru mine.

Ne despărțim ca o cusătură care se rupe pe când Xiavera apare pe după un pâlc de copaci cu Walsh după ea. Graeme se îndepărtează câțiva pași. Inima mi se oprește complet până mă copleșește un val de panică.

Xiavera se întoarce să i se adreseze lui Walsh, dar apoi ne vede.

— A, aici erați! Am sortat corespondența din butoi, iar acum a sosit vremea livrării. Aveți o vedere, da?

— Ăăă... da! mă bâlbâi. Doar... admiram priveliștea.

Graeme a scos deja telefonul și face o poză apusului. Ce rapid e! Deși probabil va însemna mai multe poze superbe și mai multe aprecieri pe Instagram.

— În regulă! Nu stați prea mult! Ne întoarcem curând!

— Mulțumesc, venim imediat! face el.

Xiavera ia un rucsac din nailon din grămada de lângă vestele de salvare și se îndreaptă cu pași mari spre potecă. Walsh o așteaptă, sărind pe vârfuri.

— Poți să-mi spui mai multe despre istoria butoiului cu corespondență? Când a început?

— Nu știm sigur, dar e posibil să fi început chiar din 1813...

Vocea Xiaverei se pierde pe când dispar pe cărare, iar Walsh îmi zâmbește radios peste umăr.

— Ar trebui să mergem, îi zic, dar apoi Graeme mă ia ușor de braț.

— Ești bine?

Dau din cap că nu și deodată mi se usucă gura.

— A fost cât pe ce! Xiavera aproape ne-a prins. Dacă i-ar spune lui Gustavo, iar el i-ar spune lui James...

— E-n regulă! N-a văzut nimic!

— De data asta.

Mă îndepărtez de el și rup astfel legătura.

— Uite ce e, încă nu știu dacă chiar e o idee bună! Sunt multe în joc pentru amândoi. Și odată ce unul din noi obține promovarea, o să fie și mai greu. Cineva va avea o funcție mai importantă decât celălalt... Chiar nu știu ce să zic.

— Mă săruți așa, iar apoi îmi spui că nu vrei să mă mai săruți deloc? Henley Rose, mă ucizi!

Mi se strânge inima, dar apoi îi văd zâmbetul ironic. Vin mai aproape, iar el îmi dă o șuviță peste ureche.

— Înțeleg! Ai avut o experiență neplăcută cu genul ăsta de lucruri și acum îți faci griji. Dacă vrei, putem să ne comportăm ca niște profesioniști până când unul dintre noi obține promovarea.

— Da, e bine așa!

Mușchii mi se relaxează, deși simt o urmă de dezamăgire. Momentan lăsăm lucrurile așa. Doar pentru câteva săptămâni.

— Numai că... pun pariu că nu poți sta deoparte. O să-ți dau cât spațiu ai nevoie.... Vom fi doar colegi într-o relație platonică, pe onoarea mea de cercetaș! Dar cred că o să mă săruți din nou înainte de sfârșitul croazierei. Pentru că *vrei.*

Felul în care își încordează arogant maxilarul și modul senzual în care își mișcă buzele! Se îndreaptă de umeri și își apropie fața de a mea. Creierul mi se încețoșează. Se trage înapoi și îmi dau seama că am fost prinsă în vraja puternică a buzelor sale când mă aplec în față, împletic indu-mă.

Zâmbește superior.

— Ne mai vedem pe aici, Henley Rose!

Își vâră mâinile în buzunar și o ia pe cărare. Are o vioiciune a mersului pe care nu i-am remarcat-o până acum.

Nu știu dacă să strig în semn de frustrare sau să mă iau după el și să-l încalec ca pe un catarg.

Mă limitez să lovesc o movilă de nisip. Nisipul o răscolește, iar nisipul mă izbește în față.

— Scârbos! bombăn și scuip.

După ce stau un minut să-mi revin – și să-mi scot nisipul din păr –, o iau agale pe cărarea unde s-au strâns ceilalți pasageri într-un luminiș mărginit de copaci. „Poșta" e, de fapt, un butoi vopsit în alb cu o gaură făcută în mijloc. E înfipt în nisip lângă un morman vechi de lemne – rămășițele unui butoi mult mai vechi, distrus de vreme.

Walsh stă în spate. Mă îndrept spre ea și simt cum îmi tremură picioarele. Se uită în depărtare confuză, dar își revine când mă vede.

— Ce s-a întâmplat? vrea să știe imediat ce ajung în dreptul ei.

Pune în geantă cele trei vederi prin care s-a uitat. Prima are o adresă din Seattle. Se pare că Walsh a găsit niște vederi pe care să le înmâneze.

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

Mă trage spre marginea grupului. Pe cealaltă parte, Graeme vorbește cu un cuplu în vârstă. Îmi zâmbește complice.

— L-ai sărutat, nu?

— Taci! o cert eu, dar nu ne ascultă nimeni.

— Cum a fost?

Cum a fost? Zguduitor! Năucitor! Minunat!

— Bine!

— Mănânci rahat!

— Walsh, nu pot să fac asta cu el! Momentul...

Își lipește mâinile de obrajii mei și îi strânge până ținugui buzele.

— Nu te mai gândi atât! Te place! Tu îl placi! Bum, dinamită! zice ea și îmi dă drumul.

— Nu ai înțelege!

— Așa e! Chiar nu am cum. Sunt greu de găsit tipi arătoși, drăguți și cu o slujbă bună. Crede-mă că știu!

— Ultima strigare pentru vederi, ultima strigare pentru vederi! se aude vocea impunătoare a lui Gustavo printre mulțimea care murmură.

— Mă întorc imediat! îi spun, ducându-mă grăbită spre butoi.

N-am chef să trimit nicio vedere, dar nici nu vreau să mă supun interogatoriului lui Walsh.

Mă opresc la scândurile tăiate grosier ce servesc ca suprafață de scris de lângă butoi. Scotocesc prin geanta de la șold și scot un pix și o vedere nescrisă.

Strâng din maxilar şi mă uit peste umăr la Graeme. Mă priveşte. Inima îmi creşte când ni se întâlnesc privirile.

„Înainte de sfârşitul croazierei, cred că o să mă săruţi din nou. Pentru că *vrei*."

Simt căldură în jurul gâtului şi mi se înroşesc obrajii. Desigur că trebuie să transforme totul în provocare. Pentru că ştie că mă dau în vânt după ele. Ei bine, păcat că nu dau înapoi când se aruncă mănuşa!

Nu-l voi săruta cât a mai rămas din croazieră.

Poate după?

Poate o să-i dau lui Graeme o şansă în cele din urmă.

Deschid pixul şi scriu pe o vedere, apoi adaug numele şi adresa mea. Înainte să mă pot gândi mai bine, bag cartea poştală în butoi, în care se află o pungă de plastic plină cu ilustrate.

Poate că vederea va ajunge la mine într-o săptămână. Sau într-o lună. Sau într-un an.

Şi atunci poate că Graeme va fi în viaţa mea. Sau poate că nu. Timpul va decide. Şi între timp?

N-o să mă mai gândesc la buzele lui. Sau la cum vocea lui îmi mângâie numele. Sau cum i se contractă muşchii antebraţului când ridică aparatul.

Cât de greu poate fi, dat fiind că au mai rămas patru zile din croazieră?

19

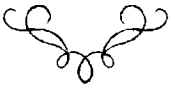

URMĂTOARELE DOUĂ ZILE TREC REPEDE. FAC DRUMEȚII, snorkeling și fierb în suc propriu. Petrec fiecare excursie cu Graeme, stăm împreună la fiecare masă. E politicos și total profesionist – colegul platonic perfect. Nu-mi invadează spațiul personal și nu aduce vorba că ne-am sărutat.

La suprafață, lucrurile par să fi reintrat în normal între noi.

Numai că nu e *așa*. *Deloc*.

Râsul lui profund și catifelat după ce a văzut o țestoasă-de-mare când făceam scufundări de-a lungul insulei Isabela m-a făcut să am fluturi în stomac. Apoi ieri, pe insula Santa Fe, mâinile noastre s-au atins pe când mergeam pe sub perii țepoși de-a lungul unei cărări prăfuite și parcă a fost o explozie de oxigen peste o flacără ce ardea înăbușit. Aproape am luat foc.

Nici nopțile nu sunt mai liniștite. Stau în pat, cu laptopul deschis, și am un document plin cu notițe de la discuțiile cu Walsh, și mi-l imaginez în cabina aflată de partea cealaltă a peretelui... și cât de ușor ar fi să bat la ușa lui!

Sunt pe cale să pierd pariul, dar în momentul ăsta nici nu sunt sigură că-mi pasă.

Când suntem în a șasea zi de croazieră, am maxilarul amorțit de cât l-am strâns. Au trecut trei zile de la sărut și sunt mai agitată ca un hoț în biserică. Walsh și cu mine luăm micul-dejun afară, pe puntea acoperită. Nu l-am văzut pe Graeme în sala de mese, dar nu e nici afară. Nu știu dacă să trântesc farfuria de perete sau dacă să mă simt ușurată.

Ne petrecem primul sfert de oră făcând schimb de informații din ziua precedentă. Transcriu minuțios impresiile lui Walsh despre croazieră – ce îi place, ce și-ar dori să fie diferit, de ce și-ar dori să călătorească iar alături de compania noastră.

Când terminăm, scot carnețelul. Am umplut multe pagini de când am vorbit cu căpitanul Garcia pe pod. După ce am descusut-o pe Xiavera cu privire la speciile invazive de pe insule, am încercuit cuvinte ca „faună unică", „conectare cu natura" și „uimire", dar tot nu sunt sigură cum s-ar lega într-o propunere de marketing digital.

Lui Walsh îi sună telefonul. A devenit așa de constant, că abia mai observ. În jur lumea vorbește, iar motorul navei vuiește. Termin croasantul și iau o gură din sucul de portocale înainte să mă întorc la carnețel. O briză ușoară saltă colțul primei pagini, așa că o netezesc.

Walsh mă atinge pe antebraț.

— Și ce crezi?

— În legătură cu ce?

— Nu mă ascultai, nu?

— Scuze! Mă gândeam la muncă. Poate ar trebui să mai adăugăm conținut interactiv pe site? Sau poate am putea să găsim o cale mai bună de a accesa rețelele de influenceri.

Walsh ridică bărbia și își încrucișează brațele la piept.

Închid carnețelul și îmi sprijin coatele pe masă.

— Continuă! Ai toată atenția mea!

— Ce o să faci când o să ne întoarcem în Seattle? mă întreabă.

Ce întrebare ciudată!

— La fel ca până acum. Muncă. Școală. Tu? Ai mai primit răspuns de la companiile unde ai trimis CV-ul înainte să plecăm?

— Nimic promițător.

Își ține buzele și se uită peste balustrada navei la Santa Cruz, aflată în depărtare. Câteva zeci de bărci plutesc în golf între noi și mal, îngreunând accesul spre Puerto Ayora, cel mai mare oraș din Galápagos. Își lovește mobilul de palmă.

Mijesc ochii

— Walsh, ce se petrece cu tine? Te-ai purtat ciudat toată excursia. Stai toată ziua la telefon și ești mai zăpăcită ca de obicei. Spune-mi ce ai!

Pune jos cana cu cafea.

— Bine! Nu... nu mai sunt așa de sigură că vreau să fiu maseur-terapeut cu normă întreagă.

— Dar ce altceva ai putea face?

— Mă gândeam să fac ceva care combină yoga și masajul. Gen *wellness coach*. Se încruntă și trage concluzia: Te strâmbi!

— Nu mă strâmb!

— Să știi că *wellness coach* e ceva serios.

— La fel și arta de a umfla baloane.

Walsh își trage scaunul de la masă. Picioarele grele de lemn scârțâie pe punte.

— Las-o baltă!

Mă întind și o apuc de încheietură. Se smucește și îi dau repede drumul.

— Stai, îmi pare rău! Nu fac parte din lumea masajelor și a celor care se ocupă cu wellnessul și alte chestii de felul ăsta. Dar, dacă asta vrei să faci, atunci o scoatem noi la capăt. Sigur sunt multe resurse pe net! Te ajut când ne întoarcem în Seattle. Punem la cale un plan, ai să vezi!

— Așa ai zis și înainte.

Vorbește așa de încet, că sunt sigură că nu am auzit bine. Se întoarce să plece.

— Hei, unde te duci?

Se uită la telefon și-l bagă în buzunarul de la spate al pantalonilor scurți.

— Înapoi în cabină. Mai avem doar 20 de minute până când bărcile ne vor duce la mal și vreau să mă pregătesc.

Îmi dau scaunul în spate cu intenția de a o urma, când îmi sună telefonul. Am un e-mail nou. De la James. Îl deschid făcând o grimasă.

Către: HenleyE@sqadventures.com
De la: JamesW@sqadventures.com
Subiect: Update

În ce stadiu ești cu propunerea pe digital? Trimite-mi un update imediat cu ideile tale!

James P. Wilcox
Chief Marketing Officer
Seaquest Adventures | www.seaquestadventures.com

— Fir-ar să fie de treabă! șuier, cu degetele plutind pe deasupra ecranului.

Desigur, am idei! O mulțime de idei mediocre. Dar nu am scos nimic excepțional. Răspunsul e ca un fuior

de ceață – atârnă cu îndârjire la orizont, dar, când încerc să prind ceva, mi se scurge printre degete.

Între timp, eforturile lui Graeme pe *digital storytelling* strâng aprecieri și rezervări în plus, potrivit Christinei. Pasagerii de la bord îl adoră, iar Donna îi e practic cea mai bună prietenă. I-am văzut seara trecută la bar, iar ea tot râdea și râdea la ceva ce i-a zis.

Dacă am fi alergat, el ar fi fost așa de în față, că m-ar fi întrecut de două ori!

Închid telefonul și îl trântesc pe masă. Dacă James se supără că nu răspund chiar acum, pot da vina pe conexiunea Wi-Fi cu probleme.

Un lucru e cert: trebuie să-mi dau seama ce vreau să prezint pentru propunerea asta. Azi. Și trebuie să fie ceva care să-l dea pe spate.

Când ajungem în Puerto Ayora jumătate de oră mai târziu, e un șoc după ce am petrecut atâtea zile în natură. Oamenii vorbesc și strigă în spaniolă, mașinile înaintează cu greu pe șoseaua de lângă ocean, iar pescărușii înfometați creează o minunată zarvă.

Cobor din barcă, iar bocancii mei de drumeție fac zgomot când merg prin debarcader. E prima dată când ajungem într-un oraș de când am venit la bord. Îmi mișc degetele aflate în șosete de bumbac și mă bucur că nu am nisip umed prins între ele.

Graeme a coborât deja și a luat-o mai în față pe pasarela de lemn, unde face un video selfie. Tricoul alb

și apretat contrastează cu bronzul, iar mușchii gambelor i se încordează pe când merge.

Scrâșnesc din dinți deopotrivă de frustrare și dorință.

— Azi vedem țestoase uriașe? mă întreabă Walsh, care își scoate telefonul din buzunar și apoi verifică ecranul.

Îmi iau privirea de la Graeme.

— Țestoase sălbatice uriașe în munți, apoi vizităm Centrul de zootehnie după-amiaza. Dar nu uita că o să plec un pic după prânz! Am vorbit acum câteva săptămâni cu o persoană de legătură din regiune, o femeie care locuiește în Puerto Ayora. Avem o întâlnire programată.

— Da, da, nicio problemă! Crezi că e Wi-Fi în oraș? Ridică telefonul în aer și face câțiva pași, apoi adaugă: Nu contează! Am găsit o rețea disponibilă.

Mă uit urât la ea.

— Tot nu vrei să-mi spui de Ursii cu vești proaste, nu?

Se uită la mine cu expresia ei de *nu e treaba ta.*

Telefonul îmi sună în buzunar și verific automat notificările:

Christina

FETELOR, n-o să credeți ce mi s-a întâmplat!

Tory

Ce?

Christina

Rick mi-a trimis o loțiune.

Strâmb din nas.

Cine e Rick?

Christina

Tipul cu care am ieşit la întâlnire săptămâna trecută. Programatorul. Mi-a trimis o LOŢIUNE prin poştă. La apartamentul meu.

Ce pana mea?

Ce fel de loţiune?

Christina

E chiar mişto! Ceva super de lux de la Saks. Dar e LOŢIUNE. LA APARTAMENTUL MEU. AJUTOR!

Tory

De unde ştie unde stai?

Christina

A venit să mă ia de acasă ca să ieşim în oraş.

Tory

CHRISTINA KIM, ce naiba a fost în capul tău?

Ştii că ar putea să se întoarcă să te omoare, nu? Greşeală de începător.

Găsesc un GIF cu *Tăcerea mieilor* când Buffalo Bill spune „se freacă cu loțiune pe piele" și-l trimit.

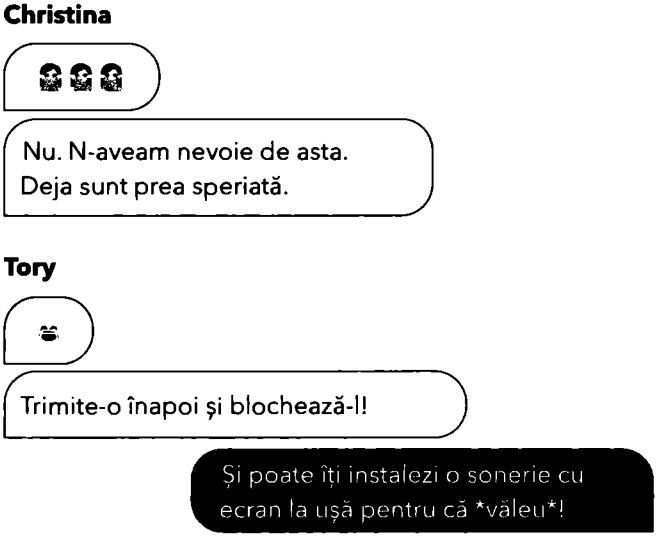
Christina
Nu. N-aveam nevoie de asta.
Deja sunt prea speriată.
Tory
Trimite-o înapoi și blochează-l!
Și poate îți instalezi o sonerie cu ecran la ușă pentru că *văleu*!

— Atenție la mine toată lumea! se aude vocea lui Gustavo peste mulțime, așa că ridic privirea.

E lângă o balustradă joasă de-a lungul pasarelei de lemn cu brațul ridicat.

— Autocarul e aici. Sper că sunteți pregătiți să vedeți celebrele țestoase uriașe.

Mulțimea aplaudă și chiuie pe când se îndreaptă plină de veselie spre autocar.

— Hei! încep înainte să-mi dau seama că Walsh nu mai e lângă mine.

Întorc gâtul și o văd fugind ca să urce în autobuz. M-a lăsat baltă! Îmi țugui buzele și mă strecor printre pasageri ca să o prind din urmă.

Când urc în autobuz, văd că stă cu unul din naturaliști. Sunt deja absorbiți într-o conversație, dar tot reușește să se uite arogant la mine. I-o întorc, uitându-mă urât la ea, ceva de genul „să nu crezi că ai evitat discuția despre Urșii cu vești proaste". Mă lovesc de umărul ei pe când trec și găsesc un rând liber în spate. Mă așez pe locul albastru cu portocaliu de la fereastră.

Afară, câțiva pescari vând captura de dimineață la o masă pusă lângă apă. Fac o poză unui leu-de mare uriaș, care stă cu capul pe masă, lângă cotul unui pescar, ca un câine care cerșește bobițe.

Volumul discuțiilor dintre pasageri crește pe măsură ce tot mai mulți oameni urcă în autobuz.

Fără niciun avertisment, Nikolai își bagă capul peste locurile din fața mea. Tresar.

— Bună dimineața! toarce el, dar efectul se duce de râpă când se lovește cu capul de raftul de depozitare jos.

Se crispează și își masează capul.

— Bună dimineața! îi spun pe un ton politicos.

— Nu te-am mai văzut zilele astea. Nu mă eviți, nu?

Mă căznesc să îi zâmbesc.

— Am fost ocupată.

Și îl evit oricând e posibil.

Dwight stă lângă Nikolai. Nu-l văd, pentru că locul lui îmi blochează câmpul vizual, dar îi aud vocea joasă, care-l dojenește neinteligibil. Nikolai murmură ceva, apoi își concentrează din nou atenția asupra mea.

— Oare locul ăsta e ocupat? mă întreabă și face semn spre locul liber de lângă mine, apoi iese de pe rândul lui.

— De fapt..., caut repede o scăpare.

Câteva rânduri mai în față e Graeme, care vine pe culoar. Expir ușurată.

— Graeme! îl strig. Aici erai! Ți-am păstrat un loc, cum mi-ai cerut, îi spun răspicat și mă uit cu subînțeles la Nikolai.

— Super, mersi!

Zâmbetul lui Graeme îmi face mușchii abdominali să tremure involuntar.

— Nikolai! îl salută pe când trece pe lângă el.

Nikolai strâmbă din buze, de parcă a înghițit o lămâie.

— Sper să-ți placă broaștele!

— Țestoasele, îl corectează Graeme.

— Și ție! îi spun lui Nikolai.

Graeme își dă jos rucsacul din spinare și se lasă pe scaunul de lângă mine. Între noi se declanșează o tensiune electrică atunci când ni se ating genunchii – piele caldă pe piele caldă. Mă prefac că nu observ.

— Mersi! îi șoptesc.

— Cu plăcere!

Vorbește încet și pe un ton catifelat, care-mi aduce aminte de ciocolata topită. Se mișcă pe nesimțite, atingându-se și mai mult de mine. Aerul dintre noi pulsează cu o energie evidentă.

Zâmbind răutăcios, se apleacă de parcă ar vrea să-și aranjeze rucsacul de la picioare, în schimb îmi atinge genunchiul cu degetele. Tremur pe când căldura îmi inundă corpul. De când sunt genunchii zone erogene?

— Trișezi! îi zic cu glas răgușit.

— Da? face el tărăgănat.

Zâmbind strâmb, se trage suficient cât să rupă contactul minim dintre noi.

Inspir tremurând ca să mă calmez înainte de a scoate sticla cu apă din geantă și a lua o gură. Mă uit la el cu coada ochiului – mă privește insistent. Înclină bărbia și ia un ghid al insulelor Galápagos din rucsac și începe să citească.

E clar: pot să câștig pariul. Sau să îl pierd. Nu mai țin minte cum era.

Gustavo vine cu pași greoi pe culoar și numără turiștii. Când ajunge la sfârșit, îi strigă șoferului că poate pleca. Sar pe când autobuzul face o curbă și o ia pe stradă.

E abia nouă dimineața, am petrecut aproape patru minute în compania lui Graeme și sunt gata să ne rup hainele și să dăm foc autobuzului.

Cum naiba o să supraviețuiesc zilei de azi?

20

XIAVERA OPREȘTE GRUPUL DE 12 PASAGERI. ÎN JURUL nostru, vegetația luxuriantă a zonei înalte contrastează puternic cu plajele bătute de briză și cu câmpiile aride ale celeilalte părți a arhipelagului. Copacii scalesia foarte înalți fac umbră pământului roșu ca argila, iar în aer e un iz de putred și plante – mirosul unei păduri sănătoase.

În spatele Xiaverei sunt patru țestoase care zac în tufișuri. Nu sunt foarte mari – cea mai impresionantă e de mărimea unui cocker spaniel –, dar tot sunt incredibile. Capetele lor zbârcite ies din carapacea netedă și cu model. Peste tot oamenii fac poze, inclusiv Graeme. Stă la câțiva metri distanță, iar eu m-am așezat între două femei în vârstă, dar nu trebuie să știu unde e. Trupul meu deja știe.

— În urmă cu mai multe decenii, ar fi fost imposibil să vedem așa ceva, ne explică Xiavera. Când Charles Darwin a venit în insulele Galápagos erau foarte multe țestoase uriașe, dar pe atunci au fost vânate de către marinari până au ajuns pe cale de dispariție. Doar datorită programelor zootehnice intensive reușim să vedem azi

țestoase în zona de munte. Oamenii sunt de vină. Dar tot ei pot reprezenta și soluția.

Își suflecă mâneca de la cămașa roșie și se uită la ceas.

— În regulă, aveți o oră să explorați zona pe cont propriu. Ne vedem la centrul de întâmpinare la unsprezece și jumătate!

Turiștii încep să se împrăștie. Cinci se duc spre țestoasele din preajmă cu aparatele pregătite. Alți doi, soț și soție, merg cu pași repezi înapoi spre centrul de întâmpinare. Pe Walsh deja nu o mai văd pentru că s-a alăturat altui grup imediat ce ne-am dat jos din autobuz. Și Xiavera e cu două cupluri pe când merg printre tufișuri.

Și iată că Graeme și mine suntem singuri!

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul și îmi potrivesc rucsacul. Aș putea să inventez o scuză și să mă duc și eu la centrul de întâmpinare. Poate găsesc un ciocan, îmi despic capul și caut o idee pentru propunere din moment ce una bună refuză să iasă.

Apoi Graeme zâmbește și o simt până în vârfurile degetelor de la picioare. Ridică brațul, invitându-mă.

Pe cine păcălesc? Vreau compania lui Graeme așa cum cineva care se înecă are nevoie de oxigen. Chiar dacă nu pot să o zic cu voce tare.

Înclin bărbia ușor și o iau din loc. Graeme începe să meargă în același ritm cu mine. Nu sunt cărări în zona de munte, așa că ne plimbăm agale printre trunchiuri de copaci și rădăcini. Curând, blițurile aparatelor foto și exclamațiile turiștilor încântați se estompează, iar singurele sunete care se mai aud sunt cele făcute de pantofii noștri și de frunze.

— Spune „țestoasă"! mă roagă Graeme.

Poftim? Mă întorc să mă uit la el cu sprâncenele ridicate și îmi face o poză.

— N-ai făcut-o!

Zâmbetul i se lățește pe față.

— Ba da!

— Sper că nu postezi așa ceva pe contul de Instagram al companiei!

Își scarpină barba.

— Scuze că am postat o poză cu Walsh, dar era așa de captivantă...

— Nu-ți face griji! Totul e permis în dragoste și război.

Pe buze îi înflorește un surâs malefic. Înghit în sec cu greu.

Auzim un foșnet prin tufișuri care ne captează atenția și ne oprim. Icnesc pe când o țestoasă uriașă își face apariția de după un crâng, la nici 20 de metri distanță.

Și nu e orice țestoasă. Este o mama colosală aproape la fel de mare ca fotoliul din apartamentul meu. Cântărește probabil zeci de kilograme și e probabil de pe vremea celui De-Al Doilea Război Mondial. Când își întinde gâtul lung și zbârcit ca să smulgă iarbă, ghearele picioarelor ei ca niște vâsle lasă găuri în țărână.

— Mamă, mamă! abia mai reușesc să îngaim.

Ne apropiem, având grijă să păstrăm distanța ca să nu o speriem. Iau telefonul și fac un video. Când suntem la cinci metri de ea, Graeme se lasă în jos.

— Ce faci? îl întreb.

— Vreau să profit de moment.

Mă țin de tivul pantalonilor scurți și mă așez în genunchi pe pământul uscat de lângă el. Stăm acolo câteva

minute într-o tăcere plăcută, observând țestoasa care mănâncă iarbă și care ori habar nu are, ori e complet indiferentă că suntem aici.

Graeme ridică aparatul.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre părinții tăi. Care e faza cu ei? mă întreabă.

Clic!

— E plictisitor!

Se uită la mine pieziș.

Îmi încrucișez picioarele sub mine. Iarba îmi gâdilă coapsele.

— Ai mei s-au mutat în Idaho pentru slujba tatei când aveam doi ani. E inginer naval.

— E o bază navală în Idaho?

— Știu, mulți oameni sunt complet surprinși. E pe lacul Pend Oreille. Testează sonare și chestii. Treburi destul de importante și strict secrete.

Fac zoom pe țestoasă și o fotografiez.

— Și mama ta?

— Lucrează la poștă și are o afacere pe Etsy. Sculptează în lemn obiecte muzicale.

— Par oameni muncitori.

— Chiar sunt.

— Are sens. Când ridic din sprâncene, continuă: Mă gândeam că ai învățat să fii conștiincioasă de undeva.

Graeme ridică un genunchi ca să proptească aparatul și iar se așterne tăcerea.

Mă macină curiozitatea.

— Cum era mama ta?

Se uită la mine, apoi în altă parte.

— Înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre ea...

— Îi plăcea ABBA la nebunie.

— ABBA?

— ABBA. Știa toate pieselor lor. Când eram mic, punea ABBA tare la bucătărie când gătea cina și cântam împreună cât ne țineau plămânii. Însă era o cântăreață jalnică! Oribilă! Râde când își amintește ceva ce numai el știe: Ura galbenul. Îi plăcea să predea, dar nu și politica profesoratului. Voia să meargă la Petra, în Iordania, mai mult decât orice, dar nu a mai ajuns. Și... i-ar fi plăcut de tine.

Simt căldură de-a lungul claviculei.

— Crezi?

— Sigur! Și nu o zic așa, aiurea. A cunoscut-o pe fosta mea cu mulți ani în urmă și *nu* i-a plăcut. Deloc!

— Care a fost faza cu fosta ta?

— Am fost împreună în perioada facultății. Ne-am cunoscut în primul an la Cornell și am rămas împreună într-o relație la distanță ceva vreme după ce m-am transferat la Michigan.

— Ce s-a întâmplat?

Graeme deschide fermoarul rucsacului și pune aparatul înăuntru.

— Mama s-a îmbolnăvit. Avery nu a putut face față. De la prietenul lipsit de griji și iubitor, am ajuns îngrijitor. În weekendurile în care eram plecat, petreceam ore întregi la doctor. Luni de terapie experimentală. Conturi bancare golite. Am mai rezistat împreună doar o săptămână după diagnosticul mamei.

— Dacă i-ar fi păsat, ți-ar fi rămas alături.

— Asta a zis și mama. Dar nu mi-a fost ușor atunci să accept asta.

— Și iubitele de după Avery?

— N-au mai fost după Avery. Adică nicio relație serioasă. Femeilor nu le place un iubit cu povești deprimante și nu am avut timp de cineva până...

Până când mama lui nu a mai fost bolnavă.

— Sigur te-ai simțit singur.

Nu răspunde, dar nici nu trebuie. Oftatul lui profund e suficient. Graeme se ridică în picioare. Mă ridic și eu și ne privim.

— Eu..., îngaimă și înghite în sec. Trebuie să înțelegi că eram o ruină după ce a murit mama. Mi-am dat demisia și i-am îndepărtat pe toți. Abia vorbeam cu lumea. Abia ieșeam din casă. A fost rău.

Simt compasiune și vreau să mă întind și să-l iau în brațe, dar rămân unde sunt.

— Singurul motiv pentru care am ajuns să mă angajez la Seaquest a fost că se terminaseră banii de pe asigurarea de viață, puteam lucra de acasă și nu trebuia să fiu printre oameni. În acel moment amorțisem de tot. Am încercat să estompez suferința provocată de moartea mamei, izolându-mă de lume. Vrei să știi ce s-a schimbat în cele din urmă?

— Ce?

Vocea mea e aproape o șoaptă.

Fața îi e scăldată de lumina soarelui, accentuându-i obrajii roșii.

— Am cunoscut pe cineva. Are cam 1,67 înălțime, păr șaten-deschis și un zâmbet criminal. Genul care îți încălzește sufletul. Și m-a *înfuriat* așa de tare! La nici două săptămâni după ce am început slujba, m-a sunat să mă ia la întrebări legat de nu știu ce story am postat

pe Facebook. A insistat să modific pentru că nu am scris ce trebuie.

Vorbește la mișto în falset.

— „Nu e croazieră pe «Canalul Panama». Este «Canalul Panama și Minunile din Azuero». Te rog să modifici!"

Simt că mi se lichefiază mușchii și aproape mi se taie genunchii.

Pentru că vorbește despre mine.

— În sfârșit, cineva direct. Chiar a avut o izbucnire față de mine și parcă m-a scos și pe mine ceață. Poate că am fost inutil de combativ după aia, doar ca să o întărât, dar am început să am sentimente din nou. Întâi iritare, apoi mai mult. După ceva vreme, am început să ies din casă. Să merg la psiholog. Să joc hochei. Am adoptat-o pe Winnie. Cea mai bună decizie. Chiar am început să aștept cu nerăbdare să mă trezesc de dimineață.

Graeme se apropie încet, dar rămân acolo unde sunt. Căldura îmi sfârâie prin vene când se întinde ca să-și plimbe degetele de-a lungul obrazului meu.

— Și ședințele de joi? Ziua mea preferată a săptămânii. Pentru că ajungeam s-o văd.

Inima îmi bate ca un ciocan și, dintr-odată, simt că nu mai am aer. Zgomotul făcut de turiști se apropie, dar nu mă uit în altă parte.

Înghit, deși am un nod în gât.

— După croaziera asta, e și ziua mea preferată a săptămânii.

Mă întind și îmi trec degetele peste mâna care îmi atinge obrazul. Graeme face ochii mari, iar buzele i se despart.

Mă îndepărtez cu toată stăpânirea de sine de care sunt în stare pe când Nikolai și Dwight ajung în vârful

unui deal apropiat. Continuăm plimbarea prin munți și ne punem iar măștile de colegi într-o relație platonică. Dar e o înțelegere tacită între noi, grea și limpede...

A depășit deja orice pariu am făcut.

Când cobor din autobuzul de la Centrul de zootehnie pentru țestoase în Puerto Ayota, soarele după-amiezii mă orbește și mă face să mijesc ochii.

Confesiunea lui Graeme de mai devreme nu îmi dă pace. Și nici sentimentele contradictorii cu care mă lupt nu o fac. De la drumeția în munți de dimineață, n-am schimbat decât câteva priviri cu subînțeles. La prânz am fost prinsă într-o discuție cu unii pasageri, în vreme ce el era deja cu Gustavo în autobuz când ne-am suit toți în fața restaurantului.

Trebuie să mă concentrez asupra propunerii, dar nu pot. Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să discut cu Walsh. Mă uit în jur; stă lângă autobuz și trimite mesaje.

— Hei!

Îi dau un ghiont și aproape tresare. Mă încrunt.

— E totul în regulă?

Își bagă telefonul în buzunarul de la spate și dă nonșalant din mână.

— Desigur!

— Ba nu! Ce se întâmplă?

— Nimic.

Îmi pun mâinile în șolduri.

— Cine sunt Ursii cu vești proaste? E oare Miles, barmanul ăla care ți-a dat numărul cu câteva săptămâni în urmă?

Scoate un sunet exasperat.

— Eşti ca un câine cu un os. Nu, e un tip pe care l-am întâlnit. Foarte atrăgător!

— Dar?

Îşi dă ochii peste cap.

— Ştii genul. Indisponibil emoţional. Ciudat. Dar ţi-am zis că e foarte atrăgător?

Nu o cred. Felul în care se uită în altă parte şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul ca atunci când a luat maşina mamei şi a adus-o doar cu „câteva zgârieturi". Şi zgârietura era bara de protecţie, care atârna pe jumătate desprinsă.

— Walsh...

— Scuze, eşti Henley Evans?

O femeie minionă care poartă un tricou polo roşu cu logoul Seaquest Adventures mă bate pe umăr.

— Eu sunt Analisa! Bună!

După drumeţie am uitat cu totul de întâlnirea noastră.

— Mersi că ai acceptat!

— Desigur, plăcerea e de partea mea!

Vocea ei, în care se simte accentul spaniol, e caldă ca o rază de soare. Părul ei brunet e zburătăcit de vânt când se întinde să-mi trimită o sărutare prin aer.

— Sunt încântată că ne vizitează unul dintre managerii pe marketing. Se uită în spatele meu, apoi adaugă: Şi tu trebuie să fii Graeme. Am primit e-mailul de la tine seara trecută.

Rămân cu gura căscată pe când Graeme vine lângă mine.

— Mă bucur să te cunosc! spune el.

Analisa îi trimite şi lui o sărutare pe obraz.

Stai așa! A fost ideea *mea* să intru în legătură cu Analisa. Întâlnirea *mea*. Îmi încordez maxilarul și îmi mișc degetele prin pantofi.

Lui Graeme i se topește zâmbetul când îmi vede expresia facială.

Analisa întinde brațele.

— Asta chiar e super! Doi angajați aici, în aceeași zi. Sunteți gata pentru un tur privat al Centrului de zootehnie? Soțul meu lucrează aici, iar eu sunt voluntară în cadrul evenimentelor de implicare a publicului...

— Scuze că te întrerup, zice Graeme. Dar era deja programat turul pentru Henley?

— Da, e-n regulă? face Analisa. Credeam că ar fi mai ușor să combinăm întâlnirile și să vă fac și turul în același timp. Apoi putem vorbi mai multe despre operațiunile din regiuni și vă pot răspunde la orice întrebare.

Mușchii mi se destind puțin. Graeme nu a știut de întâlnirea mea și i s-a adresat Analisei pe cont propriu. Se pare că mințile luminate gândesc la fel.

Graeme își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu știu! Nu vreau să deranjez...

— E-n regulă! intervin eu. Nicio problemă!

Analisa se uită la mine și la Graeme, iar apoi la Walsh, care dă să plece. O iau de braț și o aduc înapoi.

— Analisa, ți-o prezint pe sora mea! Walsh, ea e Analisa Mendoza! Este intermediarul nostru regional pentru Galápagos.

— Încântată de cunoștință! Ai dori să ne însoțești? o întreabă pe Walsh.

Walsh ridică dintr-un umăr și clatină din cap pe când se uită la mine și la Graeme.

— Nu... nu vreau să întrerup...

— Haide că nu întrerupi! îi zic.

— Te rog! se oferă şi Graeme.

Ochii albaştri ai surorii mele îi întâlnesc pe ai mei, iar expresia ei veselă dispare. Pentru o clipă, citesc în ochii ei nesiguranţă, chiar vulnerabilitate. Mă încrunt.

Una dintre turistele mai tinere vine într-un suflet. E cam de vârsta noastră şi călătoreşte cu părinţii, dacă îmi amintesc bine.

— Eşti gata, Walsh? o întreabă ea şi face semn spre un grup care a început să meargă deja spre Centrul de zootehnie.

— Da, vin imediat!

Zâmbind larg, femeia se alătură din nou familiei.

— E în regulă, mersi oricum! îi spune Walsh Analisei înainte să se uite la mine Ne vedem după aia?

— Sigur. Mai avem cel puţin două ore libere să explorăm oraşul. Va fi prilejul perfect ca să vorbim.

Walsh ridică degetul mare înainte să se ducă într-un suflet spre grupul care pleacă.

Analisa îşi apropie palmele.

— În regulă, atunci să începem turul!

O pornim pe trotuarul pavat spre Centrul de zootehnie. Graeme îşi pune rucsacul pe un umăr şi se apleacă pentru a-mi şopti la ureche.

— *Sigur* nu te deranjează că vin şi eu?

Telefonul e ca o piatră de moară în buzunarul meu, şi îmi amintesc clar prima sarcină de pe listă.

Sarcina #1: Înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Chiar și acum îmi răpește șansa de a ieși în avantaj. Am stabilit întâlnirea cu Analisa în urmă cu două săptămâni, pe când el s-a gândit în ultima clipă. Voiam să văd Centrul de zootehnie și să o întreb între patru ochi despre regiune. Aveam nevoie de avântul ăsta.

Dar ar fi de rahat să-l exclud pe Graeme. Are tot dreptul să se vadă cu Analisa ca și mine.

— Nu! îi spun. E OK!

Ridică din sprâncene.

— Pe bune?

După ce-mi cercetează expresia, zâmbește larg cu buzele lui suple – buze care doar cu trei zile în urmă erau lipite de ale mele.

— Bine!

Turul oferit de Analisa e ca o furtună. După zona îngrădită din exterior plină cu țestoase adulte de diferite specii și înconjurată de hoarde de turiști, ne duce prin locuri mai liniștite, unde publicul nu are acces: țarcuri unde sunt puii (pui de țestoase, ce drăguuuț!) și clădiri unde se face cercetare.

De-a lungul turului, eu și Graeme ne tot apropiem și ne îndepărtăm fără să scoatem un sunet. Îi ating antebrațul ca să-i arăt o pasăre cântătoare de un galben-deschis care sare pe un zid de piatră din spatele nostru. Mă apucă de cot ca să mă ducă pe lângă o baltă de noroi care acoperă cărarea. Dar de fiecare dată ne îndepărtăm înainte ca apropierea să ne copleșească.

O ascult cu atenție pe Analisa și amândoi o bombardăm cu întrebări. Ne duce din laborator în laborator, până ne oprim într-unul ticsit cu multe cutii în care sunt insecte târâtoare.

— *Hola, mi querido!* îi strigă unui tânăr deșirat, cu păr blond-cenușiu, aplecat deasupra unui microscop.

Când o vede pe Analisa, fața lui aspră se luminează.

— Bună, scumpo! Ce surpriză plăcută! exclamă și o trage în poala lui, sărutând-o îndelung pe obraz.

Mă îmbujorez. Nu că mă opun afecțiunii în public, dar ei doi sunt îndrăgostiți lulea, iar afecțiunea lor reciprocă e orbitoare.

— Sunt prieteni de-ai tăi? o întreabă în timp ce face semn spre noi.

— Nu, nu sunt colegi! Ți-am zis că fac un tur azi, ai uitat? De aia ți-am cerut-o, îl lămurește și își scoate cartela de acces de la gât.

Bărbatul se plesnește peste frunte, se ridică și o pune pe Analisa din nou în picioare. Îi văd tricoul pentru prima oară: e gri, iar pe el scrie „Entomologii nu se sperie de gândaci". Încerc să nu pufnesc în râs.

— Mda! Aș uita și că am capul pe umeri dacă n-ar fi Analisa să-mi amintească. Sunt Doug, soțul ei, spune bărbatul, apoi întinde mâna și facem prezentările.

— Doctor Douglas Shaw, îl corectează ea, ridicând mândră bărbia. Unul dintre cei mai importanți entomologi din Galápagos.

— Să înțeleg că nu ești de aici, spune Graeme.

— Crezi? râde tare Doug pe când arată spre tenul lui roșiatic. Sunt importat din Australia, frate.

— Ce te-a adus în Galápagos? îl întreb, rezemându-mă de masa din spatele meu.

Ceva bâzâie la urechea mea și mă uit peste umăr. E o cutie plină cu buburuze agitate pe un raft din spatele capului meu.

Îmi zâmbește larg și i se văd dinții lătăreți.

— Dragostea și insectele.

Analisa chicotește.

— În mare parte insectele.

— Doar dragostea, spune el încetișor, luându-și soția pe după umeri. Nu credeam că o să părăsesc Australia, dar se pare că o urmez peste tot pe femeia asta.

Mi se pune automat un nod în gât și tușesc ca să-l eliberez. Nu mă uit la Graeme.

— De ce gărgărițe? întreb. Nu sunt din Galápagos, nu?

Graeme se apropie de Analisa și încep să vorbească.

— O, nu, nu sunt! Excelentă observația!

Doug își atinge într-o parte nasul mare și se îndreaptă spre cutia cu gărgărițe.

— În urmă cu câțiva ani, frumusețile astea ne-au ajutat să luptăm împotriva unor intruși nesuferiți, pe nume păduchi țestoși. Dar să nu vă lăsați păcăliți, pentru că nenorociții ăștia au făcut pagube mari.

Doug întinde mâna spre un raft mai înalt și scoate o cutie transparentă de mărimea uneia de pantofi. Înăuntru e o insectă care arată ca o pastă de dinți albă și pufoasă care se ține de o ramură înfrunzită.

— Se agață de plantele lemnoase și le sug toată seva, secându-le de vitalitate. Au ajuns în Galápagos cu ani în urmă și a fost un dezastru. Multe plante de aici sunt endemice și nu se mai găsesc nicăieri altundeva pe pământ,

iar speciile de pe insule au început să scadă. Așa că am adus o armă secretă: cel mai mare dușman al păduchilor țestoși.

Deschide teatral capacul unde sunt gărgărițele, bagă mâna și scoate o singură gărgăriță cu un deget.

Ridic din sprâncene.

— Gărgărițele?

Îmi întinde mica insectă, iar eu o las să mi se plimbe pe degete. Chicotesc când mă gâdilă picioruşele care se plimbă pe pielea mea.

— Da! Gărgărițele atacă păduchii țestoși. După ce am eliberat mai multe pe insulele afectate, nu a mai fost o problemă, iar populația de plante endemice și-a revenit.

Zâmbesc larg și îi fac vânt cu blândețe gărgăriței în cutia de plastic. Pe când Doug închide capacul și pune cutia la locul ei pe raft, mă îndrept spre microscopul prin care se uita când am intrat.

— La ce lucrezi acum?

— Ah! exclamă el și coboară tonul. Mă tem că e o problemă la care nu am găsit încă o soluție.

Trage o tavă spre mine și ridică capacul. Mă dau înapoi instinctiv. Un pui de pasăre fără pene, cu ochi cenușii, zace pe tavă; e mort. Lângă el, un vas Petri pe care sunt șase larve maro.

— Ce-a pățit?

— E o insectă parazit invazivă pe nume *Philornis downsi*. Depune ouă în cuiburile de cintezoi și, când iese larva, suge sângele de la puii de pasăre și îi omoară. Cintezoii, care sunt pe cale de dispariție, nu se pot apăra, ne explică Doug în timp ce dă din cap cu tristețe. Acum studiem cele mai bune metode prin care să eradicăm insectele.

— Și aveți rezultate încurajatoare?

— Ceva, ceva, dar nu avem încă fonduri.

— Căutați donatori?

Dă din cap îndurerat.

— Mereu.

Îmi zâmbește strâmb și observ că i se formează o gropiță pe obrazul aspru.

— E păcat că nu putem cere donații de la turiștii voștri. După ce văd comorile naturale pe care Galápagos le are de oferite, poate ar vrea să susțină efortul nostru de conservare.

Fiecare mușchi din corp îmi paralizează. Nici nu mai respir.

Asta e!

Ideea vagă care mi se formase în timpul drumeției de dimineață cu Xiavera pe insula Floreana iese la suprafață ca un torent. Cuvintele ei de mai devreme îmi răsună în creier ca un clopot: „Oamenii sunt de vină. Dar tot ei pot reprezenta și soluția"

Deodată știu exact ce o să prezint când o să fac propunerea. Numai că e mai mult decât un plan de marketing. Mult mai mult. E o realiniere totală. Inima începe să-mi bată din ce în mai tare când îmi dau jos rucsacul în căutarea carnețelului.

— Sunteți gata? intervine veselă Analisa. Mai aveți câteva ore ca să explorați Puerto Ayora. E o galerie de artă reciclată fantastică în oraș și trebuie să vizitați și pescăria...

— Pot să discut ceva cu tine un minut? o întreb pe Analisa și o trag pe hol.

Peste zece minute, am un plan. Un plan minunat, nebunesc, idealist, dar nu am timp de pierdut! O să am nevoie de fiecare secundă până când barca se va întoarce la navă ca să rezolv detaliile inițiale.

— Ești gata? întreabă Graeme, trecându-și degetele pe sub curelele rucsacului.

— O să rămân aici. Trebuie să mai discut niște chestii cu Analisa. Și cu Doug. Tu du-te înainte!

— Îți știu sclipirea din ochi. Pui la cale ceva, nu?

— Poate.

— Să fiu îngrijorat?

— Poate doar un pic.

Graeme pare îngrijorat puțin, apoi se resemnează. Îmi zâmbește slab, dar sincer.

— Succes! Nu că ai avea nevoie.

— Graeme, am nevoie de tot norocul din lume!

Mi se strâng plămânii când îl văd luându-și la revedere de la Doug și Analisa și ieșind pe ușa rotativă a laboratorului, apoi făcându-se nevăzut, dar fac abstracție de dorul pentru el.

Trebuie să-i dau bice.

Mă întorc spre Analisa și mă îndrept de spate.

— Întâi de toate, pot să stau la biroul tău?

21

— PE UNDE AI UMBLAT?

Walsh vine lângă mine cu un cocktail băut pe jumătate când îmi fac apariția pe puntea de observație. Sunt mese și scaune din loc în loc, iar în mijloc se pregătește un bufet suedez pentru cină. Nava se leagănă ușor în briza serii.

Îmi dau o șuviță de păr după ureche.

— Am muncit.

— Credeam că o să ne vedem după vizita la Centrul de zootehnie?

Pe față i se vede durerea, dar dispare într-o secundă.

Închid ochii și gem.

— Rahat! Îmi pare tare rău! Am uitat complet!

Își țuguie buzele și îmi face semn să o las baltă.

— E-n regulă! Mi-am dat seama că te-ai luat cu treaba. Ți-am cumpărat ceva.

Își întoarce obrazul și atinge o mărgea albastră care îi atârnă de ureche.

— Mărgelele sunt făcute de un meșter din partea locului din hârtie reciclată. Dar pentru că m-ai lăsat baltă, le păstrez eu!

Mi se strânge stomacul.

— Mi se pare corect.

Îi înşfac băutura şi iau o gură mare. E un gin cu apă tonică diluat. Încearcă să şi-l ia înapoi, dar îl termin din alte două înghiţituri pe când cuburile de gheaţă se ciocnesc.

Îmi dă una peste braţ.

— Mi-ai bătut băutura, vaco!

Ridic din umeri şi pun paharul gol pe o tavă plină cu pahare aflată în apropiere.

Walsh se sprijină de balustrada din metal din spatele ei, iar tivul rochiei înflorate îi pluteşte în jurul gleznelor.

— Te-am văzut cu Graeme azi. Aţi vorbit?

Îmi prind mâinile şi mă sprijin şi eu de balustradă.

— Nu chiar.

Îl caut imediat prin mulţime. Sunt agitată şi îmi umezesc buzele. Mă întreb ce părere o să aibă despre ce am de gând să le ofer turiştilor. O să fie clar ce am de gând cu propunerea, dar nu am ce să fac. Am nevoie de un test.

— Tot îţi mai faci griji legate de promovare?

— Nu la fel de mult ca înainte. Mi-a picat fisa la Centrul de zootehnie.

— Super! Vezi? Ştiam că o să se lege totul până la urmă. Acum nu-ţi mai face atâtea griji şi întreabă-l politicos pe bărbatul ăla dacă vrea să i te pui pe faţă!

Îmi dau ochii peste cap. În afară de statul pe faţă, *chiar* trebuie să-i spun ce vreau. Au trecut trei zile de când ne-am sărutat. Trei zile de comportament profesionist menit să mascheze o atracţie înflăcărată. Şi nu e corect să-l las în suspans.

Oare îl doresc?

Răspunsul e ca un panou luminos de pe Broadway. *Da!*

Dar îngerul pragmatic de pe umăr ţâţâie şi îşi pune ochelarii cu dioptrii mari pe nas.

Bine, isteaţo! Ce se întâmplă dacă daţi frâu liber pasiunii şi obţii promovarea?

O să rămână în Michigan. Expir profund. Însă o relaţie la distanţă poate merge.

Aha! Abia ai timp de o relaţie în oraşul unde stai. De parcă ai reuşi să ţii în viaţă o relaţie la distanţă. Şi, dacă el *obţine promovarea, o să se mute la Seattle, dar visurile tale profesionale o să moară.*

Măcar aş primi un premiu de consolare.

Strâmb din nas şi pufnesc iritată.

De ce nu poate fi nimic uşor în viaţă?

Cel puţin mi s-a luat o piatră de pe inimă pentru că nu mă mai apasă lipsa unei idei bune pentru propunere. Mă irită gâtul de la cât am vorbit azi, şi încă nu am dat o formă ideilor.

— Hei, pământul către Henley! bombăne Walsh şi pocneşte din degete sub nasul meu.

— Poftim?

— Am zis că o să ai şansa să vorbeşti cu Graeme în seara asta.

— De ce? Ce e diseară?

— Am pus la cale o seară distractivă după cină.

Mă uit urât la ea.

— Poftim?

Cercelul de cristal din nasul lui Walsh străluceşte în lumina slabă, la fel şi ochii ei.

— E o surpriză!

O, Doamne! Îmi imaginez deja.

— Ai vorbit cu Gustavo?

— Mi-a dat undă verde. Crede că o să fie amuzant pentru cine vrea să se alăture.

— Atâta timp cât nu se suprapune cu ce am plănuit deja.

— Ce ai plănuit?

Doug și Analisa își fac apariția pe puntea de observație îmbrăcați cu pantaloni kaki și tricouri identice cu imprimeuri reprezentând niște țestoase uriașe.

— O să afli, îi șoptesc lui Walsh înainte să mă îndrept spre ei. Bună! Mersi că ați venit!

Îmi ating ușor obrazul de al Analisei pe când îi trimit o sărutare.

— *Noi* îți mulțumim! face Doug și îmi strânge entuziasmat mâna. Nu știi cât înseamnă pentru noi!

Dau din cap că da!

— Cred că Gustavo vrea să stăm acolo, zic și le arăt banchetele dispuse de-a lungul provei.

Îmi tremură coapsele pe când ne facem loc prin mulțime. Spre deosebire de Graeme, nu mă deranjează să mă ridic și să vorbesc cu lumea, dar tot sunt surescitată.

Când ajungem la locul ales, Gustavo ne întâmpină. După ce se salută entuziast și se pun la punct ultimele detalii logistice, ia microfonul și se suie pe o banchetă ca să fie deasupra mulțimii.

— Bună seara, bună seara! începe el, și vocea îi răsună prin boxele de afară dispuse sub punte, iar oamenii se opresc din vorbit și întorc capul. Înainte să ne bucurăm de cina în aer liber din penultima seară a croazierei, Henley Evans, manager de marketing, are o ofertă specială despre care vrea să să vorbească!

Mă ajută să mă urc pe banchetă înainte de a-mi da microfonul și a coborî. De la înălțimea asta, tangajul navei

mă face să ameţesc, aşa că mă ţin de catargul din stânga ca să-mi menţin echilibrul. N-ar fi trebuit să-mi iau pantofi cu toc; chiar şi sandalele astea cu talpă ortopedică mă fac să ameţesc. Rochia mea de un roz pal îmi flutură în dreptul genunchilor şi o netezesc.

— Bună tuturor! Cum vă simţiţi în seara asta? întreb la microfon.

Drept răspuns aud nişte chiote. Câţiva turişti ridică pahare cu vin pe jumătate pline. Walsh chiuie entuziasmată.

— V-au plăcut ţestoasele uriaşe de azi?

Şi mai multe chiuituri şi fluierături.

— Şi cine de aici a văzut cintezoiul lui Darwin?

Peste tot oamenii ridică mâna.

Prin mulţime trece cineva cunoscut, atrăgându-mi atenţia ca un far călăuzitor. Graeme vine în faţă, foarte aproape de mine. Poartă pantalonii albastru marin strâmţi şi espadrile de pânză, iar cămaşa albă cu mâneci scurte e desfăcută la primii nasturi. Zâmbeşte larg şi ridică două degete într-un salut sexy înainte să-şi vâre mâinile în buzunarele de la spate.

Mi se usucă gura. Înghit în sec.

— Ţestoasele uriaşe şi cintezoii lui Darwin fac din insulele Galápagos un punct de atracţie special şi vrem să rămână aşa. Oamenii de ştiinţă lucrează din greu să conserve aceste specii unice ca să le asigure supravieţuirea pentru multe generaţii de acum încolo. Pentru cei care doresc să susţină eforturile de conservare, Seaquest Adventures ar vrea să vă facă o ofertă de nerefuzat. Pentru fiecare sută de dolari donată staţiei de cercetare, vă vom înscrie într-o tragere la sorţi lunară, iar premiul este o croazieră gratuită. Deci, dacă donaţi două sute de

dolari, veți fi înscriși de două ori. Cinci sute de dolari, cinci înscrieri și așa mai departe. Iar cine donează azi cinci sute de dolari sau mai mult, va deveni membru de onoare al Clubului de conservare, ceea ce include beneficii: poate cumpăra croaziere către destinații noi și are acces la excursii cu preț redus.

Turiștii încep să șoptească între ei. Mușchii lui Graeme se destind, iar brațele îi cad pe lângă trup. Buzele i se ridică pentru că a înțeles, apoi își pleacă bărbia, dând din cap.

A prins ideea. Propun o trecere clară la ecoturism. O inițiativă filantropică poate reprezenta piatra de temelie a strategiei noastre de marketing în regiune, inclusiv pe segmentul digital. Ne poate ajuta să ne diferențiem drept o companie căreia îi pasă să dea înapoi societății și care îi îndeamnă pe oameni să susțină o cauză nobilă și poate să pornească într-o viitoare croazieră alături de noi drept premiu.

Când Graeme ridică privirea, are flăcări în ochi, dar nu de furie sau invidie.

E mândru.

Simt cum mă pătrunde un val de căldură până în măduva oaselor.

— Puteți face donații prin contul de la bord, nu e nevoie să folosiți carnetul de cecuri. Doar completați unul dintre cartonașele de pe mese și dați-l unui membru al personalului. Mai avem doi musafiri speciali care ni se alătură în seara asta la cină: doctor Douglas Shaw, om de știință la stația de cercetare, și soția lui, Analisa Mendoza. Analisa este membru al personalului și voluntar în cadrul acțiunilor de sensibilizare. Sunt aici să vă

răspundă la orice întrebare legată de felul în care donațiile voastre pot schimba în bine lucrurile.

Doug se suie pe banchetă lângă mine și face cu mâna mulțimii înainte de coborî. Analisa își agită brațul în aer.

— Vă mulțumim că ne lăsați să vă împărtășim minunile din Galápagos și pentru că vreți să susțineți eforturile de conservare din regiune! Acestea fiind spuse, cina e servită, spun eu pe când mă uit la Gustavo, care ridică degetul mare în aer.

Mulțimea se entuziasmează pe când personalul duce ultimele platouri calde la bufet. Mirosul picant de friptură se ridică în aer și îmi lasă gura apă. Închid microfonul și mă întorc într-o parte ca să cobor cu grijă de pe banchetă, dar, din cauza tangajului și a pantofilor cu toc ortopedic, mă împiedic când ajung pe punte.

O mână fermă mă prinde de mijloc și se degajă căldură din acel loc.

— Excelent! îmi șoptește Graeme, care îmi ia microfonul și îl bagă la loc în cutie.

— Da?

Are o tristețe în privire, pare puțin îngrijorat, dar umbra asta dispare repede. Dă din cap că da.

— Văd potențialul de marketing. Dar, mai mult decât atât, ai făcut ceva benefic pentru zona asta, lucru care e neprețuit.

— Vedem, îi zic în șoaptă și îmi frec pielea de găină de pe antebrațe.

— Ce-a zis James? Bănuiesc că a trebuit să îi ceri voie înainte de a propune ceva turiștilor.

Un chelner trece pe lângă noi cu o tavă plină cu pahare cu vin. Aleg un vin alb, iar Graeme, unul roșu. Sorb cu lăcomie. Da, l-am sunat pe James azi din biroul

Analisei. A fost o conversație amuzantă. După un interogatoriu îndelungat despre planul principal, James a tăcut așa multă vreme, că am crezut că-mi sare inima din piept. Dar apoi a vorbit:

„Dacă tu crezi că e cea mai bună idee, în regulă! Încearcă!"

Măcar mi-a aruncat și mie un os, pentru că s-a oferit să le spună angajaților de la birouri ca eu să mă concentrez pe detaliile logistice cu Gustavo și cu contabilul navei. Mai iau o gură de vin ca să maschez faptul că nu știu cât de mult să-i spun lui Graeme.

— Hei, hei, hei! îi spun, dând din deget. N-o să-i dezvălui concurenței secretele.

Mă silesc să râd.

Graeme se apropie încruntat.

— Tot așa mă vezi?

— Da și nu! îi șoptesc.

Ridic bărbia și ni se întâlnesc privirile. Discuțiile și oamenii care se mișcă în jurul nostru se răresc și parcă rămânem singurii de pe navă.

Nu văd decât fața lui Graeme – firele din barbă, buzele catifelate, nasul puțin strâmb și genele negre care îi încadrează ochii albaștri de culoarea oceanului. Nu simt decât o dorință copleșitoare de a elimina distanța dintre noi. Nu-mi aud decât bătăile inimii.

O farfurie se sparge undeva, pe punte, iar realitatea mă izbește deodată. Îmi clatin capul să-mi limpezesc gândurile.

— Gata cu discuțiile legate de muncă!

Îmi tremură vocea, dar țin bine paharul cu vin când îl ridic.

Graeme se uită la mine și ciocnim paharele, iar sunetul e clar și sfredelitor.

— De acord! Despre ce vrei să vorbim?

Mă uit în jur ca să caut inspirație.

— Ce zici de mirosul apetisant al cinei?

— A venit vremea să dăm iama la bufet?

— Hai!

Ne umplem farfuriile cu mâncare. Graeme rămâne în capătul îndepărtat al bufetului când câțiva turiști încep să discute cu el. Ridică bărbia spre mese și îmi face semn să o iau înainte.

Ajung până la masa unde stă Walsh înainte să-mi dau seama că am uitat să-mi pun sos pe salată. Mă întorc în direcția opusă și mă strecor printre turiști spre bufet, dar rămân în spatele unui pasager îndesat și încet. Bagă o lingură în tava cu friptură de porc și își tot umple farfuria până când are cantitatea perfectă. Vocea Donnei îmi străpunge frustrarea.

— Graeme, aici erai!

— Bună seara, Donna! Arăți minunat în seara asta!

Mă uit pe lângă turist, care acum se luptă să înfigă furculița într-o farfurie cu cartofi. Donna și Graeme sunt la capătul bufetului. Nu mă văd. Îmi trag capul și ascult.

Donna pufnește indignată.

— Vreau să-ți zic ceva! Solicitarea asta de donații..., începe ea.

Mă pregătesc pentru impact.

— Cred că e minunată!

Simt că mă lasă degetele și aproape îmi scapă farfuria pe jos.

— Charles și cu mine suntem așa de încântați că putem ajuta zona asta! Mulțumim că ne-ai oferit prilejul!

— Cu plăcere, deși ar trebui să-i mulțumiți colegei mele, Henley. A fost ideea ei. Ea a pus totul în mișcare.

— Ei, bine, să-i mulțumești din partea noastră!

Sunt aproape de capătul bufetului acum și mă strecor prin mulțime înainte să mă observe Graeme și Donna.

Simt că-mi vine să plâng și trebuie să trag aer în piept ca să mă calmez. Celui mai pretențios pasager de pe navă i-a plăcut la nebunie să aibă șansa de a susține eforturile de conservare din Galápagos, iar Graeme s-a asigurat să-i spună că a fost ideea *mea*.

Încă mă lupt cu un val de emoție când mi se alătură la masă câteva minute mai târziu.

— Ce e? mă întreabă când îmi vede expresia.

Pare sincer mirat. Nu știe că l-am auzit.

— Nimic, îi spun în timp ce iau furculița, dar o las câteva secunde mai târziu. Mersi!

— Pentru ce?

— Pentru ce i-ai zis Donnei acum. Te-am auzit vorbind cu ea fără să vreau.

Se întinde pe sub masă și îmi strânge mâna. Nu vreau să-mi dea drumul.

— Cu plăcere!

După câteva secunde își trage mâna. Ne apucăm să mâncăm. Membrii echipajului aduc sticle cu vin, ne umplu paharele, iar oamenii încep să vorbească din ce în ce mai însuflețit. La masa de lângă, Doug și Analisa stau cu câțiva din turiștii mai în vârstă. Doug îi acoperă mâna pe masă și îi atinge încheieturile degetelor cu degetul mare. Ce dovadă de sensibilitate! De ce lucrurile nu pot fi la fel de ușoare cu Graeme?

Înghit puțină carne de porc.

De ce lucrurile *nu pot* fi ușoare cu Graeme?

Poate trebuie să fac ce mi-a sugerat Walsh și să mă concentrez pe momentul prezent. Și ce dacă nu știu cum vor evolua lucrurile mâine sau poimâine? Nu schimbă ce simt pentru Graeme acum, în momentul ăsta. Și a zis că e dispus să nu spună nimănui despre relația dintre noi, oricare ar fi ea. Totul se reduce la asta: oare pot avea încredere în el?

Da! Absolut!

Pe măsură ce farfuriile se golesc, iar paharele se umplu din nou, oceanul înghite soarele în nuanțe de purpuriu și roz. După încă un pahar cu vin, cineva mă bate pe umăr.

— Noi plecăm, îmi spune Analisa din spatele meu. Mersi din nou pentru tot! adaugă și își apropie obrazul de al meu.

Mă ridic și o iau pe lângă scaun, vorbind mai încet:

— Cum a mers?

— Uimitor, absolut uimitor! intervine Doug, care îmi dă un munte de cartonașe cu donații.

Are ochii mari și e confuz, dar nu cred că de la vin.

Mă uit pe cartonașe la sumele bifate.

$100
$500
$200

Icnesc. *O mie de dolari.* De la Donna și Charles Taylor. Inima mi-e atât de plină, că aproape explodează!

— O, Doamne! murmur.

— Și astea sunt doar de la masa noastră, îmi spune Doug.

Oare câți bani am strâns? Dacă și ceilalți de la alte mese s-au implicat măcar pe jumătate, atunci seara asta

dovedește că ideea mea a fost *genială*. Un râs sălbatic se ridică în mine, dar îl înăbuș. Să râd ca o nebună și să țopăi pe loc nu e chiar reacția cea mai profesionistă. Mă simt și un pic vinovată. Dacă obțin promovarea, Graeme rămâne în Michigan. Singur.

Nu pot să mă gândesc la asta acum. N-o s-o fac!

— Sunt așa de fericită că eforturile voastre de conservare au rezonat cu turiștii! le zic.

— Nu ai idee cât înseamnă pentru mine, pentru noi! Și pentru cintezoi! Mulțumim!

Doug îmi strânge mâna cu ambele mâini.

— Poate reușim să mai facem inițiativa asta și în altă croazieră?

— Sper. Dacă totul merge conform planului, o să o facem în fiecare croazieră!

Doug și Analisa pleacă și îmi fac cu mâna. Însă, înainte să mă pot întoarce, Nikolai apare în fața mea.

— Bună seara...

— Acum e momentul!

Walsh sare din scaun și îmi zâmbește enigmatic pe când ia furculița și o lovește de paharul cu apă.

— Puteți să-mi acordați puțină atenție, vă rog? ridică ea vocea.

Turiștii de pe punte amuțesc.

— Pentru cei care vor să se distreze după cină, veniți la bar! Vom avea o bătălie a playbackurilor.

22

MAXILARUL MEU CADE PE JOS ȘI SCUFUNDĂ NAVA.

— Poftim?

— Bătălia playbackurilor, pronunță ea clar și răspicat. Inițial am vrut karaoke, dar Gustavo nu a vrut să folosim microfoanele. Playbackul e cea mai bună idee.

— Și de ce crezi asta?

— Uită-te în jur! îmi spune.

Turiștii sunt mai mult decât încântați. Mulți zâmbesc larg și dau entuziasmați din cap – cel puțin cei sub 40 de ani. Cei mai în vârstă chicotesc și nu vor să o facă, dar tot zâmbesc îngăduitori pe când o iau pe scări și se duc probabil în cabinele lor. Chiar și Donna zâmbește. Atmosfera e festivă, mușchii mi se îndoaie, iar terminațiile nervoase parcă îmi zumzăie.

Graeme se dă cu scaunul în spate și se ridică și el.

— O să faci playback?

— Nu, probabil doar o să mă uit! recunosc. Dar sună distractiv. Tu n-o s-o faci, nu?

Îmi zâmbește autoironic.

— Nu prea mă dau în vânt să fiu centrul atenției în mulțime.

Nikolai ridică degetul în aer.

— Ce e cu playbankul ăsta?

Walsh vine între mine și Nikolai și îl ia de braț, conducându-l spre scări.

— Play-*back*. Se pune o piesă, iar tu trebuie să mimezi cuvintele, dar nu cânți. Dansul e opțional. Trebuie să fii și un pic dramatic.

Vocea i se topește pe când coboară scările spre bar. Slavă cerului că Walsh bruiază bine!

— Mergem? mă întreabă Graeme și întinde brațul.

Ezit o fracțiune de secundă înainte să-l accept. Pielea îi e caldă la atingere, iar parfumul îmbătător m-ar face să îmi îngrop fața în scobitura gâtului lui. Mă apropii, dar nu foarte mult. Trebuie să păstrăm aparențele profesionale.

La bar, se simte nerăbdarea când ajungem. Aproape 40 de turiști sunt în încăpere – în mare parte femei, dar și câțiva bărbați. Se aud conversații purtate de oameni abțiguiți și fericiți. Graeme mă conduce înspre canapelele de un albastru marin care înconjoară scena centrală și ne așezăm. În partea cealaltă a camerei, Xiavera îi arată lui Walsh cum să conecteze telefonul la două boxe ascunse într-un dulap.

— Chiar se pricepe, îmi spune Graeme, îndreptându-și bărbia spre Walsh.

— La ce?

— Să aducă oamenii împreună și să facă atmosferă, ca ieri, când a început să facă yoga pe plajă. Turiștii o adoră. Ce meserie are?

— E maseuză și în curând instructor de yoga.

— I s-ar potrivi mănușă dacă ar fi coordonator de spa la bord.

Poftim?

— Da!

Dwight, prietenul lui Nikolai, vine agale și se așază lângă mine pe canapea. Facem schimb de amabilități cu toții.

— Vrea cineva ceva de la bar? întreabă Graeme.

Dwight clatină din cap și îi murmură un „mulțumesc". Graeme se uită la mine.

De ce nu?

— Pinot grigio.

— S-a făcut!

Zâmbetul pe care îl afișează îmi face degetele de la picioare să se îndoaie, iar stomacul să facă salturi.

Dwight se apleacă spre mine imediat ce Graeme a dispărut.

— Să știi că nu e băiat rău, îmi spune el tărăgănat.

Întorc capul în direcția lui Dwight.

— Cine?

Face semn spre Nikolai.

— Depune prea mult efort.

În partea cealaltă a camerei, Nikolai se apropie de Xiavera și încearcă să se sprijine cu cotul de niște dulapuri. Alunecă și aproape dă peste ea înainte să-i iasă poziția.

— Mult prea mult! râde Dwight. Dar nu e băiat rău. Unii pur și simplu vor să-și pună bețe în roate ca să-și învețe lecția.

Mă sprijin cu cotul de canapea ca să mă întorc și să-l văd pe Dwight mai bine.

— Voi doi sunteți prieteni buni, nu?

— Știu că e greu de crezut, dar, de fapt, avem mai multe în comun decât ai crede.

Dwight are un aer dezarmant. Seamănă cumva cu unchiul preferat, gata mereu să zâmbească și să-ți spună o poveste. Mă trezesc zâmbind larg.

— Ce anume?

— Ei bine, amândurora ne plac filmele clasice de groază. Și cum toarce feroce motorul unei mașini de colecție. Nik vine în fiecare duminică să mă ajute să meșteresc la Mustangul meu din 1969, deși știu că are chestii mai bune de făcut. Râde puțin, apoi continuă: Cred că-i place să mă țină ocupat. Vezi tu, n-am mai vorbit cu fiul meu de peste cinci ani, de când i-am povestit despre „stilul meu de viață". E pastor la una dintre bisericile din Odessa, iar dacă enoriașii ar ști că are un tată gay, ar fi scandalizați.

Mă încrunt și îl strâng pe Dwight de mâna tăbăcită. Mă atinge cu căldură.

— Și cum părinții lui Nikolai încă sunt în Rusia, iar imigrarea e un proces anevoios, nu a reușit să obțină aprobările necesare ca să-și aducă familia aici. Poți spune că suntem două suflete singure care își caută jumătatea.

Dă cu amărăciune din cap, iar apoi se așază picior peste picior.

— E uimitor cum o primă impresie despre cineva se poate schimba odată ce cunoști persoana respectivă.

Chiar așa e.

Îmi umezesc buzele și mă uit peste umăr ca să-l reperez pe Graeme. Îi mulțumește barmanului și are câte un pahar în ambele mâini.

Cumva, de-a lungul a câteva zile, Biscuit Graham-Collins a devenit, pur și simplu, Graeme: persoana care îmi

face inima să bată nebunește oricând mă gândesc că o să-l văd. E cea mai mare surpriză din viața mea.

Walsh se suie pe scena din mijlocul camerei.

— Cine e gata pentru bătălia playbackurilor? întreabă ea ca un prezentator de wrestling.

Oamenii încep să chiuie de bucurie. Perna de pe canapea se lasă pe când Graeme se întoarce și îmi întinde un pahar cu vin. Când îl iau, ni se ating degetele. Îmi țin respirația și îmi trec cu tandrețe degetul arătător peste degetul lui mare. E un gest mic, ceva ce nimeni nu o să observe. Dar mă simt de parcă am tras o dușcă de coniac din dulapul cu băuturi al lui tata. E ilegal, incitant și delicios! Lui Graeme i se umflă vizibil pieptul, iar flăcările din ochi ar putea topi ghețari.

— Acum..., continuă Walsh.

Graeme dă drumul paharului și iau o gură tremurată de vin. Mă simt puțin amețită, iar alcoolul îmi alunecă pe gât de parcă ar fi o fâșie de mătase.

— Competitorii se vor duela câte doi – câștigă cea mai bună interpretare playback în opinia publicului. Criteriile vor include entuziasmul, acuratețea versurilor și, dacă le aveți, mișcările șmechere de dans, continuă Walsh și îți ridică brațele deasupra capului, unduindu-și șoldurile dintr-o parte în alta în strigătele de bucurie ale mulțimii.

Ceva nu-mi dă pace. Walsh se delectează cu rolul ei de maestru de ceremonii, dar e ceva... în neregulă... cu ea. Are o energie un pic frenetică și e mai agitată decât de obicei. Poate e de la ginul tonic.

Walsh întinde brațele.

— Cine vrea să spargă gheața?

În încăpere se lasă tăcerea câteva secunde până când Nikolai vine în față.

— Eu! Eu sunt primul!

Mă abțin să nu oftez.

Nikolai se duce la Walsh. După o discuție scurtă în șoaptă, se întoarce și iese din încăpere. Mă uit nedumerită la Dwight.

— Oameni buni, pregătiți-vă! spune Walsh, dând din cap pe când apasă ecranul telefonului.

În sală se aud primele acorduri ale piesei „I'm Too Sexy" a formației Right Said Fred, iar Nikolai își face intrarea dând din șolduri.

Merge țanțoș prin încăpere, mimând versurile piesei, și își trece mâinile prin părul rărit. Când sare pe scenă și se întoarce, lumina se răsfrânge de pe firele metalice ale tricoului său. Merge cu aroganță, își leagănă șoldurile și mișcă din fund cu suficient entuziasm cât să pornească un carusel.

Vreau să închid ochii, dar nu mă pot uita în altă parte. Stomacul îmi face salturi de jenă, dar el nu se simte deloc nelalocul lui. Pe față i se citește bucurie absolută.

Arată cu degetul și se uită prin mulțime până când se oprește... la mine.

Mă izbește un val de groază și mă abțin să nu o iau la sănătoasă.

Evident că vine dansând spre canapea până când ajunge să se învârtă pe cealaltă parte a mesei. Slavă Cerului că e masa aia rotundă!

Numai că pune piciorul în adidas pe masă. Și dă din șolduri.

În fața mea!

Și a lui Graeme, pentru că stă chiar lângă mine.

Mă afund în canapea, dar, din păcate, nu mă înghite. Mă dau cât mai în spate pe când șoldurile lui Nikolai se leagănă din ce în ce mai aproape, ca o bilă pentru demolări. În dreapta mea, Graeme se uită la Nikolai cu maxilarul încordat. În stânga mea, Dwight jubilează și dă din cap.

Femeile între două vârste strigă – nu de veselie, de *groază* – pe când Nikolai pompează aerul pe ritmul muzicii.

Într-un final Nikolai își ia piciorul de pe masă.

Răsuflu ușurată, dar apoi vine și mai aproape de mine, zgâriind aerul ca o pisică și cu buzele mișcându-se în sincron cu versurile. Când e la câțiva centimetri de genunchii mei, își ridică tricoul...

Nu!

— Da! strigă cineva. Scoate-l!

Pe când își ridică tricoul ca să-și arate abdomenul gras, muzica se estompează.

— Buuuun, a fost extraordinar! Aplauze pentru doctorul Kozlov! strigă Walsh ca să acopere cele câteva aplauze.

Mă uit repede prin încăpere și mi se confirmă ce am bănuit: majoritatea oamenilor sunt la fel de șocați ca mine, iar grupul de femei gălăgioase din spatele meu reprezintă fan clubul lui Nikolai.

Acesta ridică ambele brațele ca un erou victorios. Se întinde după mine – probabil ca să mă ia de mână –, dar Graeme îl blochează, punându-și mâna peste a mea. Îi zâmbesc recunoscătoare.

Nikolai ridică puțin din umeri și îmi trimite o sărutare pe când merge degajat pe lângă masă și se trântește pe canapea de partea cealaltă a lui Dwight.

Walsh face un pas în față.

— O interpretare extrem de greu de egalat. Cine vrea să-l depășească?

Oamenii întorc capetele și se uită prin sală.

Graeme se întoarce spre mine... și se ridică în picioare.

— Eu!

Mă uit la el cu gura căscată. Detestă să se afle în fața unui public... și nu e ca și cum stă câteva secunde la instructajul de siguranță. E complet altceva.

Ia trei guri mari de vin, își pune paharul pe masă și îmi face cu ochiul. Femeile din bar zâmbesc larg și își dau coate.

Se duce la Walsh și îi șoptește ceva la ureche. Ea radiază și caută prin telefon. Când aprobă din cap, el se îndreaptă cu pași mari spre scenă și se așază în mijloc, cu fața la mine. Își depărtează picioarele, ținându-și degetele de la mână de parcă ar fi un microfon. Walsh vine într-un suflet să ocupe locul lăsat liber de el și se trântește lângă mine.

Mă uit în ochii lui. Boxele de la bar pârâie. Zâmbind larg, își coboară bărbia în piept, iar eu simt furnicături din cap până în picioare.

În boxe se aude refrenul de la „Take a Chance on Me"[1], piesa celor de la ABBA. Inima îmi explodează ca o piñata.

Graeme rămâne complet nemișcat, iar buzele i se mișcă în același timp cu versurile. Apoi, când se aude

[1] „Acordă-mi o șansă!" (n. red.)

și vocea a doua, ridică bărbia și îmi întâlnește privirea. Călcâiul i se mișcă pe ritm. Instrumentele cresc în intensitate. Ochii îi strălucesc, iar mișcările i se intensifică odată cu muzica.

Pe când Nikolai doar mișca din umeri și dădea din șolduri, Graeme dansează subtil, discret.

Și sexy ca *naiba*!

Căldura mi se răspândește prin corp ca aburul care iese printr-o gură de aerisire.

Un vitraliu nu are nevoie de perdele, iar un bărbat perfect ca Graeme nu are nevoie de mișcări de dans *evidente* ca să emane senzualitate. E suficient să dea puțin din șolduri.

Graeme se leagănă în față și în spate, și arată spre piept în timpul refrenului. Când își mișcă șoldurile pe ritmul muzicii, mi se usucă gura și mă străbate un fior pe șira spinării. Are entuziasmul lui Tom Cruise și senzualitatea lui Patrick Swayze. E Jake Ryan, Patrick Verona și Clark Kent într-unul. Un Adonis care mimează cuvintele sopranei formației disco a anilor '70.

Și nu mă slăbește deloc din priviri în timp ce face toate astea.

Walsh mă apucă de antebrat și parcă spune *vai de mine*.

Turiștii își șoptesc în timp ce îmi aruncă priviri pline de subînțeles.

Nu-mi pasă!

Pentru că fetița de 13 ani din mine țipă așa de tare acum, că aș putea sfâșia o pernă. Se dă în stambă pe scenă și își sacrifică mândria pentru mine. Abia observ

când Walsh îmi ia paharul de vin care mi se clatină din mână și îl pune pe masă.

La al doilea vers, Graeme ezită. I se șterge zâmbetul pe când pare să-și dea seama pentru prima dată că sunt mulți turiști fascinați în jurul lui. I se înroșesc pomeții.

Mă ridic în picioare.

Mimez automat versurile pe care le știu pe de rost. Întind un braț spre el...

I se ridică pieptul și i se lasă înainte să zâmbească și să îi apară sclipirea în ochii. Mă ia de mână, mă trage pe scenă și mă învârte.

Și apoi suntem singuri. Luminile se sting și mai e doar un reflector deasupra noastră. Publicul se estompează. Sunt doar șoldurile, muzica și energia care crește între noi.

Take a chance on me!

Începem să ne mișcăm și ni se ating doar palmele. Suntem sincronizați perfect, ca într-o oglindă. Las muzica să mă umple și exprim bucuria pe care o simt.

Sunt acum cu spatele în fața lui și mă lasă pe mine să preiau conducerea. Îmi mișc brațele de la un șold la altul și flutur din degete într-o mișcare siropoasă. Graeme e pe ritm. Mă las în jos și mă unduiesc, mimez versurile și mă uit la el peste umăr pe când face același lucru în fața mea.

Mă apucă de șold cu putere și mă învârte ca să fiu cu fața la el. Ne mișcăm împreună pe ritmul muzicii.

Îi devorez fiecare unghi al feței. Savurez extazul care îmi curge prin vene, dar și atracția dintre noi și chiar și teama din suflet – savurez totul. Pentru că sunt aici și sunt pregătită să risc... cu Graeme.

Pierd versurile și nu mai mișc gura. Nici buzele lui nu se mai mișcă, și are flăcări în ochi. Îmi pun mâinile pe umerii lui. Mă mișc în brațele lui. Suntem aproape, buzele lui, la câțiva centimetri de ale mele, dar tot e prea aproape... Mă ridic pe vârfuri...

Muzica se schimbă brusc. Acum e un alt ritm disco.

Walsh sare în mijlocul scenei.

— Iar acum dansăm cu toții!

Câțiva turiști chiuie în timp ce se ridică și încep să danseze, îndreptându-se spre mijlocul încăperii. Clipesc și îmi dau seama că luminile nu s-au estompat, iar noi am dansat împreună într-o lumină puternică de-a lungul unei treimi din navă. Nikolai se încruntă și are brațele încrucișate, dar Walsh se duce dansând spre el și îl conduce înspre oamenii care se distrează. De la spatele lui murmură:

— Du-te!

Ridic privirea spre Graeme. Îmi mușc buza de jos și arăt cu capul spre ușă.

— Vrei să plecăm de aici? murmur eu.

Ochii îi scapără ca artificiile pe când mă ține strâns de mână. Se aude un oftat și un geamăt.

— Da, la naiba!

23

SUNTEM LA DOI PAȘI DISTANȚĂ DE BAR CÂND GRAEME mă lipește de perete și mă sărută apăsat. Cântecul pe care Walsh l-a ales ca să ne acopere ieșirea se aude și pe hol: „Don't Stop 'Til You Get Enough". Deși lipite de gura lui Graeme, buzele mi se răsfrâng într-un zâmbet.

— Am câștigat, zice el.

— Practic, tu m-ai sărutat, încerc să murmur printre sărutări. Deci câștig eu.

— E la egalitate.

— De acord!

Degetele lui mi se prind în păr și gem pe când își strecoară limba în gura mea. Suntem doar dinți și buze, foame și căldură. Îmi ia un pic să-mi dau seama că o balustradă de metal îmi apasă spatele.

Îi împing pieptul și mă trag. Suntem singuri pe hol, în capătul scărilor, dar totul s-ar putea schimba în doar câteva secunde. Ultimul lucru pe care îl vreau e să ne prindă Gustavo mozolindu-ne ca niște adolescenți excitați. Încă reprezintă ochii și urechile lui James, și nu-mi pot permite să uit asta.

— Mergem în cabină? îl întreb eu cu o voce răgușită.

El înghite în sec și dă din cap că da.

Coborâm scările și nu-mi pot stăpâni chicotitul vesel care îmi stă în gât. Nu pune întrebarea – *cabina ta sau a mea?* – pentru că răspunsul e evident.

A mea e mai aproape.

Abia intrăm, că suntem lipiți unul de altul ca banda adezivă. Mă întind în spate să pun siguranța. Mă înclin pe perete pe când el se împinge în mine. Gemând, îmi plimb degetele pe sub cămașa lui și în sus, pe abdomenul încordat. Mușchii îi tremură la atingerea mea.

— Nu trebuie să facem zgomot, îi zic în timp ce e cu buzele peste ale mele.

Îl simt că dă aprobator din cap.

— Nu vreau să știe absolut nimeni până nu aflăm cine e promovat.

— S-a făcut!

Mă sărută din nou și se mișcă senzual în ritm cu limba și șoldurile. Puțin dulce, dar și puternic. Buzele lui catifelate sunt în contrast cu trupul puternic și cu barba aspră. Mă izbește un val de căldură pe când îmi aduc șoldurile în față, îndemnându-l să-mi dea mai mult, mai repede, dar el nu renunță.

— Mi-am dorit asta de așa multă vreme! murmură și mă sărută pe gât.

Fiecare mișcare a buzelor lui îmi trimite fiori de dorință până în suflet.

Nu mai pot minți.

— Și eu!

Îmi lipesc fața de pieptul lui și îi sărut pielea de deasupra nasturelui cămășii. Câteva fire de păr îmi gâdilă obrazul pe când îmi frec nasul de el.

Pieptul i se ridică.

— Pe bune? De când?

Fac un pas în spate până când șoldurile mele sunt lipite de perete și mă întind să-mi desfac rochia. Fără să mă uit în altă parte, o las să-mi cadă la picioare. Nu am pe mine acum decât pantofi cu toc și chiloți albi, din dantelă. Privirea lui mă devorează. Tremur.

— De când mi-ai zis pentru prima oară numele la telefon. Aproape am luat foc pe loc.

Îl iau de mână și i-o duc în dreptul unuia din sâni.

Geme adânc. Mă cuprinde și își trece degetul peste sfârcul meu întărit.

Icnesc.

— Te-ai gândit vreodată la mine gol? murmură el.

— În fiecare noapte de când ne-am îmbarcat.

— Sună bine!

Iar e peste mine și nu e blând sau timid. Amândoi emanăm o dorință pură și nestăpânită.

Îmi tremură degetele pe când îi desfac nasturii. La un moment dat, el devine nerăbdător și își trage cămașa peste cap. Se aude o ruptură, apoi ceva se izbește de ușa de la dulap. Își lasă cămașa pe jos și aproape mă împiedic de ea pe când ne ducem, împleticindu-ne, spre pat.

El aterizează primul pe saltea, iar eu peste el. Ridic o mână ca să mă sprijin de perete și mă așez în poala lui.

Piele. Atâta piele minunată! Mă dau din calea buzelor lui și trag zgomotos aer pe nas de la baza gâtului său. Sunt grațioasă ca un porc care miroase trufe.

— Doamne, ce bine miroși! Vreau să te mănânc tot!

— Și eu la fel.

Vocea lui e pură, o promisiune fierbinte. Mă ia și mă întoarce pe burtă ca să fiu sub el. Nava se leagănă ca o îmbrățișare ușoară, dar căldura dintre noi e infernală. Îmi dă bareta pantofilor peste călcâie și mi-i scoate. Unul ajunge cu zgomot pe podea. Celălalt, pe biroul de la picioarele patului.

Vreau să simt mai mult din el. Am *nevoie*. Mă întind după pantalonii lui și îi desfac primul nasture. Îi ating erecția cu încheietura degetelor, iar el dă din șolduri, gemând. Buzele lui îmi coboară pe coaste pe când degetele sunt pe marginea de dantelă a chiloților. Tremur când apucă elasticul.

Aud un ciocănit undeva, peste umerii lui Graeme, și amuțim amândoi. Ne uităm unul la altul, iar Graeme rămâne suspendat deasupra abdomenului meu.

Iar bate cineva la ușă, mai insistent de data asta.

Îmi bag iar capul în pernă.

— Pe bune?

Graeme geme de parcă i-a tras cineva un pumn în burtă.

Ies de sub el, îmi bag rochia sub pat, îmi caut halatul din dulap și mi-l trag pe mine. Mă uit înapoi la Graeme. Dacă îl vede cineva... Tot trebuie să păstrăm relația noastră secretă.

Țin deschisă ușa de la baie și îi fac semn spre interiorul rece.

— Te rog!

Graeme se dă jos cu greu de pe pat și vine înspre baie.

— Să nu stai prea mult! îmi șoptește pe când trece pe lângă mine.

Înainte să se întoarcă, îmi pun palmele pe fața lui și îmi apropii buzele de ale lui, sărutându-l. Corpul îmi strigă să nu mă opresc, dar mă forțez să mă desprind.

— Două minute! îi zic pe când închid încetișor ușa.

Înjurând de toți dumnezeii, mă duc hotărâtă spre ușă și o deschid puțin.

De partea cealaltă e Nikolai Kozlov.

I se șterge zâmbetul de pe față când se uită la mine. Mă gândesc că mi se vede furia. Vaginul meu urlă și șuieră pentru că a fost întrerupt.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am un ton repezit, dar nu mă pot abține.

— Da! zice și dă din cap ca o figurină.

E transpirat în jurul liniei părului tot mai rar.

— De când ne-am cunoscut în urmă cu cinci zile, am sentimente puternice pentru tine. Ești frumoasă și fermecătoare, și vreau să știu dacă ai vrea...

— Oprește-te! Te rog, oprește-te! îi strig, apucându-mă de șaua nasului. Uite ce e, îmi pare rău dacă ți-am făcut o impresie greșită, dar nu simt așa ceva pentru tine!

Pe fața lui Nikolai e durere, dar își revine. Își sprijină antebrațul de peretele de lângă ușa mea.

— Ești sigură? Sunt ca vodca. Atunci când guști prima dată, nu te dai în vânt. Dar, după câteva guri, s-ar putea să-ți placă, zice el, mișcând din sprâncene, și se apropie.

— Nu! explodez. Nu știu cum o să ți-o zic mai clar. Nu mă interesează! Te rog să mă lași în pace!

Pronunț răspicat fiecare cuvânt ca să fie mai ascuțit ca un pumnal.

Nikolai face doi pași în spate, nesigur pe el.

— O, eu...

Își trage nasul. Îi tremură umeri.

— Te simți bine?

— Da, da, sunt...

Îi scapă un suspin umed. I se scurg lacrimi pe marginea nasului său lung.

— *Plângi?*

Îmi răspunde suspinând zgomotos.

Super, am făcut un turist să plângă!

— Intră, te rog!

Îl trag de brațe în cabină. Instinctul îmi spune „Nu lăsa un bărbat străin în cabina ta!", și nu numai pentru că personalul nu are voie să aducă turiști în cabine. Dar e Nikolai. L-am crezut pe Dwight când mi-a zis că nu e băiat rău. Nechibzuit și puțin ridicol? Da! Un bărbat periculos? Ei bine, nu prea știi cu oamenii (bărbații), dar, în cazul ăsta, tind să cred că nu.

Oricum Graeme se ascunde în baie la doar câțiva metri depărtare. Ar trebui doar să țip o dată și ar veni într-un suflet.

Graeme! Coapsele mi se lipesc, iar inima îmi bate tare. Trebuie să-l calmez pe Nikolai și să-l scot de aici. Imediat!

Îl îndrum înspre cele două paturi pe Nikolai, care încearcă – și nu reușește – să-și stăpânească șuvoiul de lacrimi. Vreau să se așeze pe patul meu, dar cămașa lui Graeme e în fața lui, așa că îl întorc pe Nikolai în ultimul moment și îl împing pe marginea patului nefăcut al lui Walsh.

Cu spatele la el, înșfac cămașa lui Graeme și o bag sub birou înainte să iau o cutie cu șervețele și să i-o ofer.

Scoate unul, dând din cap și suflându-și nasul. Sunetul reverberează prin cabină ca o tubă.

— Îmi pare așa de rău! îmi spune el și mototolește șervețelul. Știu că am o personalitate puternică. Poate că te-am deranjat în croaziera asta.

— Sincer? Da!

— Numai că... arăți ca ea.

— La cine te referi?

— La Emily, fosta mea logodnică.

Mă așez pe patul din fața lui. Se șterge la nas cu mâna și își pescuiește telefonul din buzunarul de la spate. După ce glisează și tastează de câteva ori, ridică telefonul ca să văd ecranul.

Rămân cu gura căscată. Văd o femeie zâmbind și chiar arată ca mine, fir-ar! Obrajii sunt mai rotunzi și e un pic mai îndesată, dar avem același păr lung, tuns în scări, și aceiași ochi căprui-deschis, nasuri similare (al ei are o umflătură mai mare pe șa) și aceleași sprâncene groase și închise la culoare.

Are cu siguranță anumite preferințe. Nu e de mirare că nu s-a uitat la Walsh.

Nikolai lasă telefonul jos și se mai uită o dată cu dor la poză.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat între voi doi? îl întreb.

I se lasă umerii.

— E adevărat că eu am rupt logodna. Dar nu pentru că a făcut ea ceva greșit.

Înghite în sec și i se revarsă o lacrimă pe obrazul roșu.

— E prea bună pentru mine. Știam că era doar o chestiune de timp până se va trezi într-o zi, își va da seama că e adevărat și mă va părăsi. Așa că am părăsit-o eu primul.

— Stai să văd dacă am înțeles: ai părăsit-o pentru că nu credeai că e de nasul tău?

— E femeia perfectă. Îi place să călărească și să cânte colinde de Crăciun, și e cea mai simpatică persoană din lume. Zâmbetul ei ar putea vindeca boli, iar râsetul ei e divin. Oftează întristat apoi adaugă: Cum aș putea să o merit?

— De ce nu? Ești un osteopat deștept și de succes. Nu ai stat pe gânduri și ai sărit în apă să mă salvezi când am căzut din caiac. Ești ca un fiu pentru Dwight. Iar mișcările tale de dans...

Își ridică bărbia și face ochii mari.

— Da?

— Ei bine, n-am mai văzut așa ceva! Îmi umplu obrajii cu aer și expir, apoi îi zic: E clar că încă ești fixat pe ea. Atunci, de ce te dai la mine?

Își sprijină coatele pe genunchi și își lasă capul să atârne.

— Cred că, dacă aș fi cu altă femeie, atunci poate aș uita-o. Dacă noi...

Desenează un cer cu o mână și își trece fără chef arătătorul prin el.

— Atunci poate aș risipi vraja asta pe care o are asupra mea.

Oftează adânc și clatină trist din cap.

— Dar acum stau aici și îmi dau seama că nu se va întâmpla niciodată, pentru că nu mai e nicio femeie pentru mine cu excepția ei. Am fost așa de prost!

Se ridică în picioare și o pornește spre ușă.

— Acum te las singură. Mii de scuze!

Îmi trec limba peste dinți și mă ridic și eu.

— Trebuie să o suni.

— De ce? Ce sens are?

— Spune-i tot ce mi-ai zis mie! Tot ce s-a întâmplat!

— Totul?

— Totul.

— Chiar...

Își mișcă brațele de parcă ar vâsli.

— Da!

— Și..., îngaimă și scutură din umeri.

— Da! Adică nu trebuie să-i spui că te dădeai la altă femeie. Doar fii sincer în legătură cu sentimentele tale.

— Dacă mă urăște? Dacă vrea să fiu împușcat de un pluton de execuție și să-mi fie târâte membrele în cele patru zări de cai sălbatici?

Mă crispez.

— E posibil.

Îi cade fața. Îl apuc de umăr din impuls.

— Dar o iubești. E evident. Și, dacă o iubești, trebuie să-i spui. Nu vrei să-ți petreci restul vieții întrebându-te „ce-ar fi fost dacă". Dacă ești sincer cu ea în privința sentimentelor tale, chiar dacă îți spune că s-a terminat, măcar știi că ai încercat.

În ochii căprui îi joacă o rază de speranță.

— Poftim! îi zic și mă întorc ca să deschid sertarul noptierei. Ia cardul de Wi-Fi pentru personal. Le primesc gratis. Sun-o!

Îmi ia cardul din mâna întinsă de parcă îi ofer cheia izbăvirii. Își duce cardul la buze și îl sărută.

— Mulțumesc, domnișoară Evans! N-o să uit ce bună ai fost cu mine!

Arunc o privire înspre baia unde Graeme încă stă ascuns și așteaptă. Simt nerăbdare și îl conduc pe Nikolai prin cabină, bătându-l prietenește, dar ferm pe spate.

— Pentru puțin! Mă opresc și mă uit în ochii lui, în timp ce adaug: Te rog să nu spui nimănui că ai fost aici! Să păstrăm totul între noi!

Nikolai duce o mână la piept.

— Promit.

Pe când degetele mele se închid în jurul clanței, se aude o bătaie reverberând prin metalul gros.

Tresar și mă izbesc de Nikolai, care se împiedică.

Iar se aude bătaia.

— Domnișoară Evans?

E Gustavo.

24

— RAHAT! ŞOPTESC ŞI MĂ ÎNDEPĂRTEZ DE UŞĂ.

— E vreo problemă? întreabă Nikolai.

Inima începe să-mi bată mai tare. Îmi dau seama că abia mai pot respira din cauza *apelurilor de urgență* care mă copleşesc.

Gustavo nu trebuie să-l găsească pe Nikolai aici, efectiv nu trebuie. Personalul nu are voie să primească turişti în cabină şi deja cred că şi-a făcut o impresie greşită despre Nikolai şi mine. Poate dacă nu scoatem un sunet, o să plece...

Îmi depărtez degetele şi rămân complet nemişcată, uitându-mă fix la Nikolai, care se holbează şi el, mai mult decât confuz.

Tăcere.

Încep să expir când...

Cioc, cioc, cioc.

— Domnişoară Evans? Sunteţi în cabină?

— O să-i răspunzi? mă întreabă Nikolai pe un ton scăzut.

Clatin din cap aşa de repede, că pot jura că-mi simt creierul izbindu-se de craniu. Înghit.

— Nu! îi șoptesc. Vezi tu, sunt pe cale să obțin o promovare și, dacă șeful meu află că am avut un turist în cabină, s-a zis cu mine! Sunt terminată!

— Dar e ceva nevinovat. Nu facem nimic greșit, îmi spune el.

— Nu contează! Crede-mă că e suficient doar să aibă impresia că am făcut ceva inacceptabil.

Dat fiind că bate atât de insistent la ușă, Gustavo nu pleacă. Mă tot plimb încoace și încolo prin cabină. *Ce să fac, ce să fac...*

Îmi mușc obrazul pe interior.

— Poți păstra un secret?

Dă din cap cu solemnitate.

— Da, desigur!

— Bine!

Deschid ușa de la baie. Graeme stă pe capacul tras de la toaletă, cu bărbia sprijinită în pumn. Expresia nerăbdătoare se transformă în ceva gen „ce mama mă-sii" când îl vede pe Nikolai, care se dă înapoi și ridică pumnii.

— A fost acolo tot timpul? întreabă Nikolai.

Îl bag pe Nikolai în baie.

— Da, evident!

Graeme se ridică și se duce în cabina de duș ca să-i facă loc. Baia asta abia e bună pentru o persoană, darmite pentru doi bărbați adulți. Graeme se încruntă.

— Ce se întâmplă? De ce e aici?

Duc degetul la buze, apoi îi arăt ușa.

— E Gustavo. E la ușă. Vrea să vorbim.

— Acum? șoptește Graeme.

Nikolai se uită ba la mine, ba la Graeme de parcă ar asambla un puzzle.

— Totul are mai mult sens acum. Voi doi *sunteți* împreună! Felicitări!

Gustavo dă cu pumnii în ușă.

— Vorbim mai târziu. Stați aici, da? Și încercați să nu vă ucideți, adaug înainte să sting lumina de la baie și să închid ușa.

Mă frec puțin pe piept ca să disipez tensiunea și trag aer adânc în piept înainte să zâmbesc și să deschid puțin ușa.

Gustavo e de partea cealaltă.

— Aici erați, domnișoară Evans!

— Îmi pare rău, dar m-ați prins într-un moment nepotrivit! Mă pregăteam de culcare. Îmi trag reverul halatului în jurul claviculei și îl întreb: S-a întâmplat ceva?

Gustavo se apleacă în față, așa că nu pot decât să mă dau în spate. Intră în cabină și cască gura în jur. Mi se strânge transpirația între omoplați când rămâne cu privirea ațintită asupra băii, dar, nevăzând lumină sub ușă, își mută rapid atenția.

— Voiam să vă dau veștile bune în persoană. Am calculat cuantumul donațiilor. Ați strâns peste 16 000 de dolari pentru eforturile de conservare din Galápagos.

Acum are un zâmbet larg pe față pe când întinde mâna să mi-o strângă.

— Felicitări!

Rămân cu gura căscată și mă împleticesc în spate odată cu tangajul navei. Chiar *16 000*?

Simt sentimentul victoriei. Mă bucur așa de tare, că-mi vine să-l iau în brațe pe Gustavo... Aș putea...

Zbang! Se aude un zgomot puternic din baie.

Mi se oprește inima în piept, iar ochii mi se măresc de groază.

— Mai e cineva aici?

— Poftim?

Ca să fiu sinceră, vocea mea e cu o octavă mai sus.

— Nimeni în afară de mine, adaug într-un registru mai grav, numai că acum am vocea așa de joasă, de parcă sunt unul dintre mesagerii Satanei.

Evans, adună-te! Strâng din maxilar cu atâta putere, că aș putea să zdrobesc oțel.

Gustavo ridică din sprâncene.

— Nimeni în afară de Walsh. Face duș, mint eu.

Se încruntă.

— E... imposibil. E la bar, unde face playback. Am văzut-o acum un minut, pe când coboram de la punte.

— Ahhh! croncăn eu.

Nu mai am cuvinte. Încerc să înghit, dar nu mai am deloc salivă în gură.

Se aude toaleta, iar ușa de la baie se deschide. Graeme iese – tot fără cămașă. Închide rapid ușa după el.

— Bună seara, Gustavo! Te putem ajuta cu ceva?

Se îndreaptă spre mine și mă ia cu brațul pe după umeri.

Gustavo clipește.

— Oh. *Oh!* Nu! Nu știam...

Graeme mă strânge mai cu putere.

— Acum știi, însă ți-am fi recunoscători dacă ai ține pentru tine.

Mă încordez toată, iar maxilarul îmi zvâcnește.

— Nu există reguli care să stipuleze că doi membri ai personalului... Își drege glasul și râde în hohote: Atunci

vă las să vă continuați seara! Domnișoară Evans, felicitări din nou pentru ce ai realizat!

Dau din cap tăcută și mă uit pe când Gustavo pleacă.

Graeme se întoarce, zâmbind larg, dar surâsul i se șterge repede când îmi vede expresia. Se întinde după mine, dar mă dau în spate.

— Ce-ai făcut? mârâi la el.

Se încruntă.

— Am salvat situația.

— Dând în vileag... orice ar fi între noi directorului croazierei?

— Henley, nu voiam să intri în bucluc că *l*-ai adus în cabină. La ce te gândeai?

Nikolai iese din baie. Se crispează.

— Eu am făcut zgomotul. Scuze, e vina mea!

Se simte miros de pere, limetă și citronelă prin cameră. Adulmec.

— Te-ai dat cu *parfumul* meu?

Ridică ambele palme.

— Nu pentru mine. Îmi amintesc bine parfumul tău. Credeam că o să-i placă și lui Emily dacă i-l fac cadou ca să mă ierte. Am pulverizat puțin ca să-mi aduc aminte de miros. Apoi *el* a încercat să mi-l ia, ne-am luptat și l-am scăpat în chiuvetă.

— Și ăsta a fost zgomotul, îi termină Graeme propoziția.

Merg în partea opusă a cabinei până ajung între cele două paturi, îmi duc pumnii la tâmple și închid ochii. Am ajuns la limita răbdării.

— Te rog să pleci!

Lui Nikolai nu trebuie să i se spună de două ori. Ne șoptește noapte bună și se face nevăzut. Ușa se închide încet după el.

Imediat ce pleacă, mă îndrept ca o furtună spre birou și înșfac cămașa lui Graeme din întunericul de dedesubt. I-o împing în pieptul gol.

— Și tu!

El clipește, nevenindu-i să creadă.

— Chiar ești furioasă pe mine acum?

— Nu voiam ca Gustavo să afle de noi. Și o știai. Și ai spus-o ca și cum era nimic.

Graeme trage de cămașă.

— N-o să-i spună lui James.

— Știi sigur?

— Nu am încălcat nicio regulă.

— Și de când nu mai pot circula bârfe? James o să afle și totul o să fie distrus. Știu! Sunt atât de furioasă, că tremur!

Graeme se tot plimbă nervos prin cabină.

— De ce ți-e atât de frică? explodează el.

— Pentru că e vorba de cariera mea, viața mea.

Îmi duc mâinile către burtă, de parcă asta ar putea să mă împiedice să nu mi se facă greață.

— Am greșit în privința noastră. A fost o greșeală. Parcă se repetă relația cu Sean.

Șoptesc, dar cuvintele îmi fac o gaură în piept. Nu pot să mă mișc. Fiecare respirație e ca un cuțit în inima mea care se frânge.

— Nu sunt Sean! strigă el. Da, i-am spus directorului croazierei despre noi! Dar nu pentru că sunt un nesimțit. Am făcut-o ca să te *salvez*, Henley! Pentru că era

singura dintre cele două opțiuni care nu presupunea să încalci regulile companiei.

O voce recunoaște adevărul spuselor sale, dar nu contează. Deoarece cariera mea la Seaquest s-a sfârșit. O știu.

Cu nările fremătând, Graeme micșorează distanța dintre noi din trei pași și mă apucă de brațe. Tremură, dar atingerea lui e blândă. Inspiră adânc pe nas și închide puțin ochii.

— E trist! Îmi pare rău pentru tine, Henley! Meriți să fii fericită, dar n-o să fii niciodată, muncind ca un cal de tracțiune fără să ai nimic și pe nimeni în viața ta.

Simt că se formează o fisură în mine. Un păienjeniș de crăpături se întind. Furia iese la suprafață – un mortar gros și vâscos. Îmi smulg brațele din strânsoarea lui.

— Tu vorbești!

Îmi tremură coapsele pe când merg împleticit spre cealaltă parte a camerei.

— Cum stă treaba cu prietenii tăi? Stai un pic, n-ai de unde știi, pentru că te-ai izolat de toți. Am văzut comentariul de pe Instagram al vărului tău: „Mă bucur să te văd iar în lume." Și îndrăznești să îmi dai lecții despre izolare? Te-ai ascuns sub o stâncă.

Tremură de parcă l-am plesnit. În cameră planează un nor închis. Nava geme pe când despică un val și o ia în jos. Mă țin de tăblia patului lui Walsh ca să nu cad. Amândoi gâfâim. Orice urmă de dorință dintre noi a dispărut ca o stea căzătoare ce se izbește de pământ.

Graeme vorbește pe un ton neutru în cele din urmă:

— Te comporți de parcă doar tu ai o miză în jocul ăsta. Nu e așa. Știu că asta – arată între noi – complică totul. Dar eram dispus să încerc. Pentru că țin la tine, Henley. Dar poate am greșit și eu.

Cuvintele lui atârnă în aer și parcă se așteaptă să-l contrazic, să mă cert. Nu o fac. Îmi tremură bărbia, inspir adânc și îmi împietresc inima.

— Poate că da!

Lui Graeme i se lasă umerii și ridică bărbia.

— În regulă! rostește, apoi iese din cabină.

Și rămân singură.

Încă sunt trează când Walsh intră împleticindu-se în cabina noastră două ore mai târziu.

Lacrimile de pe obraji mi s-au uscat și mi-au rămas doar urme sărate. Mă întorc când aprinde lampa de birou.

— De ce ești aici? mă întreabă. De fapt... de ce ești aici *singură*? Unde e Graeme?

— A plecat.

Am vocea mai aspră ca o tufă de urzici.

— Probleme în paradis?

— N-a fost niciodată paradis. A fost o greșeală.

— Fii serioasă! Trebuie să te ții de orice tip hetero care cântă ABBA, îmi spune ea cu limba împleticită.

Are în mână ceva care zornăie – un pahar cu gheață și un lichid incolor. Se clatină pe când nava are tangaj și ia o gură înainte să pună paharul pe masă, împreună cu telefonul mobil, pe care îl pescuiește din decolteu. Se chinuie cu cablul și îl pune la încărcat.

— Nu-ți face griji, o să ai suficient timp să rezolvi totul când ne întoarcem!

Apucă apoi rochia și și-o dă peste cap, lăsând-o să cadă pe jos în drum spre dulap.

— Cum așa?

Expiră și i se lasă umerii.

— N-o să stau cu tine.

Mă așez în capul oaselor în pat.

— Unde o să te duci?

— Înapoi în Boulder, îmi spune și își trage un tricou supradimensionat pe ea.

— Credeam că ai terminat-o cu Boulder.

— E ca o groapă tapetată cu catifea. Încerc să ies din ea, dar alunec înapoi.

Mă alarmez în ciuda durerii copleșitoare pe care o simt.

— Despre ce e vorba?

Nu-mi răspunde. În schimb dispare în baie.

Mă dau jos din pat.

— Walsh! o strig.

Mă opresc când trec pe lângă birou. Simt mirosul de băutură de aici. Ridic paharul, miros și iau o gură mică. Îmi arde gâtul și mă strâmb. Sfinte Sisoe! E gin cu foarte puțină apă tonică. Oare cât de mult a băut în seara asta?

Ecranul telefonului i se aprinde și are un mesaj nou. Mai apar două în succesiune rapidă. Toate sunt de la Urșii cu vești proaste. Ridic telefonul cu degete nesigure.

Hai, iubito! Știi că sunt singurul care te apreciază. O să am mereu grijă de tine!

Trebuie doar să fii drăguță cu mine. Nu-mi mai răspunzi obraznic și nu te mai furișezi până la Seattle.

Vino înapoi și iert tot ce ai făcut! Promit!

Recitesc mesajele de trei ori și simt un gol în stomac. Încerc să redeschid telefonul, dar are un cod de siguranță. Tastez codul pe care l-a ales cu ani în urmă, dar nu funcționează. L-a schimbat.

Îi scot telefonul de la încărcat și îl înșfac cu o mână tremurătoare, apoi deschid ușa de la baie. Walsh tresare pe când se șterge la gură cu un prosop, iar periuța și tubul de pastă deschis sunt pe măsuța de machiaj de lângă chiuvetă.

— M-ai mințit! Keith e, de fapt, Urșii cu vești proaste. Încă sunteți împreună.

Își vede telefonul și încercă să-l ia. Ridic mâna.

— Nu e treaba ta.

— Spune-mi!

— Dă-mi-l înapoi!

— Walsh! o implor.

— Da, e Keith, bine?

Își înșfacă telefonul din strânsoarea mea slabă. Îl deschide și trece pe lângă mine în cabină pe când citește mesajele noi. Pălește, deși era roșie în obraji.

— Nu... nu e ceea ce pare.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu? Dar ce e?

— N-ai avea de unde să înțelegi.

— Ce anume?

— E greu de trăit cu mine, sunt dificilă.

— Crezi că nu știu?

— Nu... nu-mi iese nimic. Am renunțat la facultate. Nu pot să am un job stabil sau să obțin unul acum și sunt falită. Lui Keith... nu-i pasă. E acolo pentru mine.

— Îți vorbește de sus. „Nu-mi mai răspunzi obraznic?" „Nu te mai furișezi până la Seattle?" Cine naiba se crede?

Se comportă de parcă eşti proprietatea lui. Aşa îţi vorbeşte tot timpul?

Walsh se lasă pe pat şi îşi duce genunchii la piept.

— Nu vorbeşte serios. Nu e băiat rău, doar că se mai înfurie uneori...

Simt gheaţă în vene.

— Ce face când se înfurie?

Îşi întoarce chipul.

Mă las pe podea în faţa ei şi o apuc de genunchi.

— Ce a făcut, Walsh?

Se ridică şi lasă un umăr jos.

— A aruncat cu ceva în mine. A fost prima oară când şi-a pierdut controlul în felul ăsta. De obicei doar urlă.

— Cu ce a aruncat?

— Cu o farfurie. S-a făcut ţăndări de perete, se încumetă să-mi povestească.

Mi se strânge pieptul şi abia pot respira.

— Walsh, e foarte grav!

Se mişcă de parcă vrea să se ridice în picioare, dar mă silesc să rămân în câmpul ei vizual.

— Vorbeşte cu mine! Te rog! Ce s-a întâmplat?

— M-am tuns.

O lacrimă i se scurge pe obraz şi o alungă.

— Nu-i place când fac schimbări importante şi nu-l consult înainte. Ştiam asta şi tot m-am tuns. Şi, când am ajuns acasă, s-a înfuriat. Sincer, ar fi trebuit să mă gândesc de două ori.

Mă legăn pe călcâie şi mă uit la ea îngrozită şi cu gura căscată. Credeam că poate a înşelat-o sau viceversa şi că de asta s-au despărţit.

Nu am crezut că e ceva de genul ăsta.

— Și-a cerut scuze imediat. De fapt, îmi tot trimite mesaje prin care își cere scuze în fiecare zi de atunci. Dar m-am speriat foarte tare și de asta am plecat.

Mă ridic și mă așez lângă ea pe pat.

— Uită-te la mine!

Nu se mișcă. O apuc de braț și i-l zgâlțâi.

— Uită-te la mine!

Întoarce capul, iar ochii ei mari și albaștri se ațintesc asupra mea.

— Keith e un nenorocit violent și obsedat de control. Crede că *el* decide când și cum te tunzi? Nu! Nu e treaba lui! Și pun pariu că are păreri foarte clare despre hainele tale, prietenii tăi și despre felul în care îți petreci timpul liber, nu?

Își trage nasul și dă din cap că da.

— Walsh, ăsta e *abuz*. Și va lua proporții. Dacă rămâneai cu el, n-ar mai fi ratat data viitoare. Te-ar fi rănit.

— Nu știu... Și-a cerut iertare din suflet. S-a speriat și el de ce a făcut...

Îi iau mâna într-a mea și i-o strâng.

— Nu! spun și clatin din cap. Nu-i pare rău! Îi pare rău doar că te-ai deșteptat și ai plecat. Cei care abuzează nu se opresc. Dacă te întorci la el acum, îți *va face* rău, să fii sigură!

Mă lasă vocea și mă izbește un val de emoție.

Walsh se strâmbă și aruncă săgeți din priviri.

— Dar dacă eșuez și nu pot s-o scot la capăt de una singură? Dacă nu pot să mă angajez sau să te ajut să plătești chiria, sau...

— Walsh, mă ai *pe mine*! Voi fi mereu acolo pentru tine, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu ai nevoie de el.

Suspină.

— Ai dreptate! îmi spune pe un ton răguşit. În sinea mea am ştiut foarte bine cine e Keith. Ce spune asta despre mine?

— Nu, nu aveai de unde să ştii, îi spun, dar ea continuă.

— Era aşa de fermecător! Mă ducea la restaurante scumpe tot timpul. Mă ajuta să plătesc chiria. Mă făcea să mă simt special. Dar, pe de altă parte, nimic din ce făceam nu se ridica la nivelul pretenţiilor lui. Mereu găsea o cale prin care să mă înjosească. Dar apoi făcea ceva extravagant, cum ar fi să mă invite să mă mut în apartamentul lui de lux sau să-mi cumpere un colier de perle de 1 000 de dolari, şi credeam că sunt nebună că mi s-a părut vreodată că nu e un tip de treabă.

— Pentru că e un manipulator de meserie. Eşti aşa de curajoasă că l-ai părăsit, iar eu sunt aşa de mândră de tine că ţi-ai dat seama de pericolul în care erai! Nu mai vorbi cu el! Niciodată, da? De fapt, poftim...

Îi iau cu blândeţe telefonul din pumnul alb. Mă mişc încet, ca să vadă ce fac, şi tastez comenzile necesare.

Ne uităm una la alta pe când sunt cu degetul deasupra ecranului. După ce respiră tremurat de trei ori, dă din cap că da! Apăs pe „Block", iar Urşii cu veşti proaste dispar. Sper că pentru totdeauna.

— Poftim! Îi las telefonul pe pat, lângă mine, şi adaug: Tipul ăla e ca o otravă. Meriţi un tip OK.

Lui Walsh îi tremură bărbia pe când lacrimi mari i se rostogolesc pe obrajii trandafirii.

— Henley, nu ai idee cât de mult aveam nevoie să aud cuvintele astea!

Amândouă cedăm. O iau în braţe şi o mângâi liniştitor pe spate pe când ea îmi suspină pe umăr. Plâng şi eu, iar lacrimile mi se scurg prin păr.

— Cum de nu mi-ai zis nimic? îi şoptesc.

Walsh se şterge la nas cu mâna.

— Pentru că mi-e greu să dau de tine. Şi, uneori, când o fac...

Vocea i se frânge.

— Ce? o îndemn eu.

— Mă simt de parcă vorbesc cu un robot. De parcă eşti acolo doar pe jumătate pentru că te gândeşti ce să mai bifezi de pe listă. Am vorbit cu Walsh – bifat. Acum trebuie să hrănesc pisica.

Maxilarul mi se relaxează, iar vina mă năpădeşte cu forţa unui tsunami.

Pentru că e adevărat.

Nu-mi amintesc ultima oară când am vorbit cu Walsh şi am fost sută la sută concentrată, fără să împăturesc rufe, să citesc e-mailuri în fugă sau să hrănesc pisica.

— Am vrut să-ţi spun de Keith de multe ori, însă... nu am ştiu cum.

Furia şi anxietatea care nu-mi dădeau pace de când m-am certat cu Graeme se topesc, iar fisura din mine se deschide până în suflet.

Văd cu ochii minţii amintiri din copilăria noastră comună de parcă ar fi un montaj.

Walsh, o fetiţă grăsuţă în vârstă de trei ani, plânge pentru că a căzut şi s-a julit la genunchi. Îi lipesc un leucoplast pe rană şi sărut locul.

Walsh aruncă frustrată un manual prin cameră. E în clasa a şaptea şi are patru la mate. Iau manualul şi îl duc înapoi pe masa din bucătărie. Îl deschid în faţa ei şi îmi trag un scaun.

Walsh se ceartă cu prietenul ei din liceu la o petrecere de Revelion. Eu am venit de la facultate și îi zic lui să plece.

Walsh... se estompează în viața mea. Termin facultatea și mă mut în Seattle. Îmi găsesc de muncă. Nu mai vin așa des în vizită. Ea mă sună, dar sunt ocupată. Vorbim puțin. Ea îmi trimite mesaje. Eu îi scriu câteva cuvinte drept răspuns. Anii trec, iar distanța dintre noi crește. Încep un program de masterat. Lucrez peste program. Abia îi mai trimit câte un mesaj.

Walsh e sora mea mai mică. Și nu am fost lângă ea. De foarte multă vreme.

Și nu e singura persoană pe care am îndepărtat-o. De câte ori i-am dat țeapă Christinei când m-a invitat la prânz? Și acum lui Graeme...

— Am fost o soră rea.

Mi se frânge vocea. Walsh clatină din cap, dar eu dau din cap că da și încerc să formez cuvinte printre lacrimi.

— Ba da! Îmi pare rău că nu am fost acolo când ai avut nevoie de mine, Walsh! O să se schimbe, da? Suntem o familie și nimic nu e mai important decât familia. O să fiu mai bună! Promit!

Mă ia pe după umeri și își pune capul pe umărul meu.

— Deja ești!

25

ULTIMA DIMINEAȚĂ A CROAZIEREI SE PROFILEAZĂ LA ORIzont austeră și greoaie ca o mahmureală.

Pe cer sunt nori când debarcăm la Bartolomé, cea mai tânără insulă din arhipelag, nimic altceva decât o întindere stâncoasă fără viață. Walsh merge lângă mine pe când urcăm cele 372 trepte de lemn care duc în vârful fâșiei de pământ.

Sub ochi are cearcăne mov-albastre, după conversația noastră de suflet din timpul nopții, dar pare mai ușurată ca niciodată.

Există speranță.

Păcat că orice urmă de speranță pentru propria mea viață amoroasă s-a stins ca o rachetă de sticlă! Graeme e cu trei trepte în fața noastră și urcă într-un ritm sigur și susținut. Inima îmi bubuie în piept și nu doar de la efort.

— Vorbește cu el! îmi spune Walsh.

Nu m-a lăsat să mă culc noaptea trecută până când nu i-am zis ce s-a întâmplat cu Graeme, așa că e la curent.

Mă opresc brusc pe un platou, merg până la margine și apuc strâns balustrada din lemn. Sub mine e un morman de pietre vulcanice roșii și negre ce duc spre mare.

— S-a terminat! Cred că am distrus orice șansă de a mai fi împreună.

— Mi-e tare greu să cred asta.

— Ba să crezi! Am fost așa de prinsă cu promovarea asta, că am pierdut complet din vedere orice altceva. Poate ar trebui să mă retrag din competiție. Trebuie să mă concentrez asupra ta acum.

Walsh mă apucă de antebraț și mă întoarce ca să mă uit la ea.

— Să nu cumva să îndrăznești! Ești Henley Evans, ce naiba? Când e greu, pui dinamită și distrugi totul în calea ta! Obstacole? Nu există.

— Trebuie să fiu aici pentru tine.

— Hen, nu sunt responsabilitatea ta! Apreciez că îți dorești să mă ajuți și sincer, acum chiar vreau să am parte de tot ajutorul disponibil. Dar nu trebuie să lași totul baltă pentru mine. Nu-ți permit! Primul pas? Vorbește cu omul ăla! Nu te-am văzut niciodată mai fericită decât atunci când ești cu el. Practic radiezi. Dacă ai greșit, cere-ți scuze! Îndreaptă-ți greșeala!

Walsh are dreptate. Îi datorez scuze lui Graeme. Așa e drept – chiar dacă nu schimbă nimic.

Sper să se schimbe totul. Graeme s-a dovedit a fi cel mai grijuliu, drăguț și încurajator bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, iar eu l-am dat afară din viața mea ca pe un gunoi. Mă abțin să nu mi se facă greață.

Îl plac așa de mult, că mă sperie.

Dar apoi e Walsh... și promovarea...

Cum pot să aleg? Trebuie să aleg? Oare pot să o susțin pe Walsh, să dau cât pot eu de mult în carieră *și* să și fiu împreună cu bărbatul visurilor mele?

Nu pare posibil. Mai ales după noaptea trecută.

Înghit în sec. Trebuie măcar să încerc să mă împac cu Graeme, chiar dacă e prea târziu. I-o datorez atât lui, cât și mie.

O briză puternică îmi suflă câteva fire de pe față și urc ultimele trepte până la panta de pământ care duce spre vârful insulei. Trag adânc aer în piept și mă duc lângă Graeme. Vântul îmi biciuie obrajii. Îmi dau o șuviță de păr după ureche.

— Bună! îi zic în timp ce îmi șterg palmele transpirate pe pantalonii scurți de drumeție.

Nu se uită la mine.

— Salut!

— E o panoramă fantastică sus, aici! îi spun și mă simt penibil.

Oceanul infinit îmbrățișează dealurile verzi ale insulei Santiago, din vecinătate, care se întinde în fața noastră.

Graeme se uită la mine dintr-o parte pe când ridică aparatul.

Mă dezumflu.

— În regulă, gata cu conversația de complezență! Îmi pare rău pentru ce am zis noaptea trecută și de cum m-am comportat. Nu meritai așa ceva.

El dă din cap o dată cu nările deschise larg. Aparatul lui face clic.

— Adevărul e că... nu știu ce vreau acum. Am învățat ceva noaptea trecută, după ce ai plecat.

Mă uit pe furiș la Walsh, care nu se uită intenționat în direcția noastră. Se sprijină de balustrada de pe trepte și admiră priveliștea.

— Mi-am dat seama de ceva. Aveai dreptate în privința mea. Mi-e frică de tot! Mi-e teamă că o să pierd promovarea și mi-e teamă de ce o să se întâmple dacă nu se întâmplă așa. Mi-e teamă să încerc lucruri noi și mi-e teamă de eșec. Trebuie să fac niște schimbări în viața mea. Schimbări majore.

Ceva merge pe sub balustrada din stânga mea. E o șopârliță neagră, cu o pată mică și roșie pe bot. Se pare că insula nu e complet lipsită de viață până la urmă.

Înghit nodul sec care mi s-a format în gât. Graeme tot nu se uită la mine.

— În... înțeleg dacă nu vrei să mai ai de-a face cu mine. Nici eu nu aș vrea în locul tău.

Graeme rămâne cu umerii nemișcați. În spatele aparatului, are o expresie impasibilă.

Cu inima făcută praf, îmi pun mâna pe antebrațul lui.

— Așa că vreau doar să-ți mulțumesc. Pentru tot. Orice se întâmplă cu promovarea sau cu noi după asta, să știi că o să prețuiesc mereu timpul petrecut cu tine. Ești cel mai grijuliu și mai bun bărbat pe care am avut privilegiul să-l cunosc. Tăria ta de caracter mă inspiră. Mă impresionezi!

Îmi iau degetele de pe brațul lui și îmi ascund mâinile care tremură în buzunare. El încă nu a pus aparatul jos.

— Succes cu promovarea! În opinia mea, să știi că ai fi un director de marketing digital fantastic. Sper să ne mai vedem!

Întorc spatele pe când soarele iese dintre nori, scăldând peisajul într-o culoare orbitoare. La baza insulei, Pinnacle Rock, un munte crestat și roșu, străpunge cerul albastru ca un vârf de săgeată.

Graeme nu scoate o vorbă.

Au trecut două săptămâni de la croazieră.

Două săptămâni de ședințe, a început și semestrul de toamnă, plus că a trebuit să mă întorc la programul obișnuit. Sunt la zi cu e-mailurile de la muncă și cu proiectele mele curente, și sunt în avans cu campania de marketing pentru Alaska de luna viitoare.

Și atunci, de ce mă simt așa de goală pe dinăuntru?

Telefonul meu luminează ca un far de undeva din geantă. Pe el sunt sute de poze din Galápagos în cloud. Cel puțin patruzeci sunt cu Graeme. Îmi trec arătătorul peste bareta genții care se vede de sub birou. Aș putea să mă mai uit din nou prin poze... Ar fi doar a patra oară pe ziua de azi...

Îmi încleștez pumnul în poală și mă chinui să mă liniștesc.

Nu! Am zis ce am avut de zis în urmă cu două săptămâni, iar Graeme nu a dat telefon și nici nu mi-a trimis mesaj de atunci.... în afară de comunicarea obligatorie de la muncă. Tăcerea lui e răsunătoare. Încerc să atenuez suferința, trecându-mi podul palmei peste piept.

Nu mai plâng pentru ce ar fi putut fi. Trebuie să mă uit înainte, mai ales acum, că am preluat controlul asupra vieții mele. Totul s-a schimbat când aproape era să-mi pierd sora într-o relație abuzivă și mi-a căzut cu tronc un tip, doar ca să-l îndepărtez mai apoi. Mi-am dat seama că am fost atât de concentrată asupra carierei, că am sacrificat prea mult – am pierdut prea multe momente cu oamenii la care țin.

Nu se va mai întâmpla.

Pot fi și carieristă, *și* să fac loc experiențelor importante din viața mea. Chiar dacă nu-l includ pe Graeme.

Clatin din cap și gem exasperată. Deschid prezentarea în Power Point cu propunerea pe marketing digital: 32 de slide-uri cu date convingătoare, dispuse alături de cifre care să le susțină.

— Fată, tot la aia meșteresti? se aude vocea Christinei din spatele meu.

Stă în birou, cu sacoul bine strâns pe trup, ca să alunge aerul tomnatic.

— Credeam că i-ai dat-o lui Barb.

— Da, de dimineață. De fapt, i-am trimis-o lui James. Voia să o vadă înainte să i-o prezint. Doar o recitesc, spun în apărarea mea.

— Ți-am zis că postul ăla e al tău. Ideea de a pune pe picioare o inițiativă de conservare în Galápagos e mortală. Lui James o să-i placă la nebunie, o să vezi!

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Da!

Măcar Gustavo nu i-a spus lui James că l-a găsit pe Graeme în cabina mea – un obstacol în minus în fața promovării. Maxilarul mi se încordează la gândul că Graeme a avut dreptate.

Christina își pune un șold pe biroul meu.

— Tory și cu mine mergem în curând la prânz. Vrei să vii?

— Mi-ar plăcea, dar mă văd cu Walsh la prânz. O lăsăm pe data viitoare? Ce faci după meciul de fotbal de sâmbătă?

Am lăsat-o pe Christina să mă convingă să mă alătur ligii ei de fotbal. Chiar și după două săptămâni, mușchii încă mă mai dor de la efortul fizic.

Lasă bărbia în jos și are o sclipire în ochii ei negri.

— Nu pot! Ies la întâlnire cu noul iubit.

— Ooo, cu cine să fie oare, cu Ochelari de tocilar sau cu Coc masculin?

— Ochelari de tocilar. Știu ce o să spui: profilul lui de pe Bumble era așa de jenant, dar nu știu, pare așa de... de treabă!

Îmi înăbuș un oftat. Sunt *atâtea* de zis despre „de treabă"

— Ieșim la un brunch duminică să-mi spui mai multe?

— Doar dacă nu stau prea târziu cu o seară în urmă.

Pocnește din limbă de două ori și mă arată cu degetul arătător de parcă trage cu un pistol.

— Îți trimit un mesaj!

— Așa facem.

Când pleacă, mă uit la telefon. Mai am jumătate de oră până la prânzul cu Walsh. Dosarul cu poze mă cheamă, dar în schimb îi dau ei mesaj:

Cum a fost azi la terapie?

Peste nici douăzeci de secunde, telefonul îmi bâzâie:

Super! Am avut o străfulgerare.... Cred că îl urăsc în cele din urmă pe Keith!

DA!

Îi trimit un emoji cu o mâță care trage fericită cu o mitralieră ca Rambo.

Mai bine decât alternativa.

Mă trec fiori pe șira spinării, așa că îmi trag puloverul mai bine în jurul meu, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla.

Să aduc șampanie acasă să sărbătorim în seara asta?

N-ai ore?

Nu, am renunțat la orele de marți, ai uitat?

A, da! Doar joi acum?

Da!

Mi-am redus numărul de cursuri, ceea ce înseamnă că mi-am prelungit cu câteva semestre programul, dar ce primesc în schimb? Sănătate mintală. Echilibru. Și timp liber prețios pe care să-l petrec cu oamenii cei mai importanți pentru mine – ca Walsh. Telefonul îmi bâzâie din nou.

Atunci hai să desfacem o șampanie! Dar să fie cidru acidulat pentru că am yoga mâine-dimineață.

Bravo!

— Evans! se aude o voce agresivă din spatele meu și aproape îmi scapă telefonul.

James se uită urât la mine, iar obrajii lui roșii abia se ridică deasupra peretelui despărțitor al biroului.

— La mine în birou în zece minute!

Inima mi-o ia la galop. Să aibă legătură cu promovarea? În după-amiaza asta am ședință cu James ca să prezint propunerea.

Opt minute mai târziu sunt la biroul Barbarei cu un carnețel, un telefon și cu un pix la piept.

— Știi despre ce e vorba? îi șoptesc.

Ridică din umeri.

— Nu știu, scumpa mea!

— În ce dispoziție e?

— Arogantă!

— Și e diferită?

Zâmbește larg.

— Nu e așa de acrit ca de obicei.

Mi se relaxează puțin umerii pe când trag aer adânc în piept.

— Și am pornit la drum! zic eu.

Barbara mă salută milităreste pe când bat la ușa lui James.

— Intră! latră el.

Intru în birou. Nu se uită la mine cât traversez camera și mă așez pe unul dintre scaunele pătrate, portocalii. În schimb face clic cu mouse-ul și are ochii lipiți de ecran. După ce mi se pare a fi o eternitate, dar sunt probabil zece secunde, își dă jos ochelarii de vedere și îi trântește pe birou.

— Am trecut în revistă propunerea ta și pe a lui Graeme..., începe el, dar îl întrerupe o voce familiară de la telefonul de pe biroul lui.

Mi se taie respirația.

— Scuze, James! Henley, sunt și eu pe fir. Voiam să știi.

— Graeme, bună! îl salut.

Mă lasă vocea și îmi dreg glasul.

James își strânge buzele palide într-o linie fină. Își ia ochelarii încet, șterge lentila cu o cârpă pe care o ia din buzunarul de la piept și se așază mai bine în scaunul de piele de la birou.

— Cum vă spuneam, am trecut în revistă propunerile voastre scrise și am ajuns la o decizie. Graeme, felicitări! Ești noul nostru director pe marketing digital.

— Poftim? izbucnesc enervată. Credeam că am o șansă să prezint...

— Asta înainte să citesc propunerea. Henley, ce aveai de făcut?

Înghit sucul gastric care mi se formează în gât.

— Să găsesc o metodă prin care să folosesc marketingul digital ca să cresc vânzările pentru croazierele din Galápagos.

— Când m-ai sunat cu ideea aia proastă de a solicita donații pentru o companie locală nonprofit, am fost sceptic, ca să nu zic mai mult. Nu mi-am dat seama ce legătură are susținerea unor eforturi filantropice cu creșterea vânzărilor. Nu am spus nimic atunci, pentru că am vrut să-ți dau o șansă de a arăta ce poți. Dar propunerea ta nu m-a convins deloc că resursele companiei trebuie folosite în direcția asta. E o idee drăguță, nimic mai mult.

— Vorbești serios? Ideea ei e *fantastică* și, dacă nu-ți dai seama de asta..., intervine Graeme, dar vorbesc peste el înainte să spună ceva ce va regreta.

— James, trecerea la ecoturism în Galápagos ar fi o mutare importantă pentru noi. În propunere am făcut niște calcule și...

James lovește biroul cu palma și mă reduce la tăcere.

— *Nu* ești tu chief marketing officer, eu sunt! Și ultimul lucru pe care mi-l doresc la un director, mai ales la unul care-mi raportează *mie* direct, este insubordonarea. Nu ai urmat parametrii trasați. Așadar, nu o să fii promovată. Punct!

— Stai un pic! începe Graeme.

— Nu, e-n regulă, Graeme.

Mi se pune un nod în gât care să înece oceanul de dezamăgire. Trebuie să tușesc de două ori ca să pot vorbi din nou.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, James! Mulțumesc că m-ai luat în considerare! Graeme, felicitări!

Mă ridic nesigură pe picioare și mă îndrept spre ușă.

— Henley, nu-ți face griji! îmi spune James rânjind fasolea în spatele meu. Poate mai apar și alte ocazii. Între timp tu continuă să muncești din greu și fă-ți treaba. Și, dacă o să fii ca o albinuță harnică, cine știe ce se poate întâmpla?

Nu mă uit la el pe când împing ușa să ies. Barbara se ridică atunci când mă vede, iar zâmbetul i se transformă în îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu am fost promovată.

Mi se taie vocea. Cuvintele îmi răsună în creier ca un gong funebru.

— O, draga mea! Îmi pare rău!

— E-n regulă. Sunt bine!

Nu sunt. Doamne, lacrimile! Vin. O salut pe Barbara pe când mă căznesc să nu suspin și mă duc glonț spre baie.

Plâng la muncă. Ziua asta nu poate fi mai groaznică de atât!

O iau pe hol în fugă și intru în toaleta femeilor, care e goală, din fericire. Tocurile fac zgomot pe gresia alb cu negru pe când mă tot plimb prin baie. Nu am suficient aer. Dezamăgirea îmi înfundă plămânii ca praful de cărbune. Trag aer adânc în piept și tremur.

Telefonul îmi vibrează la piept. Printre lacrimi văd numele de pe ecran. Mă sună Graeme. O rază de fericire pătrunde prin durerea din suflet. A fost promovat. Și-a dorit-o la fel de mult ca mine și a obținut-o. Mă simt șocată. Nu pot să cred că mă bucur sincer pentru el.

Și acum o să se mute în Seattle.

Am un vârtej de emoții, dar dorul iese la suprafață. Să-i aud vocea...

Ușa de la baie se deschide, și intră Christina. Trimit apelul spre căsuța vocală și îmi șterg lacrimile de pe obraz.

— Ce faci aici? De ce nu ești la prânz?

Vocea îmi tremură, la fel și genunchii.

Christina mă îmbrățișează cu putere.

— Mi-a zis Barbara.

Veștile proaste circulă tare repede! Tory dă buzna în baie după Christina. Barbara vine și ea în fugă.

— Henley, îmi pare așa de rău! îmi spune Tory, cu sprâncenele ei platinate încruntate.

Vocea îi răsună în baia goală.

Îmi ia două secunde să-mi dau seama că prietena mea Christina mă *îmbrățișează* pentru prima dată, apoi o strâng și eu. Încep să plâng și mai rău, de parcă ne uităm la un film siropos, și o lacrimă mare și rotundă mi se scurge pe nas.

— Mersi mult, fetelor!

Mă trag din îmbrățișare și iau niște hârtie din recipient cu care mă tamponez la ochi.

— Numai rahaturi ți-a servit! zice Christina.

Ridic din umeri.

— Lui James nu i-a plăcut propunerea. Ce pot să fac?

— Nu trebuie să accepți cu capul plecat, îmi spune Barbara de lângă chiuvetă.

— Cum așa?

— Du-te mai sus! îmi sugerează.

— Adică la Marlen?

— Da! intervine Tory. Mereu ne spune la ședințe că vrea idei noi de la toți – chiar dacă e director executiv. Ce-ar fi dacă i-ai prezenta lui propunerea? Poate ar trece peste James și te-ar promova pe tine?

În urmă cu o lună aș fi profitat imediat de o a doua șansă ca să fiu director. Dar acum...

— Nu! Fac ceva pe ea de promovare!

Tory și Christina se uită una la alta cu gura căscată.

— Henley, tu ești? Sau vorbește o amibă care îți mănâncă din creier? mă întreabă Christina, care se uită la mine ca un doctor care consultă pacienți în stadiu terminal.

— Mi se rupe! accentuez. E mai mult decât promovarea. Am făcut ceva bun în Galápagos.

Puiul de cintezoi mort, recunoștința lui Doug și a Analisei, entuziasmul de pe fețele turiștilor când au avut șansa de a oferi un ajutor mă fac să stau mai dreaptă.

— Mă duc la Marlen, dar nu legat de promovare. Vreau să iau atitudine pentru ceva care chiar poate schimba în bine lumea.

Tory încuviințează și zâmbește larg.

— Cum putem să te ajutăm? mă întreabă Barbara.

— Pentru început, cum pot să obțin o ședință cu Marlen?

— Lasă-mă să fac niște magie de secretară!

Barbara se întoarce să plece, dar o iau de braț.

— Barb, de ce mă ajuți? Nu că nu apreciez, dar de ce?

Barbara și cu mine suntem în relații bine, dar nu suntem chiar prietene. Nu am petrecut niciodată timp în afara biroului și, în afară de replicile acide la adresa lui James, chiar nu prea am vorbit.

Își răsfrânge buzele într-un zâmbet.

— Îmi amintești de mine, când eram mai tânără. Înainte să am copii și un fost soț, iar dorința mea de a merge la facultate și de a avea o carieră care să mă împlinească să se ducă pe apa sâmbetei. Să știi că nu a fost visul meu să mă fac secretară, dar acum îmi pot trăi visul prin tine.

— Nu e prea târziu! Te poți întoarce oricând la școală, să obții o diplomă.

Clatină din cap.

— Nu-ți face griji în privința mea! Acum e momentul tău. Nu renunța fără să te lupți! adaugă și apoi iese cu pași mari din baie.

Christina face un pas în față.

— Cum putem să te ajutăm?

Îmi frec maxilarul în timp ce umblu de colo, colo.

— Dacă o să-i prezint ideea lui Marlen, nu o să mă limitez la Galápagos. Vreau să țintesc mai sus. Dacă aș propune înființarea unei inițiative de conservare la nivelul companiei care să cuprindă toate regiunile unde avem operațiuni? O realiniere clară spre ecoturism?

— Ca o schimbare de imagine la nivelul întregii companii? face Christina.

Dau din cap că da.

Tory expiră lung.

— E complicat! Trebuie să identifici organizații cu care am putea dezvolta parteneriate în fiecare regiune, de preferat asociații nonprofit care se suprapun pe itinerariile noastre. Apoi mai e costul gestionării donațiilor turiștilor și cadrul legal care să ne protejeze de orice probleme juridice. Ar trebui să actualizăm site-ul, toate materialele imprimate...

Mi se lasă umerii.

Tory scoate mobilul și apasă ecranul.

— O secundă, să dau un telefon! Bună! spune ea în telefon și se duce în partea cealaltă a băii, de unde vorbește în șoaptă.

Îmi sună și mie telefonul. Am o notificare: „Prânz cu Walsh în zece minute". Îi trimit repede un mesaj, îi spun că e posibil să nu ne mai vedem la prânz și să aștepte.

Tory se întoarce și își bagă telefonul în buzunarul de la spate.

— I-am spus lui Michelle de ideea ta și a zis că o să te ajute. Ne poate consilia referitor la aspectele juridice, iar eu o să fac niște calcule.

Ușa de la baie se deschide din nou, dând-o la iveală pe Barbara.

— Am vorbit cu Rose, secretara lui Marlen. Ți-am fixat o discuție cu Marlen joi dimineață, la zece. Scuze că e așa de repede, dar era singura lui disponibilitate pentru următoarele două săptămâni.

Inima îmi bate mai tare. Am mai puțin de 48 de ore la dispoziție.

— Mersi, Barbara! Ești cea mai tare!

— Pui la cale o ședință la tine acasă în seara asta? mă întreabă Christina, care se îndepărtează de blat și își freacă mâinile. Tory, e OK cu tine și Michelle?

— Desigur!

— Barb, te bagi? adaugă ea.

Trei perechi de ochi mă studiază nerăbdător în timp ce îmi limpezesc gândurile

— Nu știți cât de mult înseamnă pentru mine!

Cu buzele tremurând, Tory mă ia de gât, iar Christina îi urmează exemplul. Le îmbrățișez și eu. Ce noroc pe mine să am așa prietene bune!

— Rămâne pe seara asta!

Îmi bâzâie telefonul în buzunar. Mă sună Walsh. Răspund:

— Bună...

— Bună! Ce se întâmplă? Care e faza cu prânzul?

— Am aflat de promovare. Nu am primit-o, dar am un plan de rezervă. Christina, Tory și alte persoane o să vină să mă ajute cu prezentarea pentru directorul executiv.

— Te simți bine?

Cu sora mea alături și cu prietenele mele care să mă susțină...

— Să știi că da!

26

APARTAMENTUL MEU MINUSCUL NU A MAI FOST NICIODATĂ atât de plin de lume. Noodles s-a așezat în poala lui Michelle, făcându-se comod lângă burtica ei adorabilă, pe când aceasta arată peste umărul lui Tory la ceva de pe laptopul ei. Walsh e în bucătărie și reumple paharele cu apă, Christina e trântită în fotoliu și frunzărește un blocnotes, iar Barbara stă la masa din bucătăria mea și adaugă informații suplimentare la prezentarea mea din PowerPoint. Îi sună telefonul și răspunde la el.

Stau pe podea și îmi presez pumnii în zona lombară, apoi îmi arcuiesc spinarea. Pe măsuța de cafea, lângă două cutii cu pizza aproape goale, e un caiet plin cu notițe marcate cu galben. Ne-am apucat de trei ori, dar simt că abia suntem în faza inițială a ideii mele. Panica amenință să-mi sugrume gâtul, dar o împing.

Am controlul asupra situației. *Avem* controlul asupra situației.

Barbara se dă cu scaunul în spate de la masa de bucătărie, iar picioarele mobilei scârțâie pe linoleum atunci când ea se ridică în picioare. Își pune geanta pe umăr.

— Trebuie să fug!

Mă încrunt când o văd stresată.

— E totul în regulă?

Își dă ochii peste cap.

— E Maya, cea mică. Trebuia să o ducă un alt jucător cu mașina după meciul de volei din seara asta, dar a uitat să-mi spună că persoana respectivă e bolnavă, așa că trebuie să o iau eu.

Mă ridic în picioare, îmi relaxez umerii și o strâng repede în brațe.

— Mersi mult de tot pentru ajutorul acordat!

— Nicio problemă! Apropo, la asta trebuie să vă așteptați cu adolescenții, le spune lui Tory și lui Michelle. Bucurați-vă cât puteți de anii când sunt bebeluși!

— Da, așa o să facem! îi spune Tory, uitându-se drăgăstos la soția ei pe când îi mângâie burta.

Barbara iese din apartament, iar ușa se închide în urma ei.

— Cifrele arată bine, spune Tory, întorcându-și atenția spre calculator. Mai ales dacă propui un program-pilot în Galápagos, Columbia Britanică și Hawaii la început, apoi o creștere progresivă în doi ani.

Christina își ridică și coboară capul de două ori și, când se îndreaptă de spate, își strânge părul lung într-o coadă de cal.

— Ar putea fi revoluționar, să știi. Nu mai sunt agenții de turism de dimensiunea noastră care să facă așa ceva.

— Ca să nu mai spunem că poate avea un impact la scară largă. Dacă jumătate din turiștii noștri contribuie cu sume modice, se pot întâmpla lucruri mari, adaugă Tory.

Se aude o bătaie în ușă. Mă încrunt și mă duc cu pași mici pe hol ca să răspund. E Barb.

— Mi-am uitat telefonul, îmi explică ea și trece pe lângă mine ca să se ducă în bucătărie.

— Și de ce căpcăunul de șef al lui Henley nu a marșat la ideea ei? întreabă Walsh.

Are două pahare cu apă cu gheață pe care le duce în living și pune unul pe valiza de lângă Christina, iar pe celălalt i-l dă lui Michelle.

Ridic din umeri. E întrebarea de un milion de dolari.

— Pentru că nu i-a venit lui ideea înainte, zice Barbara înainte să iasă iar din apartamentul meu.

— Se simte clar amenințat de Henley, spune Tory pe un ton neutru, deși e veselă de obicei.

Christina dă din cap cu emfază.

— Cam așa sunt bărbații mediocri când e vorba de femei istețe și ambițioase, intervine Michelle.

Înainte să mă așez, iar bate cineva la ușă. Tot Barbara.

— Haina! face ea, lovindu-și fruntea cu palma.

Mă duc în bucătărie cu mers împleticit, îi iau pardesiul albastru-marin de pe spătar și i-l dau. Pleacă iar, mulțumindu-ne și luându-ne la revedere.

Îmi duc laptopul la măsuța de cafea și mă așez din nou pe jos. Telefonul îmi bâzâie de undeva de lângă papucii din picioare. Caut, îl găsesc și îl deschid. Trei apeluri ratate de la Graeme. Oftez. Nimic nou – astea sunt de mai devreme. Azi ne-am jucat amândoi de-a prinselea, sunându-ne, iar ultima oară când am încercat să-l sun a intrat direct căsuța vocală. Mă crispez și îmi amintesc mesajul bâlbâit lăsat plin de „Felicitări" și „Mă bucur pentru tine".

Și chiar mă bucur pentru el. Simt căldură la gândul că o să lucrez cu el, că o să-i aud vocea, o să-l văd în fiecare zi...

Păcat că nu vrea să aibă de-a face deloc cu mine! Cel puțin nu cum îmi doresc.

Trec în revistă aplicațiile și găsesc o nouă notificare pe Instagram. Un urmăritor nou. Icnesc când deschid.

Biscuit Graham_Collins mă urmărește. Biscuit Graham_Collins. Porecla mea secretă pentru el. Inima mi-o ia la galop și mă doare pieptul.

Fac clic pe poza mică a lui Graeme, care îmi zâmbește cu părul ciufulit de vânt. A postat trei poze din Galápagos, iar una e cu *mine*, deși nu-ți dai seama exact. E cea pe care a făcut-o la munte. Lumina soarelui îmi acoperă aproape toată fața, care e în umbră, dar profilul meu e dramatic cu copacii în fundal. Apăs pe poză ca să citesc descrierea.

> **Biscuit Graham_Collins:** Pentru cea care m-a inspirat să ies din nou în lume un „mulțumesc" nu va fi niciodată îndeajuns.

Graeme are deja peste două mii de urmăritori, iar mulți dintre ei au lăsat mesaje de dragoste și de întâmpinare. Clar sunt prietenii și familia extinsă. Ryan_Collins206 a comentat la poza cu mine: „Cine e tipa? Trebuie să o sărut."

Înghit în ciuda nodului dureros care mi s-a pus în gât. Graeme s-a întors oficial în lume.

Cu inima frântă îl urmăresc și eu.

Se aude o bătaie în ușă.

— Barbara! murmur eu. Ce-o mai fi uitat acum?

Iar se aude bătaia, dar mai timidă acum.

— Vin acum! strig.

Mă ridic în picioare și îmi frec coapsele, care mă furnică pe când mă mișc prin living. Materialul subțire al pantalonilor de yoga este umed.

Deschid ușa. Și aproape leșin.

Nu e Barbara!

Graeme e în prag! E el! Aici. În carne și oase.

Mă simt năucită de parfumul lui, acel buchet de citrice și cedru, și de aspectul vag șifonat. Poartă blugi și un tricou polo albastru, iar în spinare are nelipsitul rucsac galben. Fața e neîngrijită, și are ochii mari.

— Mersi că m-ai urmărit pe Insta! îmi zice, și, preț de o secundă de nebunie, mă întreb dacă faptul că l-am urmărit pe Instagram l-a materializat aici printr-un portal magic din eter.

— Cu plăcere!

Se freacă la ceafă.

— Am venit să te văd! Sper că nu te superi dacă am urcat! O femeie ieșea valvârtej din clădire, așa că am prins ușa înainte să se închidă.

Era probabil Barbara.

— Cum... De unde știi unde locuiesc?

Podeaua din lemn scârțâie sub mine și, pe când mă întorc, Walsh iese grăbită în living.

— Ah! De la Walsh.

— Când n-am reușit să dau de tine, i-am trimis mesaj lui Walsh să mă asigur că ești bine. Mi-a zis foarte clar că trebuie să mă sui în primul avion spre Seattle. Așa că iată-mă! Și mă gândeam să-ți dau ceva.

Caută prin rucsac și scoate ceva... O vedere.

Vederea *mea*!

Cea pe care mi-am scris-o pe insula Floreana. Cu siguranță, Graeme a scos-o din butoiul vechi cu corespondență când nu mă uitam. Râd zgomotos fără să mă abțin. Când o iau, ni se ating degetele, iar un șuvoi de energie îmi trece prin vene.

— Voiam să ți-o aduc mai târziu, dar azi mi s-a părut momentul potrivit.

Iau vederea și citesc cele patru cuvinte pe care mi le-am scris urât și cu litere mari:

Continuă să vânezi rechini!

Râd și îmi lovesc vederea de palmă. Am vânat un rechin toată seara și, cu Graeme aici...

S-ar putea să vânez cel mai mare rechin din toate timpurile.

— O să refuz promovarea, îmi spune.

Mă uit la el.

— Poftim? Nu poți!

Clatină din cap, iar pe buze îi înflorește un surâs amar.

— Așa e cel mai bine. Nu vreau să avansez în detrimentul altcuiva. Nu ai fost tratată corect și nu e bine. Refuz și...

Îl apuc de biceps.

— Nu mai vreau promovarea.

Se holbează la mine de parcă mi-a mai crescut un cap.

— Nu?

— Ai avut dreptate în legătură cu mine și marketingul digital... Nu-mi place la nebunie. Nu așa cum îți place ție. Cred că aș mai fericită, mai împlinită într-o poziție

care implică mai multe departamente, nu doar marketing. Nu știu cum arată sau dacă o să găsesc așa ceva la Seaquest, dar pot să recunosc ceva în cele din urmă: nu merită să fiu director de dragul funcției. Trebuie să-mi găsesc o slujbă care să mă facă, într-adevăr, fericită. Tu ești mult mai potrivit pentru poziție.

I se încrețește fruntea.

— Așadar renunți?

— Clar că nu!

Mă sprijin de cadrul ușii și îmi încrucișez brațele ca să nu-mi iasă inima din piept.

— Dacă James nu mă ia în serios, îi voi prezinta ideea lui Marlen. Propunerea legată de conservare mi se pare drumul corect pentru companie – o simt. Acum trebuie doar să-mi fac vocea auzită.

Graeme începe să râdă. Mai întâi e un râs pe înfundate, iar apoi explodează într-un râs cu gura până la urechi.

— Știi, credeam că, dacă îți dau vederea, o să fiu cavalerul pe cal alb care să-ți ofere susținere. Trebuia să fi știut că aveai în tine curajul ăsta.

Trage aer adânc în piept și se apropie.

— Îmi pare tare rău, Henley! Îmi pare rău că nu am zis nimic în Bartolomé și îmi pare rău că am fost distant de la croazieră încoace! M-a afectat ce mi-ai zis – a fost dur, dar trebuia să aud cuvintele alea. Pentru că aveai dreptate. Am făcut un progres în ultimul an, dar tot m-am ascuns. Am hotărât să schimb asta.

— Da? întreb aproape în șoaptă.

— Nu pot aștepta să se alinieze stelele ca să încep viața pe care mi-o doresc. Există și un alt motiv pentru

care n-ai mai auzit nimic de mine în ultimele două săptămâni. În cele din urmă, am scos ultimele lucruri ale mamei, am pus casa la vânzare și am depus CV-uri pentru slujbe în Seattle. Aici locuiește familia mea, aici ești tu. Aici vreau să fiu. Acum. Nu mai vreau să aștept ca o companie să mă mute de colo, colo, în funcție de programul și de condițiile ei. Graeme își încordează maxilarul, iar nările îi freamătă când adaugă: Poți să mă ierți că te-am tratat așa de rău?

— Doar dacă poți să mă ierți și tu!

— S-a făcut!

Greutatea care mi-a apăsat pieptul în ultimele două săptămâni se evaporă ca fumul. Din gât îmi iese un geamăt adânc.

— Acum treci aici și sărută-mă!

Zâmbește larg și se întinde după mine.

Cineva tușește în spatele nostru. Evident, avem public. Mă retrag.

— O să plecăm acum! ne spune Tory, crispându-se.

Christina și Michelle o urmează și par foarte plăcut surprinse.

— Doar dacă nu crezi că ar trebui să lucrăm mai mult în seara asta la propunere?

Mai trebuie să muncim clar la propunerea pentru Marlen, dar e și mâine o zi. Acum e ceva – *cineva* – mult mai important.

— Nu, e-n regulă! Mi-ați fost de mare ajutor! Am ajuns mult mai departe decât dacă eram de capul meu. Vă mulțumesc tuturor!

Christina, Tory și Michelle ies una câte una din apartamentul meu.

— Pa, Graeme! îi face Christina cu mâna pe când trece. Mă bucur să te cunosc în cele din urmă!

— La fel! zice el și își coboară ușor bărbia.

— Trebuie să vorbim! îmi spune de după mână și se uită cu subînțeles la Graeme.

Îmi mușc buzele ca să-mi reprim un zâmbet.

— Mai târziu! Promit! îi spun.

Tory și Michelle ies și ele, urmate de Walsh. Are hanoracul meu gri pe ea și o geantă sport peste piept.

— Unde te duci? o întreb, dezlipindu-mă de perete.

— La Christina. Tocmai a apărut ultimul sezon din *Nailed It!*[1] pe Netflix și ne uităm la tot. Distracție plăcută amândurora! Nu mă așteptați! Mă bucur să te revăd, Graeme! îi spune, apoi se grăbește să le prindă pe celelalte din urmă.

O ia pe Christina de gât și dispar toate după colț.

Am rămas doar eu cu Graeme pe holul cu covor verde. Aerul dintre noi e electric.

— Vrei să intri? îi spun.

— Ei bine, ar trebui să iau un Uber până la Ryan, vorbește el în același timp cu mine, apoi izbucnește în râs: Mi-ar plăcea.

Îi simt prezența lui Graeme, care e chiar în spatele meu. Când ajungem în living, mă încrunt dând cu ochii de dezastrul format din farfurii de hârtie, cutii de pizza și pahare.

— O secundă!

---

[1] „La fix!", concurs american de patiserie și cofetărie, la finalul căruia unul dintre cei trei patiseri amatori câștigă un premiu în valoare de 10 000 de dolari (n. tr.).

Încep să mă agit să adun farfuriile și să le întind în cutiile de pizza.

Când le duc la bucătărie, aud pași. Graeme e în spatele meu. Cald. Puternic. Mi se taie respirația când mă ia de talie. Mă opresc.

— Nu-ți face griji! Facem curat mai încolo! îmi șoptește la ureche.

Se întinde și ia cutiile din strânsoarea mea slabă și le pune pe blat. Mă atinge blând ca o briză de vară și îmi dă la o parte părul de pe gât.

Mă pătrunde un fior electric când îmi sărută pielea sensibilă de pe ceafă, direct deasupra marginii puloverului meu lălâi. Tremur când limba lui îmi atinge pielea și mă sărută pe gât. Mă trage mai aproape și îmi ia fața în mâini. Mă întorc ca să mă uit la el peste umăr.

Are pleoapele lăsate, iar privirea lui mă devorează.

De parcă îi e frică să nu dispar.

Buzele lui sunt peste ale mele.

Fericire supremă!

Închid ochii pe când mă întorc în brațele lui ca să îl privesc, fără să mă trag din sărutul care nu e deloc ca oricare altul. E o scuză. O afirmație. Și o promisiune a ce va veni.

Graeme mă trage mai aproape până când trupurile noastre devin roșii. Îmi trec o mână prin părul lui ciufulit. Sunt pe vârfuri. Apoi nu mai sunt pe podea pentru că el mă ridică și mă așază pe blat. Dau în lături cutiile de pizza, care aterizează pe jos, iar câteva cruste se împrăștie pe linoleum.

Nu-mi pasă!

Își strecoară limba printre buzele mele și are gustul răcoros și viu al unei bomboane cu mentă. Ca o zi caldă și însorită pe o plajă cu nisip alb. Ca o viață plină de promisiuni. Îl prind de talie cu picioarele și îl trag mai aproape.

Prin bucătărie se aude un urlet sfâșietor, de parcă e un tocător de lemne plin cu pietre.

Graeme se trage înapoi încruntat.

— Ce...

— E Noodles, gem eu exasperată.

Noodles pisica stă în fața bolului cu mâncare gol, cu dintele ieșit în afară, și se preface că e lihnită, deși i-am dat de mâncare acum trei ore. Se uită fix și acuzator la noi cu un ochi, iar cu celălalt fixează frigiderul. Blana e rebelă azi, umflată și ciufulită.

Graeme ridică din sprâncene.

— E pisica ta?

— Aha!

— E pisica *ta*.

— E Noodles al meu.

Expresia i se îndulcește, și îmi zâmbește larg.

— Și eu, care credeam că Winnie e urâtă! murmură el.

Își trece degetele prin părul meu și îmi atinge obrazul cu palma. Ochii lui albaștri strălucesc ca stelele.

— Știi, cred că aș putea să mă îndrăgostesc de tine!

Simt cum un val de căldură îmi inundă pieptul.

— Și eu la fel.

27

— CHIAR NU ȚI-AI LUAT NICIODATĂ O ZI LIBERĂ? MĂ ÎNtreabă Graeme.

Lumina difuză a soarelui se strecoară prin perdea și îl învăluie, așa cum stă întins în pat, lângă mine.

— Nu așa.

Cu excepția unei pneumonii de acum doi ani, e prima oară când am absentat de la muncă în ultimul moment. I-am scris lui Walsh că stau acasă azi cu Graeme, așa că pun la loc telefonul pe noptieră și mă strecor din nou în adâncimea caldă a patului. Picioarele mele goale sunt înlănțuite cu ale lui Graeme sub așternuturi.

— Oare n-o să i se pară ciudat lui James că ne-am luat azi liber amândoi?

Graeme se sprijină într-un cot.

— Mă îndoiesc! Nu știe că sunt în oraș.

Pătura mea cu motiv floral îi atârnă în jurul taliei, scoțându-i la iveală pieptul puternic, brațele sculptate și pielea minunată. Mi se înroșesc obrajii. Rar am mai avut un bărbat gol în pat în ultima vreme. Și e prima oară când am un bărbat gol care mă face să cânt, să râd și să

râd și să plâng cu lacrimi deodată. Îmi trec palma peste fața lui cu perciuni.

Scoate telefonul de Dumnezeu știe unde și se sprijină de perna de lângă mine înainte să o ridice deasupra noastră.

— Selfie de dimineață!

— Nu, arăt groaznic! îi spun și mă ascund.

Părul meu e ca o scorbură de veveriță și sunt sigură că am urme de rimel sub ochi.

— Ești frumoasă!

Îmi țugui buzele și nu pot să nu zâmbesc din adâncul sufletului. Face o poză pe când îmi sărută tâmpla. Ne uităm amândoi la ea. Mi se taie respirația când văd intimitatea degajată de pe ecran.

— N-o postezi pe Instagram, nu? fac eu.

— Nu. E doar pentru mine.

— Ce te-a făcut să intri pe Instagram?

Îmi sărută vârful nasului.

— Tu!

— Și numele Biscuit Graeme_Collins e datorită mie?

— Parțial. Era și porecla mamei pentru mine. Dar îmi place când o spui tu.

Mă rostogolesc până când sunt deasupra lui. Așternutul e deoparte, iar pielea mi se face de găină.

— Biscuit Graham, îi zic tărăgănat.

Pieptul i se mărește pe când geme, iar eu îmi ating buzele de ale lui. Mă trag puțin înapoi.

— Când te întorci în Michigan?

Te rog nu spune că azi!

— Mâine.

Expir ușurată.

— Dar mă întorc săptămâna viitoare. Am un interviu de muncă la o companie locală și îmi plătesc avionul...

Mă dau jos de pe el și strâng pătura la piept.

— Nu, nu poți!

Se ridică un pic, pentru a se rezema de perne.

— De ce nu?

— Pentru că trebuie să accepți postul de director digital de la Seaquest.

— De ce?

— Pentru că ești persoana perfectă! Ideile tale de storytelling digital sunt uimitoare și îți place să călătorești, iar funcția îți poate oferi chestia asta?

— Și tu?

Ridic din umeri și mă așez din nou pe pernă.

— Să vedem ce spune Marlen despre ideea mea. Dacă o aprobă, poate o să pot lucra în alt departament. Cu Renata, chiar.

Renata este responsabilă cu itinerariile, singura femeie din comitetul de conducere și eroina mea personală. A avansat în companie și inițial era matelot pe unul din vase în anii '90. Asta da poveste de succes!

— Atunci să ne începem ziua, pentru că trebuie să-ți perfecționezi prezentarea pentru Marlen!

Când o spune, îi joacă o lumină răutăcioasă în ochi.

— Ar trebui să ne ridicăm din pat. Chiar ar trebui.

Dar acum nicio părticică a corpului meu nu vrea asta. Dau drumul păturii și mă sui pe el. Corpul lui e cald și primitor.

— Peste un sfert de oră?

— Hm... 30 de minute, cel puțin. Trebuie să gust fiecare părticică din pielea ta superbă, mormăie el.

Îmi saltă stomacul când îi văd privirea în care se citește dorința pură și fierbinte.

— Ba 45, contracarez eu.

— Acum ești lacomă! îmi șoptește la baza gâtului înainte să mă muște puțin. S-a făcut!

Are dreptate, sunt lacomă. Pentru că vreau tot. Și o să și primesc.

— Încă mai sunt multe de făcut, spun patru ore mai târziu pe când merg desculță prin living și iau carnețelul de pe măsuța de cafea. Nu știu cum o s-o fac țiplă până mâine-dimineață.

— Nu trebuie, îmi spune Graeme, întins pe canapea cu laptopul în poală. Trebuie doar să ai subiectele principale de discuție, cadrul general de implementare și câteva exemple. Nu cred că Marlen se așteaptă să începi un program întreg la sfârșitul discuției.

Scrâșnesc din dinți.

— Detest să fiu nepregătită.

Graeme pune laptopul deoparte și se ridică. Blugii îi atârnă jos pe șolduri, iar tricoul echipei de hochei i se mulează pe bicepși. Mă ia de umeri și mă oprește din mersul meu frenetic.

— Te descurci. E abia ora 12. Avem toată ziua și noaptea ca să facem propunerea perfectă înainte de discuția de mâine.

După ce trag aer adânc în piept, încuviințez cu o mișcare din cap.

— Mă bucur că ești aici!

— Și eu. Își rezemă fruntea de a mea câteva secunde înainte să mă sărute și să mă întrebe: Ce zici de asta?

Își ia laptopul de pe măsuța de cafea și îl rotește ca să văd ecranul. Pe el e o postare în curs de publicare pe Facebook cu o poză cu un cintezoi și un articol despre eforturile de conservare din donațiile turiștilor noștri.

Zâmbesc larg.

— Fantastic! Acum ce-ar fi dacă...

Telefonul mobil îmi bâzâie în dreptul șoldului. Poate e Walsh din moment ce nu am văzut-o de seara trecută. Când văd numele de pe ecran mă încrunt și apăs repede pe iconița verde ca să accept apelul.

— Alo?

— Henley, slavă cerului că am dat de tine! îmi spune Barbara, cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să vii la birou chiar acum!

Îmi trec un braț în dreptul pieptului și mă duc în cealaltă parte a camerei.

— De ce? Ce se întâmplă?

— E James.

I se taie răsuflarea și aud cerceii cum i se izbesc de telefon, ceea ce înseamnă că merge undeva grăbită.

— A convocat o ședință a comitetului executiv azi la ora 13. *Îți* prezintă propunerea de strângere de fonduri.

Rămân cu gura căscată.

— O, ce schimbare! E... e super. Pot să ajung sigur până atunci. Vrea să prezint sau vrea să...

— Nu! mă întrerupe ea. Nu înțelegi! Mi-a trimis pe e-mail prezentarea *ta* în PowerPoint despre Galápagos. Mi se părea cunoscută, așa că am verificat metadatele și evident că ești listată ca autor. Numai că, atunci când am deschis documentul, numele tău era de negăsit, dar al lui, da! Fix pe primul slide: James P. Wilcox. Henley, nu vrea să vii la ședința de comitet. *Îți fură ideea!*

Inima bata să îmi spargă pieptul.

— Ce face?

Vorbesc pe un ton scăzut și mortal, și o percep de parcă răsună printr-un tunel lung.

— Vrea să o dea drept a lui, o fură. Și asta nu e nici pe departe partea cea mai gravă.

Ce naiba ar putea să fie mai rău de atât?

— Nu e prima dată când o face.

28

MI SE URCĂ TOT SÂNGELE LA CAP ŞI ABIA AM PUTEREA SĂ mă cufund în canapea.

— Poftim?

— Ţi-a furat ideile vreme de doi ani, poate chiar de mai multă vreme, îmi spune Barbara. N-am avut habar până azi. Îmi pare aşa de rău!

Mă uit la Graeme.

— Ce se întâmplă? mă întreabă el.

Acopăr difuzorul cu palma şi îl pun repede la curent. Are flăcări în ochi şi îşi încleştează pumnii.

— James! zice el, iar tonul lui e plin de venin.

Mă concentrez asupra apelului.

— De unde ştii?

— La început nu eram sigură, dar, după ce mi-a trimis prezentarea în PowerPoint, am început să răsfoiesc documentele din urmă şi am comparat metadatele. Am văzut că a luat documente create de tine, ţi-a scos numele şi apoi i le-a dat lui Marlen ca şi cum erau ale lui. Şi o confirmă e-mailurile dintre ei.

— Ca de exemplu? Ce documente?

— O, Doamne, de unde să încep... Cel mai recent a fost un memo copiat dintr-un document Google, ceva legat de Snapchat?

— Extinderea strategiei prin Snapchat?

— Bingo!

— Ticălosul naibii! mormăi nervoasă. A fost ideea mea și a respins-o la o ședință primăvara trecută, ba m-a făcut să mă simt prost că am pomenit-o. Mi-a zis..., icnesc și mă uit la Graeme. Mi-a zis că pe viitor să discut cu el înainte să mai adaug idei noi la documentul comun de planificare al departamentului de marketing.

— Pentru că voia să-și asume ideile tale, mârâie Graeme, scrâșnind din dinți.

Când îmi dau seama, parcă m-a lovit trenul.

James nu a intenționat să mă promoveze niciodată. Dacă Marlen nu ar fi sugerat numele meu, James nu m-ar fi luat în seamă pentru postul de director. Pentru că mă vrea acolo unde sunt: subordonatul lui care muncește din greu și îi oferă o varietate de idei pe care să și le aroge ca să promoveze în carieră.

Văd roșu în fața ochilor. La propriu – fiecare nuanță de la magenta la stacojiu care îmi acoperă apartamentul. Tobele de război îmi bat în fiecare ungher al minții.

Ușa de la intrare se deschide și se închide, iar vocea lui Walsh răsună prin apartament:

— Scumpo, sunt acasă! Sper că sunteți îmbrăcați!

— Barbara, stai puțin!

— Sigur!

Îmi pun mobilul pe umăr.

Walsh intră în living și se oprește brusc, uitându-se la noi.

— Cine a murit?

— Încă nimeni, mormăi eu.

Graeme îngenunchează în fața mea.

— Henley, trebuie să te duci și să-i prezinți lui Marlen ideea. Acum. Înainte să apuce să ajungă James în comitetul director.

Nu mai strâng din dinți și trag aer adânc în piept.

— Ai dreptate! Cu cât aștept mai mult, cu atât mai greu o să fie să-l conving că mie mi-a venit prima ideea. Duc din nou telefonul la ureche și zic: Barbara, poți să mă strecori să-l văd pe Marlen azi înainte de ora 13?

— Fac tot posibilul. Rose mi-e datoare. Numai să vii imediat aici, da?

— Mersi! Ajung într-un sfert de oră.

Închid și mă uit la telefon preț de trei secunde înainte să sar ca un arc de pe scaun.

— Prezint acum. *Prezint acum.*

— Propunerea de ecoturism? Credeam că e mâine, zice Walsh, care are ochii mari.

— Chem un Uber, spune Graeme și își scoate mobilul din buzunarul de la spate.

Mă duc glonț spre dormitor, unde îmi scot tricoul peste cap din mers și îmi dau jos pantalonii de yoga. Walsh mă urmează.

— Stai, ce se întâmplă?

— Șeful meu mi-a tras-o, asta se întâmplă! Tocmai am aflat de la Barbara că mi-a furat în secret ideile ca să fie promovat.

— Ce dobitoc! Unde e mizerabilul? O să-i scot mațele ca unei broaște!

Îmi tremură buzele la auzul tonului ei nemilos.

— Ajută-mă să mă îmbrac!

Mă duc într-un suflet la baie să mă spăl pe față și pe dinți. Rimel. Ruj. Părul strâns. Nu am timp de altceva. Walsh vine repede cu câteva umerașe pe care sunt cel mai bun sacou, o fustă creion asortată și o bluză de mătase. Le pun pe mine în timp record. Mă închei la fustă în timp ce mă îndrept spre living și aproape mă izbesc de Graeme. Poartă același tricou polo și blugi ca ieri și îmi bagă în geanta de muncă laptopul și carnețelul.

— Uberul e aici, îmi spune.

Walsh îmi aruncă un pantof, apoi pe altul – pantofi negri cu toc cui de zece centimetri. Pantofii mei cu puteri speciale. Sar într-un picior spre ușă și mi-i pun.

— Vin și eu!

Tonul ei nu permite o altă părere. Poartă pantaloni de yoga, espadrile, un hanorac... și vine la mine la birou. Nici că-mi pasă.

Două minute mai târziu, toți trei suntem pe bancheta din spate a unei Toyota Corolla și trecem ca o săgeată prin centrul orașului Seattle. Formez numărul Christinei. Răspunde imediat.

— Bună, Hen...

— Christina, am nevoie să-mi faci un serviciu! Poți să-mi imprimi un fișier și să mi-l pui într-un dosar? Acum?

— Desigur, dar ce se întâmplă?

Îi dau versiunea pe scurt. Urmează un torent de înjurături.

— E gata când ajungi!

— Mersi mult de tot!

Telefonul îmi bâzâie pe când închid – e un e-mail de la Graeme.

— E postarea de pe Facebook pe care am făcut-o. Dacă ai nevoie de muniție în plus.

Mă întind și-mi trec ușor buzele peste obrazul lui, sărutându-l.

— Mersi!

Îi trimit Christinei propunerea mea oarecum îmbunătățită ca să am ceva la care să se uite Marlen. Pun telefonul în buzunar și îmi netezesc sacoul peste bluză.

— Bun. E bine. O fac!

Respirația îmi accelerează odată cu mașina. Simt cum mă cuprinde un val de panică.

Dacă lui Marlen n-o să-i placă ideea? Dacă o dau în bară? Dacă nu mă crede când îi spun de James și o să par un angajat răzbunător care are pică pe cineva și...

Graeme mă atinge pe picior. Are mâna caldă și reconfortantă.

— Trage adânc aer în piept.

— Nu sunt gata.

Scot carnețelul din geantă și încep să frunzăresc paginile.

— Prezentarea nu e gata, nici detaliile nu sunt puse la punct sau...

Simt o durere cruntă într-o parte.

— Au! Hei!

Mă întorc și mă uit urât la Walsh.

— De ce m-ai pișcat?

— Revino-ți!

Mă uit la ea.

— Pentru asta te-ai pregătit toată viața. Acum ai șansa să te duci la șeful cel mare cu ideile tale și să strălucești. Poate nu ai raportul perfect sau subiectele de discuție perfecte sau, mă rog, dar, fir-ar să fie, ești Henley Evans, ce mama mă-sii? Și acum e momentul tău!

— Are dreptate! face Graeme. Nu ai nevoie de o prezentare sofisticată sau un scenariu. Ești deșteaptă, de succes și pasionată și, la cum te cunosc, sunt sigur că deja ai analizat situația din orice unghi posibil. O să-l convingi. Știu sigur!

Îi îmbrățișez cu putere pe amândoi.

— N-aveți idee câtă nevoie aveam să aud cuvintele astea!

Mașina se oprește.

— Am ajuns, spune șoferul de Uber.

Mă uit la ceas: 12.41. Am aproximativ douăzeci de minute până se întâlnește comitetul director, iar cariera mea la Seaquest e permanent distrusă.

Mi se strânge pieptul.

— Trebuie să ne grăbim.

Alerg într-un suflet în clădire, mișcându-mă cât mă duc de repede picioarele strânse de fusta creion. Mă opresc brusc la lift și apăs pe butonul care duce sus de o mie de ori. Indicatorul liftului arată 4... apoi 5...

— Fir-ar să fie! N-am timp.

— O luăm pe scări, îmi sugerează Graeme, care se uită în jur.

— Pe aici! zic, apoi o iau la fugă spre un hol din spate și deschid ușa de metal care duce la scări.

Și tot urcăm. La etajul trei deja gâfâi. La cinci transpir.

Trosc.

Glezna mi se sucește pe palierul de la șase și mă împiedic de Graeme, care mă prinde.

— La naiba!

Mi s-a rupt tocul de la piciorul drept. Mă apucă pandaliile. Nu pot să-i prezint lui Marlen în halul ăsta.

— Hai să facem schimb! îmi spune Walsh și își dă jos espadrilele.

Mă descalț de pantofii făcuți praf și mă încalț cu ai ei.

— Mi-ai salvat viața.

Mă strâng – poartă un număr mai mic decât mine –, dar nu am altceva. Măcar sunt negri, la fel ca taiorul. O zbughesc pe scări cu Walsh după mine desculță și ținând pantofii mei distruși.

Năvălim în hol, o speriem pe Sadie, recepționista, și o luăm repede prin holurile întortocheate până când ajungem la biroul lui Marlen, aflat pe colț. Barbara, Christina și Tory sunt deja acolo.

— Slavă cerului că ai ajuns! face Christina.

Îmi pun mâinile în șolduri și inspir adânc.

— Ești gata? mă întreabă Tory.

Stomacul mi se agită, așa că mă bucur că e gol. Îi zâmbesc strâmb.

— Nici pe departe.

— Acum ori niciodată! îmi zice Barbara. Ai un sfert de oră.

Dau din cap agitată.

— Da, să-i dăm bice!

Christina îmi dă dosarul.

— Nu uita ideile principale!

— Și folosește-te de cifre ca să le susții! adaugă Tory.

— Și nu uita! îmi spune Graeme, băgându-mi o șuviță de păr rebelă înapoi în coc. Ești Henley Evans. Și ești un star rock!

— Așa e, aprobă Walsh pe când îmi scoate niște fire de pe taior și îmi îndreaptă fusta.

— E gata? o întreb pe Rose, secretara lui Marlen, care se uită mirată la discuția noastră.

Ridică receptorul și apasă un buton.

— Henley Evans e aici... Da, domnule Jones! Pune receptorul jos și ridică privirea la mine, spunându-mi: Intră!

29

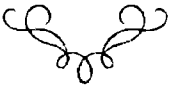

CÂND DESCHID UȘA, MARLEN RIDICĂ PRIVIREA DE PE CANAPEAUA GRI ȘI ELEGANTĂ DE UNDE CITEȘTE UN RAPORT.

— Intră, domnișoară Evans!

Vocea lui veselă mă face să păşesc în biroul lui imens.

Marlen Jones e ultima persoană care te-ai aştepta să fie director executiv al unei mari corporații. E tânăr pentru funcția asta, are părul brunet şi ondulat, zâmbeşte mereu şi are o sclipire în ochi.

Dar aparențele înşală. De fapt, a fost investitor şi are reputație de rechin în lumea finanțelor. A achiziționat Seaquest când industria turismului era afectată în timpul ultimei recesiuni şi a reuşit să o dezvolte dintr-o operațiune regională într-o corporație internațională. De fapt, creşterea Seaquest a fost cea mai mare din sectorul croazierelor din ultimii zece ani.

Aş fi naivă dacă m-aş lăsa convinsă de farmecul nonşalant al lui Marlen. Succesul susținut la acest nivel necesită multă îndârjire şi muncă, împreună cu puțină cruzime ca să dea gust. El e cel aflat la conducere, cel care are viitorul meu în mâini. Nu trebuie să uit asta.

Îmi zâmbește călduros.

— Știi, cred că ai sughițat. Tocmai am primit o scrisoare despre tine.

— Cum așa?

Fac un efort de voință să nu-mi tremure vocea.

— Da! Ce chestie ciudată!

Radiază și se duce la birou cu pas întins, iar pantalonii îi sunt un pic prea ridicați, așa că trag cu ochiul la șosetele lui de culoarea lavandei.

Ridică ceva munți de hârtii până când găsește niște ochelari cu rame subțiri pe care și-i pune pe nas.

— Da, de la un turist. Pe care îl cheamă... – se chiorăște... – Nikolai Kozlov. Îți spune ceva?

Aproape mă înec.

— Cred că da!

Îmi face semn să mă așez pe unul dintre scaunele negre din piele din fața biroului său.

— Ei bine, domnul Kozlov își amintește cu siguranță de tine. Se pare că te-ai dat peste cap ca să aibă un sejur de neuitat. A avut multe de spus...

Marlen dă deoparte nu una, nu două, ci trei coli capsate.

— Multe! Dar ce mi-a rămas în minte este că l-ai făcut să se simtă mai mult decât un client. L-ai făcut să se simtă ca un prieten și acum spune că va călători toată viața doar cu Seaquest Adventures.

Lasă ușor scrisoarea pe birou și îmi zâmbește larg și aprobator.

— Ai procedat excelent!

Dacă mațele nu mi-ar fi înghețate de emoție, aș putea plânge. Rusul ăla drăguț și prostuț m-a ajutat!

— Mulțumesc, domnule!

— Și se pare că va călători cu noi din nou în luna de miere... de data asta în Mexic. Hai să organizăm ceva special pentru el! Poate o cabină superioară și bilete de avion la clasa întâi. Te las pe tine să te ocupi de detalii!

Apoi ia o fotografie și mi-o arată. E cu Nikolai și Emily, care zâmbesc ca doi îndrăgostiți. Zâmbesc. Deci e din nou în viața lui! Marlen se uită la poză, apoi la mine, apoi iar la poză.

— Seamănă cu tine.

Ridică din umeri pe când se așază pe scaunul de birou cu spătar jos.

— Bun, domnișoară Evans! Gata cu vorbăria! Ce pot face azi pentru tine?

Respir o singură dată ca să mă calmez înainte să mă îndrept și să vorbesc cu cât mai multă încredere în mine:

— Domnule, nu vreau să faceți ceva pentru mine. Croaziera în Galápagos de luna trecută m-a inspirat și știu că și compania noastră i-ar putea inspira pe alții.

Și încep să prezint propunerea. Nu e perfectă sau cizelată, dar mă bazez pe cunoștințele acumulate de când m-am întors din Galápagos, pe nopțile pierdute făcând cercetare, pe planificarea de ieri noapte și pe instinct. Când termin, îi dau dosarul în care e copia propunerii îmbunătățite.

— Vă veți face o idee despre cum ar putea funcționa inițiativa la nivelul întregii companii.

Marlen își țuguie buzele pe când parcurge propunerea. Are o expresie opacă pe când dă paginile. Înghit în sec.

— Aveți o fiică, domnule Jones? îi zic brusc.

— Te rog, spune-mi Marlen! Da, o fiică, Arianna. E în anul al doilea la Wellesley.

Îmi întoarce o poză înrămată de pe birou ca să o văd pe tânăra frumoasă și zveltă.

— E o școală bună, murmur. Pot să vă întreb în ce lume vreți să trăiască? Schimbări climatice. Prea multă poluare din cauza plasticului. Multe specii dispărute. Toate problemele astea ne afectează planeta acum. Și putem face ceva. Dumneavoastră și familia dumneavoastră aveți un istoric bogat în ceea ce privește actele caritabile. Sunteți membru în consiliul a două organizații diferite care conservă fauna, nu-i așa?

— Da! răspunde el.

— Dacă aducem aceste eforturi în inima companiei și le împletim, ce putem obține? Și când avem de ales între a călători cu o companie căreia îi pasă de lumea noastră și cu una căreia îi pasă doar de profit, ce vor alege consumatorii? Din experiență, consumatorul angajat alege compania angajată. Cred că putem fi acea companie în industria croazierelor.

Marlen se leagănă în scaun cu buzele țuguiate și fixându-mă cu privirea.

— Spune-mi, domnișoară Evans. Poți citi mințile oamenilor?

Clipesc și nu știu cum să răspund. Marlen mă scutește de efort.

— Pentru că gândesc și eu la fel de ceva vreme. Ai perfectă dreptate. Lumea este pusă în fața unor provocări mai grele ca niciodată, iar un viitor mai bun e posibil doar dacă facem ceva. Parcă mi-ai scos un fir din creier și ai brodat ceva palpabil cu el.

Îmi explodează artificii în piept, iar sentimentul dulcii răzbunări mă copleșește.

Marlen îmi zâmbește larg.

— Ai...

Îi sună telefonul de pe birou, așa că răspunde.

— Da, da, știu! Amână întâlnirea până la două! A apărut ceva.

Închide apoi telefonul, se apleacă în față și își pune antebrațele pe birou.

— Ție ți-a venit ideea asta?

Răspunsul îmi stă pe vârful limbii, dar mă opresc. N-o să fiu ca James. Nu azi, niciodată.

Îmi umezesc buze.

— Inițial a fost ideea mea, dar m-au ajutat niște colegi ca să o schițez. Pot să-mi chem echipa. E afară.

Marlen încuviințează cu un semn din cap, deși are o expresie impenetrabilă.

Îmi netezesc sacoul, mă duc până la ușă și scot capul afară. Christina își roade unghia de la degetul mare, Tory se uită prin telefon, iar Walsh e cocoțată lângă ea și își învârte o brățară pe încheietură, în vreme ce Graeme stă la fereastra din spatele biroului lui Rose.

— Tory, Christina, Graeme! Am nevoie de voi!

Trei perechi de ochi mă privesc.

— Unde? Acolo? face Christina.

— Da! Rose, poți să o suni pe Barbara și s-o rogi să vină aici?

Rose încuviințează și ridică receptorul.

Walsh ridică degetul mare pe când restul intră unul câte unul în biroul lui Marlen.

— Aceştia sunt cei cu care am colaborat. Christina a căutat organizaţii nonprofit regionale legate de zonele unde navigăm, Tory a calculat, iar soţia ei, avocat la Brickle, Boone & Davis, a sfătuit-o cu privire la cadrul legal necesar pentru a lansa o iniţiativă de conservare în scop caritabil.

Uşa se deschide şi se închide, iar Barbara intră cu cataramele de la cizmele înalte zornăindu-i.

— Barbara m-a ajutat cu logistica şi pregătirea pentru prezentare, iar Graeme a făcut nişte simulări pentru o campanie de marketing digital de schimbare de imagine.

Îmi scot telefonul din buzunarul interior al sacoului şi tastez câteva comenzi.

— Sunt acum în căsuţa dumneavoastră de e-mail.

Marlen face clic pe e-mail şi se uită pe ecran. Ridică din sprâncene şi îi tremură colţurile buzelor.

— Sunt chestii bune. Dar de ce nu ai dus ideea la James? El e şeful tău direct.

Îmi dreg glasul.

— Am făcut-o. Cel puţin pentru Galápagos. A fost propunerea pentru postul de director pe marketing digital înainte de a mă descalifica.

Marlen se încruntă.

— Nu înţeleg. Când l-am întrebat care e treaba cu ea în dimineaţa asta, mi-a zis că propunerea ta era atât de jalnică, încât nu merită să o luăm în considerare. Dar nu e nimic jalnic. E îndrăzneaţă, bine documentată şi sclipitoare.

Graeme îşi încleştează pumnii.

— Pentru că James intenționează să-i fure ideea lui Henley.

Se uită la mine și dă din cap încurajator. Fac un pas în față.

— Graeme are dreptate. Acum o oră am aflat că James o să prezinte ideea la ședința de comitet de azi, dar o să spună că îi aparține.

Marlen se încruntă.

— Este o acuzație gravă.

— Am dovezi.

Pe Barbara o lasă vocea, dar ridică bărbia.

— Dovezi care arată că nu a vrut niciodată să îi acorde credit lui Henley așa cum merită. De fapt, de ani întregi i-a preluat ideile și a pretins că sunt ale lui. Campania pentru Columbia Britanică, articolul lunar despre faună de pe blogul nostru și planul de marketing de pe Snapchat de la ultima ședință de consiliu sunt toate ideile lui Henley.

Ochii căprui-închis ai lui Marlen aproape îi ies din cap.

— Și Henley nu este singura pățită. V-o mai amintiți pe Samantha Charles, manager de marketing pentru America Centrală și de Nord înainte de Henley? Cea care și-a dat demisia după patru ani ca să se angajeze la Wild Wonders, cel mai mare competitor al nostru?

— Da! răspunde Marlen.

— Nu am avut timp să cercetez în amănunt, dar am început să sap prin e-mailurile vechi și sunt dovezi că James i-a furat și ei ideile. Femei istețe și muncitoare, cu idei excelente și visuri și mai mari. Mi-aș fi dorit să-mi fi

dat seama mai devreme. Dar nu am avut niciodată motiv să bănuiesc..., spune Barbara și o lasă vocea.

— Nu e vina ta! îi șoptesc.

Îmi zâmbește din inimă înainte să-i dea lui Marlen un stick usb negru.

— Totul e aici.

Marlen ia stickul, îl bagă în calculator și începe să dea clic.

Stau acolo, dar nu mă uit la ceilalți, abia îndrăznind să respir. Ceasul de pe perete ticăie. Mocasinii din piele ai lui Tory scârțâie pe când își mută greutatea de pe un picior pe altul. Graeme e nemișcat lângă mine. Mi se strânge transpirația între omoplați. Înghit în sec.

Cu fiecare clic, Marlen se înnegrește la față și e și mai furios. În cele din urmă, oftează adânc, se ridică în picioare și se duce la ferestrele care acoperă un perete al biroului.

— James lucrează pentru compania asta de aproape 20 de ani, îmi spune el și își prinde mâinile la spate. A început în subordinea celuilalt patron ca director de marketing. L-am promovat în funcția de chief marketing officer cu opt ani în urmă, pentru că ideile lui erau bune și revoluționare, și părea să ducă programul de marketing al companiei în direcția corectă. Nu știam că efectiv profita de oameni ca să reușească.

Își coboară bărbia, clatină ușor din cap și se întoarce la birou.

Ia poza înrămată a fiicei sale și își trece degetul peste sticlă. Când o pune jos, își întinde palmele pe birou și se uită fix în ochii mei.

— Știu exact cum să procedez!

30

— AI EMOȚII? MĂ ÎNTREABĂ WALSH PESTE O ORĂ.

Are în picioare niște șlapi verde-deschis pe care i-a căpătat Dumnezeu știe de unde.

Închid laptopul și îmi masez tâmplele.

— Întreabă-mă după!

— Te susținem, mă încurajează ea.

O ating cu umărul.

— Știu că da!

Chiar dacă Tory și Christina sunt în alte ședințe (e miercuri, iar oamenii continuă să muncească în ciuda scandalului meu), holul de obicei pustiu pare plin cu Graeme, Walsh și cu mine în zona cu scaune de lângă sala de ședințe. Sadie, recepționista, se încruntă. Probabil e obișnuită cu mai multă liniște.

Doi membri ai consiliului director traversează holul cu pas întins spre cea mai mare sală de ședințe, iar unul dintre ei e Renata. Părul ei cu fire albe strălucește în lumină, iar vocea ei catifelată, dar puternică, se pierde pe când dispare în sala de ședințe. O mai urmează trei directori.

Dau din picior. Peste un minut James intră pe hol. Mă încordez toată şi mă uit urât la şarpele ăla îndesat şi mulţumit de sine.

Când dă cu ochii de mine, se încruntă, dar pentru scurt timp. Vine spre noi cu un aer nedumerit.

— Henley!

Îşi trage nasul, se mai uită la mine şi rămâne fixat pe pantofii mei nepotriviţi.

— Credeam că ţi-ai luat o zi de concediu.

— Da! Îi fac un tur surorii mele, mint cu nerușinare.

Walsh se ridică şi îi zâmbeşte fals.

— Bună, sunt Walsh! Trebuie să fii şeful lui Henley. Am auzit multe despre tine! chicoteşte ea. Ce cravată interesantă! Şi bunicul are una la fel.

Mă abţin să nu izbucnesc în râs. Walsh se pricepe de minune să insulte oamenii fără ca ei să se prindă că au fost jigniţi.

Se uită apoi la Graeme şi nu-i vine să creadă.

— Graeme, tu eşti?

Graeme se uită cu răceală la el.

— Graeme Crawford-Collins, nu mi-ai zis că eşti în oraş.

Întinde mâna, iar Graeme i-o ia şi are maxilarul încordat. Încheieturile degetelor i se albesc, iar James îşi trage mâna mult mai mică din strânsoarea lui Graeme. I-o strânge, râzând agitat.

— Ce strângere de mână! De ce eşti aici cu Henley?

— Îmi face şi mie un tur.

— Bună treabă, Henley! Asta e atitudinea potrivită. Se întoarce să i se adreseze lui Graeme: Mâine eşti pe aici? Dacă da, să o pui pe Barbara să stabilească

o ședință. Vreau să discutăm următorii pași ai promovării – mutarea și suportul administrativ. Henley te poate ajuta între timp. Nu te-ar deranja, nu, Henley?

Încerc din răsputeri să nu mă năpustesc asupra lui ca un jaguar care atacă un șoarece. În schimb, mă chinui să zâmbesc. Îmi dezvelesc toți dinții.

— Cum spui tu, șefule!

— Așa te vreau! îmi spune și mă strânge de umăr.

Mi se strepezesc dinții când mă atinge și aproape vomit când zăbovește câteva secunde. În cele din urmă, coboară mâna de-a lungul brațului meu. Îmi imaginez că degetele lui lasă o urmă de mâzgă ca un melc.

Intră în sala de ședințe, zâmbind arogant.

Graeme se uită lung la el cu toții mușchii încordați.

— Nenorocitul!

Îl aprob, mârâind.

— Și-o ia imediat! spune Walsh și își încrucișează brațele la piept.

La două fix, pașii lui Marlen răsună grăbit pe hol. Coboară bărbia înspre mine când trece și dau și eu din cap.

Începe ședința!

Graeme și cu mine nu prea vorbim, căci ne căznim să ascultăm ce se discută dincolo de ușă. Auzim frânturi de cuvinte de parcă e un radio prost calibrat. Aerul condiționat zumzăie deasupra noastră, iar de văzut, nu vedem decât siluete neclare prin sticla jivrată. Sadie, recepționista, pocnește din guma de mestecat, și vreau să-i spun să înceteze de parcă aș fi o călugăriță de la o școală catolică.

De-a lungul holului se aud niște pantofi cu toc.

— Scuze, ședința cu managerul de itinerarii a durat mai mult decât trebuia! Cum merge? întreabă Christina.

— Tocmai a început ședința consiliului. Cred că James e pe punctul de a lua cuvântul, îi zic.

Fără niciun fel de maniere, Christina se trânteşte pe scaunul de lângă mine şi îşi lipeşte urechea pe peretele din sticlă opacă. Fără să ne mai prefacem, Graeme, Walsh şi cu mine îi urmăm exemplul.

James vorbeşte, într-adevăr. Şi susţine prezentarea *mea*. Sau mai degrabă o versiune simplificată. Se limitează doar la Galápagos, spre deosebire de varianta îmbunătăţită, şi greşeşte câteva numere. Şi e clar că, axându-se doar pe bani, nu pricepe nimic. Pentru el, totul se rezumă la vânzări când, de fapt, totul e legat de inspirarea oamenilor, de adoptarea unei responsabilităţi corporative mai clare şi de a schimba ceva.

După ce se împăunează zece minute, ceilalţi membri ai consiliului murmură.

Vocea lui Marlen se aude tare şi limpede.

— O idee foarte interesantă! De unde ţi-a venit?

Scârţâie un scaun. Mi-l imaginez pe James lăsându-se pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Cum ştii, am trimis recent doi oameni de la marketing în Galápagos într-o croazieră de familiarizare, iar experienţa lor m-a inspirat. M-am gândit să cer donaţii pentru eforturile de conservare care să fie piatra de temelie a strategiei de marketing în regiune.

Scrâşnesc din dinţi ca o maşină industrială de şlefuit. Lui Graeme i se măresc nările şi e roşu la faţă.

— Deci e ideea ta?

James tuşeşte.

— Asta am spus.

— Minți!

— Poftim?

— Am dovezi incontestabile că prezentarea susținută de tine este de fapt a lui Henley Evans.

— Ce dovezi?

— E-mailuri și metadate.

În sala de ședințe scaunele scârțâie, iar James pufnește dezaprobator.

— Ce contează? E angajata mea, subordonata mea. Ideea ei, ideea noastră. E un câștig pentru echipa de marketing.

— E un câștig pentru *tine*! răcnește Marlen.

În sala de ședințe se lasă tăcerea. Chiar și Sadie încetează să mai mestece gumă când aude țipetele.

— Mi s-a adus recent la cunoștință că ți-ai asumat meritele pentru mai multe proiecte care nu-ți aparțin. Chiar și prezentarea asta... Nu ai făcut-o tu, nu? Nici măcar un singur slide.

— Păi... eu... nu chiar...

— Atunci de ce e numele tău pe ea?

James râde agitat și răgușit.

— Marlen, fii serios! Noi, cei de sus, trebuie să luăm deciziile grele, iar cei de jos, trântorii, trebuie să facă stupul să meargă în continuare. Atâta timp cât compania e mai vandabilă și face profit, asta e tot ce contează. Ideea vine din departamentul pe care-l gestionez, așa că toate ideile care vin îmi aparțin mie, nouă. Tuturor.

Îmi imaginez că temperatura a scăzut cu zece grade în sala de ședințe pe când se lasă tăcerea. Când Marlen

vorbește în cele din urmă, o face pe un ton scăzut și mortal.

— Nu știu pentru ce companie crezi că lucrezi, dar aici nu facem doar profit. Nu voi tolera ca nimeni, fie director, fie funcționar, să-și asume meritele muncii altcuiva – *să mintă* ca să avanseze în carieră. Nu conduc o astfel de companie și nu vreau ca astfel de oameni să conducă echipele. Ești concediat.

— *Poftim?*

— Concediat.

— Dar... am obligații. Ipoteca, taxa de școlarizare a facultății fiului meu, pensia alimentară...

— O să ai posibilitatea să-ți dai demisia formal chiar azi dacă nu te opui. Dar, dacă trebuie să chem paza, nu primești nimic.

Preț de o secundă, cred că James o să se opună. Tăcerea pare plină de furie și practic văd spumele care i se preling de pe buzele palide. În cele din urmă, scârțâie un scaun pe marmură. Se aude un fâșâit, de parcă James își îndreaptă sacoul.

— Domnilor, spune el și are mult venin în voce.

Ușa de la sala de ședințe se deschide.

James iese pe hol cu pumnii încleștați. Mijește ochii pe când mă vede. Mă ridic în picioare. Se oprește la câțiva centimetri de mine și îmi bagă degetul lui arătător gras în față.

— Tu mi-ai copt-o! Tică..

— Dă-te înapoi! îi șuieră Graeme, care e deodată între noi și se înalță asupra lui James, mai scund și gras.

James face un pas înapoi. Walsh și cu Christina vin lângă mine, flancându-mă.

Lui James i se măresc nările și se uită urât la mine.

— Am construit compania asta, fir-ar să fie! Cine naiba ești tu? Un nimeni! O șoricică amărâtă care crede că poate să joace în liga întâi când tu abia ai ieșit din bazinul pentru copii.

În trecut m-ar fi înțepat cuvintele lui. Acum?

Ridic bărbia și mă uit din vârful nasului la cel care mi-ar fi sufocat cariera până s-ar fi ofilit.

— Cine sunt eu? Henley Evans. Și să nu uiți asta!

Preț de o secundă intensă, cred că James o să mă pălmuiască. Îi zvâcnesc mușchii gâtului, iar Graeme se încordează, gata să intervină.

În schimb, James zâmbește ironic și se întoarce pe vârfuri, părăsind holul cu pași mari. Se pare că o să primească salarii compensatorii. Imediat ce se închid ușile de la lift, mi se topește nodul din stomac. Mă simt mai ușoară decât am fost de trei ani. Sunt aproape euforică.

Marlen scoate capul din sala de ședințe.

— Domnișoară Evans, veniți, vă rog!

Îmi strâng laptopul la piept, mă îndrept de umeri și intru pe ușă într-un viitor plin de posibilități.

31

— AM INVITAT-O PE DOMNIȘOARA EVANS AICI ÎN DUPĂ-AMIAZA asta ca să vă vorbească despre *adevărata* propunere legată de conservare. James v-a spus doar despre Galápagos și a fost doar o copie palidă a originalului. Ideea lui Henley ar urma să fie implementată la nivelul companiei și să implice un efort de schimbare a imaginii de sus în jos. Henley, poți începe!

Marlen se așază pe scaunul din capul mesei și îmi face semn să mă alătur directorilor.

Înghit în sec și traversez camera cu picioarele tremurând. Una dintre tălpile de cauciuc se prinde de gresie, așa că în încăperea tăcută se aude un scârțâit asurzitor. Mă crispez.

Calmă. Trebuie să fiu calmă.

Șase oameni se uită fix la mine pe când deschid laptopul și proiectez prezentarea în PowerPoint pe ecranul mare de pe peretele opus. Nu e aspectuoasă și nu sunt extraordinar de mândră de ea – sunt doar poze pe primele slide-uri, iar graficele pe care le-am inclus mai târziu sunt destul de modeste, din păcate, dar măcar am avut

timp să o mai împrospătez după ce am plecat de la Marlen din birou. Va trebui să fie suficientă.

Încep după ce îi privesc pe directori în ochi. Cuvintele curg și, după un minut, încep să mă relaxez. Nu am habar cât e ceasul când termin, dar lumea dă din cap aprobator.

— Excelent! murmură Renata.

Marlen lovește ușor cu încheieturile degetelor în masă.

— Sclipitor!

Directorul financiar, un bărbat cu păr alb pe nume Mark, se apleacă.

— Nu sunt convins.

Mă bombardează cu întrebări, la care răspund șovăielnic la început, dar, cu fiecare nouă întrebare, îmi crește încrederea. Renata îmi oferă un alt punct de vedere la care nu mă gândisem. Directorii îl discută și se implică în discuție. *Alături de mine.* Vor mai multe informații suplimentare, idei. Marlen îmi cere punctul de vedere.

Îmi chiorăie mațele, din fericire suficient de încet, și nu cred că se aude. Mă uit la ceas pe laptop și fac ochii mari. Sunt în ședință de aproape două ore.

Marlen se trântește iar pe scaunul din piele.

— Acum e chestiunea promovării lui Henley.

Întorc bărbia așa de repede, că îmi trosnește gâtul. Ce anume?

— E clar că manager de marketing e o funcție prea mică. Are viziune, entuziasm și calități de lider. Știți că și-a format propria echipă ca să o ajute cu propunerea? I-a chemat la mine în birou mai devreme ca să le recunoască meritele. Marlen râde ca pentru el: Are ochi buni pentru strategie și un CV beton, inclusiv cursuri de licență importante.

Marlen s-a uitat pe CV-ul meu?

— Director pe digital? sugerează Mark.

Vreau să-l întrerup, dar Renata îmi ia vorba din gură:

— Director pe digital nu pare potrivit. E prea limitat.

— Sunt de acord, face Marlen. James l-a numit pe Graeme Crawford-Collins pentru acea poziție și mi se pare potrivit.

Renata lovește cu o unghie masa.

— De acum două ore e un loc liber în consiliul director. Ne-ar prinde bine cineva tânăr.

Inima îmi bate ca un tren la viteză maximă.

— Într-adevăr, face Marlen și se uită la mine. Domnișoară Evans, ați vrea să fiți directoare de strategie la Seaquest Adventure? Ar fi un interimat la început. Dar, dacă vă remarcați, după o anumită perioadă de timp – să zicem 18 luni – ar putea deveni o poziție permanentă.

Amețesc. Nu m-am așteptat la asta!

Eu! În consiliul director.

Îmi umezesc buzele uscate.

— Aș... aș avea nevoie să mă gândesc la detalii.

Râsul puternic al lui Marlen zguduie plăcile de pe tavan.

— Vedeți? E perfectă pentru postul de director de strategie.

Renata își pune antebrațul pe masă.

— Henley, ce îngrijorări ai?

— Responsabilitatea postului. Volumul de muncă. Susținerea din partea personalului. Obiectivele pe termen lung. Pachetul salarial.

— Întrebări valide, mă asigură ea.

Pielea din jurul ochilor ei căprui se încrețește când vorbește, și simt că mi-am găsit o aliată azi.

— Marketingul poate funcționa independent fără un director pe digital și print care să dicteze. Cred că o să ai o echipă micuță care să se concentreze pe implementarea viziunii noastre de ecoturism, plus să aibă în vedere dezvoltarea celorlalte inițiative strategice ale companiei, spune Marlen. E un proiect mare și o să ai nevoie de propriul departament.

Dau din cap că da!

— Vreau să-mi aleg echipa. Barbara Jenkins secretară, dar să aibă posibilitatea de a avansa pe un post mai substanțial. Christina Kim, pe marketing și comunicare. Știu că de Tory Hageman aveți nevoie la contabilitate, dar vreau pe altcineva concentrat pe detalii, de preferat cu experiență în conservare sau în gestionarea unei organizații nonprofit.

Zâmbind larg, Marlen lovește brațul scaunului.

— S-a făcut! O pun pe Rose să stabilească o ședință luni ca să punem la punct detaliile. Ne întrunim din nou săptămâna viitoare? îi întreabă el pe membrii comitetului.

Se aprobă, iar ședința se termină. Îmi tremură picioarele când mă ridic. Înainte să pot ieși din cameră, Renata mă atinge ușor pe umăr.

— Felicitări! îmi șoptește ea și îmi oferă brațul.

Are strânsoare puternică, dar nu copleșitoare. Pe inelar îi strălucește un inel de căsătorie cu diamante.

— Mulțumesc! îi spun cu respirația puțin întretăiată.

Se apleacă și îmi șoptește conspirativ:

— Ai face bine să accepți promovarea. Era și vremea să mai avem o femeie în comitet, mai ales una deșteaptă și hotărâtă ca tine.

Îi zâmbesc timid.

— Încă mai am nevoie de informații înainte să pot lua o decizie.

— Nu te învinovățesc. E greu să ajungi în vârf într-o lume a bărbaților. O să fie mulți negativiști și te vei lupta mereu cu sindromul impostorului. Dar Seaquest e o companie bună pentru care să lucrezi. Marlen e un șef extraordinar. Prețuiește munca grea, sinceritatea, și respectă echilibrul viață-muncă. Și nu e floare la ureche. Uneori vei lucra peste program, iar miza va fi foarte mare. Dar e mai bine decât la alte companii, și aici vei avea șansa să schimbi ceva.

Trag aer adânc în piept și dau ușor din cap.

— Uite cum facem: înainte să vorbești luni cu Marlen, vino la mine! O să-ți zic cum e să lucrezi ca director și îți dau câteva ponturi pe partea de negociere.

— Mersi, ar fi minunat!

Își coboară bărbia.

— Viața nu-ți dă multe șanse. Vrei sfatul meu? Profită, schimbă și fă ce vrei! îmi spune Renata, zâmbindu-mi încurajator, iar apoi părăsește începerea.

— Sfinte Sisoe, *director de strategie*? țipă Christina după ce îi zic veștile.

Walsh țipă așa de tare, că poate sparge sticla, iar Graeme mă ia în brațe și mă învârte. Inima mi se mărește pe când Walsh râde.

— Știam că poți, murmură el și mă pune jos.

— Hei! bombăne Sadie.

— Scuze, Sadie! îi zic și o pornesc pe hol spre lift.

Restul comitetului director a părăsit sala de ședințe, așa că suntem singuri pe hol, cu excepția lui Sadie.

— Știi ce salariu are un director de strategie? face Christina. Ai putea să-ți plătești împrumutul studențesc în trei ani, nu 30. Ai putea să te muți într-un apartament mai mișto, să-ți mai iei o pisică, una care nu-și mănâncă ghemotoacele de blană.

— Și volumul de muncă?

— Fată, deja ai programul unui director.

— Mda, dar nu vreau! Am nevoie de o viață echilibrată.

— Atunci asigură-te că așa va fi! îmi spune Graeme și se uită mândru la mine. Stabilește-ți niște limite când negociezi! Tu ai puterea acum. *Te* vor. Asigură-te că ești pe o poziție de putere. Cere ce vrei și nu lăsa nimic de la tine dacă e ceva nenegociabil.

Ridic privirea spre el.

— Dacă accept slujba, cred că nu o să mai lucrăm împreună. Cel puțin nu în același departament.

— Atunci nu vor fi probleme cu cei de la Resurse umane.

Mă apucă de talie și mă apropie. De el.

— Cum adică „dacă"?

— Le-am zis că mă mai gândesc. Am o ședință luni cu Marlen ca să discutăm detaliile.

Christina îl atinge pe Graeme pe antebraț.

— Nu-ți face griji, o să mă asigur că acceptă!

O lovesc cu șoldul.

— Le-am zis că te vreau în echipa mea. Ești interesată?

— Să lucrez pentru tine?

Dă așa de repede din cap, că părul îi dansează pe lângă umeri.

— Da, clar! Dar să nu crezi că o să-ți zic *doamnă*. Prefer Șefa Dată Naibii.

Mă pufnește râsul.

— Merge!

— Putem sărbători? intervine Walsh.

— Ab-so-lut! zice Christina, dar apoi vede ceasul de pe birou și icnește: E doar 16.30. Mai am jumătate de oră de muncă.

— Atunci luăm cina și bem ceva diseară la apartamentul meu?

— Și dansăm, adaugă Walsh.

— Și dansăm, repet.

Christina zâmbește larg.

— Sună minunat. Îi zic lui Tory. Ne vedem la tine pe la 18.

— Da, vă aștept!

Zece minute mai târziu, Walsh, Graeme și cu mine suntem pe bancheta din spate a altui Uber – de data asta un Prius într-o stare excelentă. Muzica house energică se aude până la noi, iar șoferul dă din cap pe ritm.

Am un e-mail nou pe telefon – e un anunț pentru toată compania care anunță demisia neașteptată a lui James. Mă pregătesc să pun telefonul în buzunar când îmi atrage atenția subiectul altui e-mail:

Lansare Kodiak în aprilie.

Kodiak e noua navă care se construiește și datorită căreia ni se vor dubla ofertele în regiunea mea, America Centrală și de Nord. Zâmbesc. Fosta regiune, dacă accept promovarea.

Citesc repede e-mailul din obișnuință. Sunt mai mult detalii logistice, dar la sfârșit sunt câteva posturi pe care compania trebuie să le ocupe. O nouă navă necesită echipaj și personal. Îi trimit e-mailul lui Walsh.

O înghiontesc cu cotul.

— Hei, verifică-ți e-mailul!

Se încruntă, scoate telefonul și îl deschide.

— Nu înțeleg.

— Dă mai jos... mai jos... Posturile scoase la concurs.

— Expert salubrizare?

— Coordonator spa. La bordul noii noastre nave care se lansează primăvara viitoare. Faci masaj, îi înveți pe alții să facă Pilates și yoga, faci meditație cu ei. Ai fi perfectă.

— Henley! zice ea pe când se uită la ecran. Cunosc oameni noi în fiecare săptămână.... Călătoresc la bordul unui vas care navighează în jurul lumii? E slujba mea de vis! Apoi entuziasmul este înlocuit de dezamăgire: Așa de tare vrei să scapi de mine?

Mă apropii de ea.

— Nu! Doamne, nu! De fapt, mă gândeam că trebuie să găsesc un apartament mai mare când expiră contractul de închiriere în noiembrie. Poate un apartament cu trei camere? Chiar dacă te angajezi pe una dintre nave, nu o să fie tot anul. Câteva luni o să fii liberă, așa că o să ai nevoie să ai cartierul general undeva. Și vreau să știi că poți sta mereu cu mine. Ce zici?

Ochii îi sclipesc.

— Zic că e un vis devenit realitate.

O îmbrățișez pe sora mea și o strâng tare.

— Te iubesc, Walshers!

— Și eu, Hennie-Bennie!

— Ăăă, doamnelor, locuiți pe aici?

Șoferul de Uber se întoarce, iar codița din barbă i se mișcă pe când se uită la Walsh cu un interes vădit.

Ea se apleacă.

— Da!

Pe când vorbesc, eu mă apropii de Graeme și îmi pun capul pe umărul lui. Mașina se oprește la semafor, iar ferestrele clădirilor de afară ne fac cu ochiul în lumina serii. Îmi sărută tâmpla cu blândețe.

— Sunt așa de mândru de tine!

Mă ridic în capul oaselor să mă uit la el.

— Sigur nu te deranjează promovarea mea?

Pufnește.

— Nu sunt Sean, da?

— Dar voi fi superioara ta, tu, director. Eu în comi...

Îmi ridică bărbia cu degetul și mă sărută încet, trezindu-mi libidoul și energia.

— Știi că-mi place o femeie deasupra mea.

Când se trage, ridică o dată din sprâncene.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Ce faci de azi într-o lună?

— O să fiu cu iubita mea.

Clipesc.

— Poftim?

— Cu tine. O să fiu cu tine.

— Iubită? repet.

— E OK?

— Clar.

Buzele lui îmi coboară pe gât și mă sărută fix sub ureche, făcându-mă să tremur.

— La ce te gândeai?

— Hmmmm.

Mă uit la tavanul gri al mașinii.

— Ce zici să mergem cu cortul? Am înțeles că e superb pe muntele Rainier.

Ochii albaștri ai lui Graeme sclipesc, iar umerii i se relaxează, expirând ușurat.

— Credeam că n-o să mă întrebi niciodată.

Șoferul de Uber parchează în fața clădirii mele, iar eu cu Graeme ne dăm jos.

— Vin și eu imediat, ne spune Walsh prin portiera deschisă, încă absorbită de conversația cu șoferul.

Graeme deschide ușa grea de la intrare când Sophie, vecina mea, iese din bloc. Îmi amintesc că de data asta o cheamă Sophie, nu Sophia, pentru că Sophie are nasul mai mare. Îmi zâmbește pe când trece pe lângă mine.

Trec pragul, apoi mă opresc.

— Sophie, auzi?

Își scoate o cască din ureche.

— Da?

— Ce faci diseară?

— N-am planuri.

— Dau o petrecere, un fel de aniversare. Vrei să vii cu Sophia?

Ridică din umeri, iar pielea de lângă ochi i se încrețește.

— Sigur, sună distractiv!

— Oamenii încep să vină la 18, dar puteți să ajungeți când vreți.

— Sună bine. Ne vedem mai târziu! zice, își pune casca la ureche și îmi face cu mâna peste umăr.

— A fost drăguț! face Graeme.

— Era vremea să fiu prietenoasă cu vecinii.

— Știi că avem o oră până la petrecere. Poate ne împrietenim chiar *noi*.

Are un ton scăzut, ușor obraznic.

Îmi dau capul într-o parte.

— Dar nu m-ai rugat.

— Vrei să te implor?

Îi zâmbesc larg și nevinovat.

— Doar dacă te pui în genunchi.

— Henley Rose! mârâie el, apoi mă ia pe sus și mă duce de-a lungul holului.

Chicotesc necontrolat pe când căldura îmi încălzește obrajii. Un bărbat în vârstă care-și ia corespondența se uită dezaprobator la noi; îi trimit un sărut prin aer. Ridică mirat din sprâncenele stufoase.

Când ajungem la lift, inima îmi bate ca un ciocan în piept și vreau să-l ating peste tot pe Graeme. Apasă pe butonul de sus înainte să mă îmbrățișeze strâns. Îmi vâr o mână pe sub cămașa lui și mă joc cu betelia blugilor. Când ajung în dreptul abdomenului, trage aer în piept.

Îmi sună telefonul ca să-mi amintească ce trebuie să fac zilnic la 17. Îl scot din buzunar.

Sarcina #1: Înfrânge-l pe Graeme Crawford-Collins!

Nu o tai de pe listă.

O șterg.

S-au purtat bătălii... Unele au fost pierdute, la altele s-a renunțat, altele au fost câștigate. Au apărut noi aliați, un vechi dușman a devenit prieten și apoi iubit, iar eu am întărit legăturile puternice de familie. Mă copleșește un val de recunoștință atât de puternic, încât aproape plâng.

Ușile de la lift se deschid cu zgomot, iar Graeme mă trage înăuntru și mă sărută pasional. Oasele mi se lichefiază parcă și mă topesc de la atingerea lui.

Simt un val subit de entuziasm și de fericire pură și dezlănțuită. Mă înalț ca o vrabie deasupra unui vultur. Înot cu rechinii. Pentru prima dată în viața mea, mă simt de parcă m-am ridicat la nivelul numelui.

Mă simt ca un star rock.

Nota autoarei

DRAGI CITITORI,

Vă mulțumesc că ați citit *Rivali în croazieră*! Sper că v-a încântat povestea lui Henley și a lui Graeme pe cât mi-a plăcut mie să o aștern pe hârtie. Deși *Rivali în croazieră* este o operă de ficțiune, majoritatea locurilor descrise în roman sunt inspirate din cele existente în Galápagos. Există într-adevăr cafenele pe faleză în Puerto Baquerizo Moreno, pe insula San Cristóbal, deși nu au milkshake-ul stricat al lui Walsh (totuși, nu beți apa – inclusiv cuburile de gheață). Puteți face drumeții până în Punta Suarez și snorkeling în Gardner Bay, pe insula Española, și să lăsați o carte poștală în butoiul istoric cu corespondență de pe insula Floreana. Pe insula Santa Cruz există broaște-țestoase sălbatice – le puteți vedea în zonele montane, iar în orașul principal, Puerto Ayora, puteți vizita o minunată galerie de artă cu obiecte din sticlă reciclată. Și scările care duc în vârful insulei Bartolomé vă oferă o priveliște uimitoare.

Și, cu toate că Seaquest Adventures este o linie de croazieră fictivă, există nave mici de croazieră care operează în Galápagos și în toată lumea. Daca sunteți